

BURMESE
CLASSIC
COM

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရွှေအူလီ

ရုပ်ထဲကြွ

ရှေ့အပူလီ

ရင်ထဲကြွေ

အခန်း (၁)

“ဖြန်း”

“အဲဒါ ရှင့်လိုလူယုတ်မာအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်”

ဖြန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ နှင်းသက်ကြွေရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် မှန်တိုင်းငယ်လေးတစ်ခု။

ဆရာဝန်များ အနားယူနေသော အခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံနှင့် ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံသည် ဖျင်းခနဲနာကျင်သွားသည့် ပါးပြင်ထက်မှ နာကျင်မှုကိုပဲ အမှတ်မထား သတိမပြု

နိုင်ပါဘဲ...

ဒေါသတွေနှင့် စူးလဲ့စိမ်းတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် သူ့အားကြည့်နေသော ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ နာကျင်သော ရင်အစုံ၊ ကြေကွဲနှင့်သည်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ ကြည့်နေမိ၏။

ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ ရိုက်လိုက်၍ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသော သူ့ပါးပြင်မှ နာကျင်မှုထက် သူ့ကို မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းလေးနှင့် ကြည့်နေသော သူ့ရင်ထဲက နာကျင်မှုက ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ သူရိန်စံ ပိုနေရုံမက သူမနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလှလှလေးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံတွေကလည်း ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံ နှလုံးသားကို ခံနိုင်ရည်မဲ့စေလောက်အောင် နာကျင်စေ၏။

နှင်းသက်ကြွေသည် သူမရှေ့တွင် ရှိနေသော ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံကို အလွန်တရာ နာကြည်းမုန်းတီးနေသော မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းများဖြင့် ကြည့်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည် အပြု...

“ကြွေရယ်”

“ဟင်...ရှင်”

ရုတ်ခြည်း သူမလက်လေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် ဒေါက်တာသူရိန်စံကြောင့် နှင်းသက်ကြွေမှာ ဒေါသတွေ ဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားသည်။

“ကြွေဘက်က တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ မောင့်အပေါ် မမုန်းသင့်ပါဘူး ကြွေ”

“အဟော်...တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တဲ့လား၊ လွတ်ပါ...ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူး”

“မောင်ကတော့ ပြောချင်တယ်၊ ကြွေ မောင့်ကို စကားပြောခွင့်ပြုပါ”

ကြွေလက်လေးကို မလွတ်ပါဘဲ တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ထားဆဲက ဒေါက်တာသူရိန်စံ ရင်နှင့်စွာဆိုလိုက်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း”

ပြည့်တင်းနေရသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စေ့ကာ မဲ့ရယ်လေးကို ကြွေ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာသူရိန်စံလက်ထဲမှ သူမလက်ကို ဆောင်ရုန်းယူလိုက်ပြီး...

ဣဒ္ဓါ

“စကားပြောခွင့်ပြုပါတဲ့ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ အဟင်း ပြောပါဦး၊ ဒေါက်တာ ကျွန်မနဲ့ ဘာစကားပြောချင်တာလဲ”

“ဘာလဲ...ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို အရင်တုန်းကလို ရှင်ပြောသမျှ၊ ရှင် လိမ်ညာခဲ့သမျှကို ဘာမှမသိနားမလည်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လို့များ ရှင်ထင်နေ သလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှင်းသက်ကြွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အရင်က ထက် လှလာလို့ တပ်မက်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှင် ပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်ဖြားယောင်း ဦးမလို့လား”

“တော်စမ်း...ကြွေ”

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ သူ့နှလုံးသားကို အထင်သေးစော် ကားခံလိုက်ရ၍ နာကျင်သွားရသည့် သူ့နှလုံးသားမှ ဝေဒနာတွေ ကို မခံစားနိုင်တော့သလို နှင်းသက်ကြွေပုခုံးကို သူ့လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်တားဆီးလိုက်မိသည်။

“လွတ်...ရှင် ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့ဝေ ဝင် ထိဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

နှင်းသက်ကြွေ ခါးခါးသီးသီးပုံစံနှင့် သူ့လက်တွေကို

ဆတ်နေဖယ်ရှားလိုက်တာမို့ သူရိန်စံ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ် ခါသွားသည်။

“ကြွေရယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကြွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကြွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သေသွားခဲ့ပြီ”

ဒေါက်တာသူရိန်စံက နှင်းသက်ကြွေ၏ ဒေါသတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော မျက်နှာလေးကိုပင် မြတ်နိုးစွာ လွမ်းမောမှုတွေ နှင့် ရင်နှင့်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးသည် ဒေါက်တာသူရိန်စံ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင်တော့ ဟိုအရင်ကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲ ခြင်းမရှိ။

နုဖတ်ဝင်းမွတ်နေသော အလှတရားများဖြင့် သူ့ရင်ကို တသိမ့်သိမ့်သော ခံစားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သူ။

ဆယ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါက်တာသူရိန်စံ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ နှင်းသက်ကြွေမှာ အရင်

ကအတိုင်း ဆယ်ကျော်သက်အလှတွေနှင့် ပျိုမျစ်နုနယ်လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလရှည်ကြီးတစ်ခုမှ နှင်းသက်ကြွ ဘယ်လိုဒုက္ခ၊ ဘယ်လိုသောကတွေကို ခံခဲ့ရသည်မသိပါ။ သူမ မျက်နှာလှလှလေးထက်တွင် သူရိန်နီမံ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသည့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ခါးသီးမှုများကို တွေ့ရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုနှင့် ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားလိုက်ရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

နှင်းသက်ကြွဆိုသည့် သူမခမျာ လောက၏ မုန်တိုင်း ဒဏ်ကို ဘယ်မျှထိ ခံခဲ့ရရှာသည်လဲ။ အတိုင်းအတာကြီးမားသော လောကဒဏ်ကြောင့် သူမအသွင်လေးက သူ့အပေါ် ခါးသီး နာကြည်းမှု၊ မုန်းတီးခြင်းများ ဖြစ်နေရသည်ကိုလည်း သူ့နားလည် ၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်မြို့တည်းမှာ တာဝန်ကျရုံမက အမိုးတစ်ခုအောက်မှာ အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆုံစည်းမှုရေစက်ကလည်း ထူးဆန်းလွန်းသည်။

ရင်မှာ နှစ်ကာလကြာရှည်စွာ တမ်းတလွမ်းမောခဲ့ရသည့်

ချစ်သူသည်းဦးပန်း၏ မျက်နှာကို မြင်ခွင့်ရ၍ ဒေါက်တာသူရိန်နီမံ ရင်ထဲ ကျေနပ်နေရသော်လည်း အများရှေ့မှာတော့ သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုများကို ကွယ်ဝှက်လျက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ကံကောင်း၍ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံရပြန်တော့ နှင်းသက် ကြွက သူရိန်နီမံဆိုသည့် သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် ရှောင်ဖယ်သွားတတ် သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဒေါက်တာသူရိန်နီမံ၏ ရင်ထဲတွင် မချီ တင်ကဲစွာ ခံစားရသည့်အဖြစ်ကလည်း တစ်ကြိမ်မကတော့။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲ သူမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပါစေ သူမဘက်ကတော့ သူ့ကို ထိုအခွင့်အရေး မပေးခဲ့ပါ။

သို့သော် ကြာရှည်တော့ ရှောင်တိမ်းနေ၍ မရ။ နှစ်ယောက်သား အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်နေကြသူတွေမို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှစ်ယောက်အတူ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့ဖို့ ဖြစ်လာကြသည်။

နှင်းသက်ကြွဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ သူ့အပေါ် ရှောင် နေပါစေ သူ့ဘက်က သူမနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူဖြစ်

သည်။

သူကြိုးစားသည့်အတိုင်းလည်း ယခု ကြုံရလေပြီ။

ထိုအခါ ကြွေထံမှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားသည့် ဒေါသတွေကလည်း သူ့အပေါ် ကျရောက်ခဲ့သည်။ နာကျင်စွာ ပေါက်ကွဲသည်။ ခါးသီးစွာ မုန်းတီးသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ ကျေနပ်စွာ လက်ခံပါ၏။

နှင်းသက်ကြွေဘက်က သူ့ကို ဘာမှမပြော၊ ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်တာထက်စာလျှင် ယခုလို သူ့အပေါ် သူမဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသည့်အဖြစ်က ဒေါက်တာသူရိန်ဖံအတွက် ကျေနပ်ချင်စရာ။ စိတ်ဖြေသာစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူ့အပေါ် တစ်ဖက်သတ် နာကြည်းမုန်းတီးနေသော နှင်းသက်ကြွေ၏ အမုန်းနှင့် ခါးသီးမှုတွေကို တစ်ချိန်မှာတော့ သူ့ဘက်က ပြန်၍ ဖြေရှင်းတုံ့ပြန်မည်ဆိုတာ။

“မောင့်အပေါ် ကြွေ သိပ်ပြီး နာကျင်မုန်းတီးနေမယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ် ကြွေ”

“သိတယ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မနဲ့မပတ်သက်အောင်နေပေးပါ ဒေါက်တာ”

နှင်းသက်ကြွေ မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ရင်နှင့်စွာ လွမ်းမောတမ်းတသည့်အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရင်းက ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကြွေ၊ မောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ရမှာလဲ၊ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး တစ်ဖက်သတ်အထင်လွဲမှားမှုတွေနဲ့ မောင့်ကို ရှောင်ပုန်းပြေးခဲ့တဲ့ ကြွေကို မောင့်ဘက်က မသိသလို ဘယ်လိုလုပ်နေလို့ရမှာလဲ”

“အို...တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားဆက်မပြောချင်တော့ဘူး”

“ကြွေ”

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ ခေါ်ပေမယ့် ကြွေက ဂရုမစိုက်သလို အခန်းထဲကထွက်ရန် ခြေလှမ်းအပြင် ဒေါက်တာသူရိန်ဖံက ကြွေရှေ့မှ ကာရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်နော်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကား”

မပြောချင်ဘူး”

“မောင်တောင်းပန်ပါတယ် ကြွ၊ ဘာပဲပြောပြော ကြွ
မောင်ကို စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ရှင့်အသံကို မကြားချင်ဘူး၊
ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး”

“ကံဆိုးလွန်းလို့ ရှင်နဲ့ပြန်ဆုံရပြီး အခုလို အလုပ်အတူတွဲ
လုပ်နေရတဲ့ အဖြစ်က ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်ခံပြင်းနာကျင်ဖို့
ကောင်းလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား”

“ကြွရယ်”

ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေနှင့် နှင်းသက်ကြွ အမည်လေးကို
ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ခပ်ညည်းညည်းလေး ဆိုလိုက်မိသည်။

နှင်းသက်ကြွကတော့ သူ့ကိုမကြည့်။ မျက်နှာခပ်တင်း
တင်းလေးနှင့်ပင်...

“ရှင် ကျွန်မရှေ့ကဖယ်ပါ ဒေါက်တာ”

“မဖယ်ဘူးဆိုရင်ကော”

“သေချာတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခုခုတုံ့ပြန်မိလိမ့်မယ်

ဆိုတာ”

“ကြွ မောင်ကို ရိုက်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်စိုးရိမ်
တာ ကြွလက်လေးတွေ နာမှာကိုပဲ”

နှင်းသက်ကြွမျက်နှာကို ရိဝေစွာကြည့်ရင်းက သူဆိုလိုက်
တော့ တင်းမာခက်ထန်သော အကြည့်တွေက သူရိန်နီနီထံ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာ၏။ နှင်းသက်ကြွ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်ထွက်မတတ်
ကိုက်ထားရင်း အမုန်းတွေနှင့် ပြည့်လျှံနေသည့် မျက်ဝန်းစိမ်းလှလှ
လေးနှင့် သူ့ရင်ကို ထိုးဖောက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ကြွ့နောက်ကျောလှလှလေးကို
မှင်သက်စွာကြည့်ရင်း ရင်နာခြင်းတွေ အဖုံဖုံနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကြွ...မောင်ကြွရယ်။

နှလုံးသားထဲမှ ပဲ့တင်ထပ်စွာ ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ နှုတ်ဖျား
က နှင်းသက်ကြွနာမည်လေးကို တမ်းတမ်းတတ ခေါ်နေမိသည်။
ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ရင်မှာတော့ နှင်းသက်ကြွ၏ စိမ်းကားရက်စက်
မှုတွေကြောင့် နာကျင်နေသော်လည်း သူ့နှလုံးသားထဲမှာတော့

ရွှေအချစ်

နှင်းသက်ကြွေကို အခုလို ပြန်လည်တွေ့ဆုံမြင်ခွင့်ရသည့်အတွက်
ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ကျေနပ်နေပါ၏။

ဪ... ဪရယ်။

မင်းလေးနဲ့ အခုလို ပြန်ပြီးဆုံစည်းခွင့်ရတာကိုပဲ မောင့်ရင်
မှာ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ။

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ထိုစကားများကို ရင်မှာဆိုသည်ရင်း
က သူ့မျက်ဝန်းဝယ် အေးစက်တင်းမာသော မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းတွေ
နှင့် နှင်းသက်ကြွေ၏ နှာကြည်းမုန်းတီးရိပ်တွေနှင့် မျက်နှာလှလှ
လေးကို မြင်ယောင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“ကြွေ”

အမိုးတစ်ခုအောက်တွင် အလုပ်အတူလုပ်နေသူတွေမို့
သူ့အသံ၊ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ပုံရိပ်တွေကို နှင်းသက်ကြွေအနေနှင့်
မမြင်၊ မတွေ့ချင်လို့မရ။ ဘယ်လောက်ပဲ ရင်မှာမုန်းနေပါစေ
တကယ်တမ်းမှာတော့ ကြွေအနေနှင့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍
မရနိုင်ပါ။

လွမ်းဆွတ်တမ်းတသော အကြည့်၊ တောင်းပန်ရိပ်တွေ
ပုံးလွမ်းနေသည့် ဒေါက်တာသူရိန်နီ၏ မျက်ဝန်းတွေကို နှင်းသက်
ကြွေ မရှောင်နိုင်သည့်ကြားထဲက ဒေါက်တာသူရိန်နီက တခြားသော
ဆရာဝန်၊ ဆရာမများရှေ့တွင် အလေးမမူနိုင်ရှာအောင်ပင် တိုးတိုး

နှင့်နှင့် အသံနှင့် ကြွေအနားကပ်ကာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

နှင်းသက်ကြွေကတော့ သူ့ခေါ်သံကို မကြားသလိုပင်။ လှည့်လည်းမကြည့်သလို ဂရုလည်းမစိုက်။ သူမလုပ်စရာရှိတာကို သာ လုပ်နေသည်။ ကြွေရယ်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲမှာ သူ့အပေါ် စိမ်းကားလွန်းသည့် ချစ်သူသက်လျာကို နှင့်ဖြာသော အချစ်၊ လှိုက်လှဲသောမေတ္တာဖြင့် တိုးသဲ့စွာ ထပ်ခေါ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ကြွေ”

ဒေါသရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် နာကြည်းမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်ပါစေ ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲ အတွက်ကတော့ ကြွေ၏ အပြုအမူလေးကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရ သူဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲဆိုသည့် သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ခံစားမှုတွေဖြစ်သည်။

နှင်းသက်ကြွေကတော့ အကြည့်နှင့်ပင် သူရိန်ဖဲကို မျက်ဝန်းချင်းဆုံအောင် မကြည့်ခဲ့။

မလွဲသာလွန်း၍ အကြည့်ချင်း ဆုံရပြန်ရင်လည်း နှင်းသက်ကြွေက သူရိန်ဖဲကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိဘူး၊ မမြင်ဘူး၊ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးသလို စိမ်းကားသော အပြုအမူတွေနှင့် ရှိနေတတ် သည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို မြင်တွေ့နေရသည့် ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲ နှလုံးသားတွေက နာကျင်လွန်းမက နှင့်သည်းသော ဓေဒနာတွေ ကို ခံစားရကာ လူက နေမထိထိုင်မသာ ရှိခဲ့ရသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲက ကြက်သွေးရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးလေး တင်ထားသည့် နှင်းသက်ကြွေ၏ နှင်းဆီင့် နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူးလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွေက ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှသည်။ ယဉ်သည်။ ကျက်သရေရှိသော အလှပိုင်ရှင်။

နှင်းသက်ကြွေ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသည် သာမန်ထက် ပိုကာ တင်းတင်းလေး ရှိနေပြီး မျက်နှာလှလှလေးသည်လည်း အသည်းယားစရာကောင်းအောင် ဝင့်ချိုလျက်။ ထူထဲရှည်လျားသော မျက်တောင်ခပ်စိပ်စိပ်လေးတွေကလည်း ကြွေမျက်ခွံမို့မို့လေးနှင့်

ထိလှနီးပါးဖြစ်သည်။

ဟင်း...ကြွေရယ်။

တာဝန်ချိန်ဖို့ ရင်တွင်းခံစားမှုတွေကို ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ
မျှသိပ်ထားရင်း မချင့်မရဲ ပင့်သက်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

အလုပ်ထဲမှာတော့ ဒေါက်တာသူရိန်ဖံဆိုတာက
ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သည်။

သို့သော် အထက်အရာရှိတစ်ယောက်ရယ်လို့လည်း
နှင်းသက်ကြွေအပေါ် ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ အနိုင်မယူရက်ခဲ့ပါ။

နှင်းသက်ကြွေအပေါ် ထာဝရ တောင်းပန်မှုတွေနှင့်သာ
ရှိခဲ့သည်။

“ကြွေရယ်...ဒီလိုမနေပါနဲ့၊ မောင့်ကို ကြွေ ဘာလုပ်
ချင်လဲ”

တာဝန်ချိန် နှစ်ယောက်အတူ ရှိနေရင်းက ဒေါက်တာ
သူရိန်ဖံဘက်က စကားတွေ ပြောနေပါသော်လည်း နှင်းသက်ကြွေ
ကတော့ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မဆိုပါ။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံဆိုသည့် သူ့စကားတွေကိုသာ မကြား

သလို နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့စွာ သူမကိုယ်သူမ သတိကြီး
စွာနှင့် ထိန်းချုပ်နေ၏။

“ကြွေ...မောင့်ကို ဒီအတိုင်း ဆက်ဆံနေမယ်ဆိုရင်
ကြွေရင် မောင် ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မယ် ကြွေ”

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ၏ ထိုစကားကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ
နှုတ်ခမ်းသားလေးကို သွားချွန်ချွန်လေးဖြင့် ပြတ်ထွက်လုမတတ်
ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံက နှင်းသက်ကြွေအား ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေ အလုပ်တာဝန်တွေကြောင့် မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် ကြည့်ရှင်း
က...

“ကြွေဘက်က ခံစားမှုတွေကို မောင် နားလည်သလို
မောင့်ဘက်က အခြေအနေ ခံစားမှုတွေကိုလည်း ကြွေ နားလည်
ပေးသင့်တယ်”

“ကြွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ခံစားမှုနဲ့တော့ မောင့်အပေါ်
မနာကြည်းသင့်၊ မမုန်းသင့်ပါဘူး ကြွေ၊ မောင့်ဘက်က ခံစားမှု
တွေကို နားလည်ပြီး မောင်ရှင်းပြတာတွေကိုလည်း ကြွေ အချိန်

ပေးနားထောင်ပေးပါဦး”

“အဟောင်း”

နှလုံးသားမှ စိန်ထွက်လာသည့် သရော်မှု နာကျင်အပြိုးက နှင်းသက်ကြွေရင်ထဲ နက်ရှိုင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

ကြွေအပြိုးကို မြင်လိုက်ရသည့် ဒေါက်တာသူရိန်နီ အသည်းတွင် ကျင်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။

ရှိစေတော့။ ခုတော့ ရှိပါစေတော့။ တစ်ချိန်မှာ သူ့အတွက် ဖြေရှင်းခွင့် ကြိုလာခဲ့ရင်ဖြင့်...

ဟူး...။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ဒေါက်တာ သူရိန်နီ သူ့စိတ်ကို သူ့ဖြေလိုက်သည်။

ဒီနောက် သူ နှင်းသက်ကြွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းသက်ကြွေကတော့ သူ့ထံသို့ အကြည့်တစ်ချက်မျှပင် ရောက်ရှိ မလာ။

နှင်းသက်ကြွေ သူ့ကို ခါးသီးနာကြည်းမှုတွေနှင့် အမုန်းကြီး မုန်းနေခဲ့သော်လည်း ဒေါက်တာသူရိန်နီအတွက်တော့ အလွန်

မှပင် အရေးကြီးနေသော စကား သူမအား မေးရန်ရှိနေ၍ ဒေါက်တာ သူရိန်နီ ရသည့်အချိန်လေးကိုပင် အသုံးပြုလိုက်သည်။

“ကြွေ...ကြွေ မွေးခဲ့တာ သားလေးလား၊ သမီးလေးလား”

“ဟင်...ရှင်”

မထင်မှတ်သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ မျက်နှာပျက်သွားရုံမက လူကလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် တုန်လှုပ်ကာ အကြည့်တွေက ဒေါက်တာ သူရိန်နီထံ ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာလှလှလေး ဖြူဖျော့၍တစ်မျိုး၊ နီမြန်း၍တစ်သွယ် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလွဲနေသော နှင်းသက်ကြွေပုံစံက တုန်လှုပ်မှုတွေကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေသည့် အသွင်ဖြစ်၍ ဒေါက်တာသူရိန်နီကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ချစ်ရသူမျက်နှာကိုသာ အသက်မရှူပုံသလို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်နေမိသည်။

“ဖြေပါဦး ကြွေ၊ ကြွေဆီမှာရှိတာ မောင့်သားလေးလား၊ သမီးလေးလားဆိုတာ”

“အို”

ထပ်ကာမေးလိုက်သည့် ဒေါက်တာသူရိန်စံ၏ စကားကို ကြားမိလေမှ နှင်းသက်ကြွ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည့် သူမ အခြေအနေကို သတိနှင့် ထိန်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ၏ အမေးစကားကို နှင်းသက်ကြွ ပြန်၍မဆိုမိပါ။ နာကြည်းလွန်းသော အကြည့်တွေနှင့်သာ ခပ်စူးစူး ကြည့်ရင်း သူ့ရှေ့မှ အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်သွား သည်။

ကျောခိုင်းသွားသည့် ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာဟာ၍ နာကျင်စွာ ကျန်ခဲ့သူက ဒေါက်တာသူရိန်စံ။

သူ့ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်နေသလို စိတ်လည်းလှုပ်ရှား နေသည်။ ကြွ သူ့ကို အခုချိန်ထိ ဘာမှမပြောပေမယ့် သူရိန်စံ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တိကျသေချာစွာ သိနေ၏။ ထိုအဖြေကို နှင်းသက်ကြွနှုတ်ဖျားက ပြောတာကိုပဲ သူရိန်စံ ကြားချင်သည့်တိုင် ကြွက ဘာတစ်ခုမှ မဖြေခဲ့။ လှိုက်မောတုန်ရီလျက် နှင်းသက် ကြွက မောလျှော့ နာကြည်းနေရသည်။

သူရိန်စံ အမေးစကားအတွက် ကြွမျက်နှာလေး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပုံက သူရိန်စံကို ကြွဘက်က အဖြေပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာသူရိန်စံ မှာ ဒီနေ့လည်း သူ့အတွက် လူနာတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ရပေဦး မည်။

ခွဲစိတ်ခန်းသို့ သူဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ့နှလုံးသားမှ ဝေဒနာ ခံစားမှုတွေကို သူနှင့်ထပ်တူ ခံစားနားလည်သော ဒေါက်တာ စိုင်းအောင်က သူရိန်စံကို အပြုံးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ နှစ်သိမ့် လိုက်၏။

ရင်မှာခံစားမှုတွေကြောင့် ဒေါက်တာသူရိန်စံ ဟန်ဆောင် အပြုံးတစ်ချက်ကိုမှ မဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါ။

အတိတ်မှ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ရှိရင်းစွဲ နှလုံးသားဝေဒနာ ခံစားမှုတွေက ယခုအခါ သူ့နှလုံးသားကို ပို၍ဆုပ်ချေနှင့်သည်း လာပြီမို့ လူမသိစွာ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ခံစားမှုတွေကို သူ အခုအခါ ဘာကိုမှ ဟန်မဆောင် မထိန်းချုပ်ချင်တော့ပါ။

ဟင်း...။

နာကျင်မှုသက်မတွေက သူနှင့်မကွာ အမြဲလိုရှိနေသည်။

လူနာကိုခွဲစိတ်ရန် အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပြီမို့ ဒေါက်တာသူရိန်
၏ သူနှင့်အတူ ခွဲခန်းတွင် ပါဝင်သည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ခွဲခန်းဝတ်စုံနှင့် အသင့်
ရှိနေသော ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကြွေက သူ့ကိုမကြည့်ပါ။ ခွဲရမည့်လူနာ
အတွက် ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ လိုအပ်တာများကို စနစ်တကျ
ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်နေ၏။

နှင်းသက်ကြွေ၏ လှုပ်ရှားမှုလေးများက တစ်စုံတစ်ရာ
အတွက် ဝေခွဲရခက်ခက် ဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း ဒေါက်တာသူရိန်
၏ သတိထား အကဲခတ်မိသည်။

ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ သူနှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသည့်
နေ့ကတည်းက တာဝန်ချိန်တွင် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံမှုတွေက မတင်း
မမာနှင့် သူ့မအလုပ်ကို သူမ တာဝန်ကျေရွာလုပ်သလိုမျိုး ဘာသိ

ဘာသာရှိခဲ့သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်၏ ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်တွေကို အလုပ်
ချိန်အတွင်း ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာစိုင်းနောင်က ခံစားမှုတွေဖြင့် ရှိနေရသော
ဒေါက်တာသူရိန်၏ကိုတစ်လှည့်၊ မျက်နှာလှလှလေး တင်းမာစွာရှိ
နေသော ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ကြားထဲ
မှနေ ရင်မောစွာ သက်မချမိလိုက်သည်။

အခန်း (၃)

ကောင်းကင်မှ ကြယ်လေးတွေသည် တောက်ပစွာ
လင်းလက်နေ၏။ အပြင်တွင် အမှောင်ထုသည် ကြီးစိုးလာသည်နှင့်
အမျှ အချိန်သည်လည်း မနည်းတော့ပါ။

တိတ်ဆိတ်နေသော ည၏ အမှောင်ထုအောက်တွင်
လူသားအားလုံး အိပ်စက်နေမည်ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါက်တာသူရိန်ခံက
တော့ မအိပ်စက်နိုင်သေးပါ။

သူစိတ်ဝိညာဉ် အတွေးတို့သည် နှင်းသက်ကြွေဆိုသော
မိန်းကလေးထံ ရောက်နေသည်။

နှစ်ရှည်လများစွာ လွမ်းမောတမ်းတခဲ့ရသော ချစ်သူကို
ဒေါက်တာသူရိန်ခံ တွေ့ဆုံနေရပေမယ့် ကြွေဆိုသည့် ချစ်ရသူက

တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ရှိနေ၏။

ထိုအဖြစ်က ဒေါက်တာသူရိန်နီနဲ့လုံးသားကို လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချွေခံလိုက်ရသလို နာကျင်ရသည်ကို ကြွေကတော့ သိမည်မထင်။ သိလည်း ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်။

ကြွေပျယ်...မောင့်ရင်က ခံစားမှုတွေကို ကြွေ နားလည်သင့်ပါတယ်ဗျာ။

ကောင်းကင်က ကြယ်လေးတွေကို ကြည့်ရင်း ဒေါက်တာသူရိန်နီ နာကျင်ဆွေးမြေ့စွာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်မှိတ်လျက် ဆိုမိသည်။

ချစ်သူကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်လျက် ချစ်ကြည်နှူးခဲ့ရသည့် အချိန်တွေကလည်း သူ့ရင်အား နေ့နေ့ညည လွှမ်းမိုးလျက် ကြွေကို ပိုချစ်ပိုတမ်းတ ပိုမြတ်နိုးစရာဖြစ်ခဲ့ရသော အတိတ်ဆီသို့။

“ကြွေ”

“ဟင်...အစ်ကိုလေး၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဟင်၊ ကြွေအိမ်ကြီးဆီကို ခုပဲပြန်သွားမှာပါ”

နှင်းသက်ကြွေမှာ သူမ၏ အလုပ်ရှင်လည်းဖြစ်၊ အိမ်ကြီး

ရှင် သူဌေးသားလည်းဖြစ်သော ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သူရိန်နီသည် ခြံနောက်တွင် အလုပ်သမားများ နေထိုင်ရန် ဆောက်ထားသည့် နှင်းသက်ကြွေ၏ အလုပ်သမား အိမ်လေးဆီသို့ ရောက်လာသဖြင့် နှင်းသက်ကြွေမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူရိန်နီက ဝင်းဝါနုထွေးသော အသားအရေနှင့် နှင်းသက်ကြွေ၏ အသွင်နုနုနှင့် မျက်နှာလှလှလေးကို ရင်ခုန်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတွေနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကြွေကို ကိုယ်ခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်းစရာလည်း ကိုယ့်မှာမရှိဘူး၊ အဲ ကိုယ့်မှာရှိတာက”

“ဘာလဲဟင် အစ်ကိုလေး”

“ကိုယ် ကြွေကို စကားပြောစရာရှိလို့”

“ရှင်”

နှင်းသက်ကြွေမှာ သူ့စကားကို နားမလည်သလို မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဟို...အစ်ကိုလေးရယ်၊ ပြောစရာရှိတာများ ဒီထိုလိုက်”

လာရတယ်လို့၊ ကြွ အိမ်ကြီးဆီ လာမှာပဲဟာ”

သူဌေးသား အိမ်ကြီးရှင် ဆေးကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်လုံးက ကြွ့လို ဘာမှမဟုတ်သည့် အိမ်အကူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ တကူးတက လိုက်လာ သည့်အတွက် နှင်းသက်ကြွေမှာ ကြောက်စိတ်၊ အားနာစိတ်လေး တွေနှင့် ရိုကျိုးစွာ အနေခက်ခက် ရှိနေသည့်အသွင်လေးကို ဆေးကျောင်းသား သူရိန်စံ ကြင်နာခြင်း၊ သနားမြတ်နိုးခြင်း၊ ချစ်ခြင်း တွေနှင့် အတူရှိနေသည်။

“ကြွ”

“ရှင်...အစ်ကိုလေး”

“ကိုယ်”

“ဟို...ကြွ့ကို ပြောစရာရှိရင် အိမ်ကြီးဆီ ရောက်မှ အစ်ကိုလေးကြိုက်တာ ပြောပါနော်”

အလုပ်သမား အိမ်တန်းလျားတွင် ကြွနှင့် သူဌေးသား ဆေးကျောင်းသား ကိုလူချောနှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည့် အဖြစ်ကို တိုက်ကြီးပေါ်မှ သူရိန်စံမိဘများ မြင်တွေ့သွားမှာ

နှင်းသက်ကြွေ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဟန်လေးနှင့် တိုက်ကြီးဆီ တစ်ချက် ကြည့်ရင်း နှင်းသက်ကြွေ မခုံမရဲလေး ဆိုလိုက်သည်။

သူရိန်စံမှာ နှင်းသက်ကြွေ၏ စိုးရိမ်ရွံ့ကြောက်နေဟန်လေး ကိုကြည့်ပြီး...

“ကြွရယ်...ကြွ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိ ပါတယ်”

“ခုလို ကြွ့ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် အစ်ကိုလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကြွ့ကို သွားခွင့်ပြုပါနော်”

နှင်းသက်ကြွေ သူရိန်စံရှေ့တွင် ကြာကြာမနေရဲသည်မို့ တိုက်ကြီးဆီသို့ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“နေ...နေပါဦး ကြွ”

“အို”

ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်ဆိုသလို နှင်းသက်ကြွေ လက် လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲလိုက်သည့် သူရိန်စံကြောင့် နှင်းသက် ကြွေမှာ မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွားကာ ကိုယ်လေးတုန်လှုပ်သွား သည်အထိ ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“ဆောရီး...ဆောရီးပဲ ကြွေရယ်”

အိမ်ကြီးဆီ အကြည့်လေးတွေ ရောက်ရှိရင်း ကြောက်ရွံ့နေသော နှင်းသက်ကြွေအဖြစ်ကို သူရိန်ဇံမကြည့်ရက်၍ လက်လျှော့လိုက်သည်။

“ကဲ...ကြွေ သွားတော့နော်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နှင်းသက်ကြွေ သူ့ဆီကို တစ်ချက်မျှပင် ယောင်၍လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ အိမ်ကြီးဆီသို့သာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ သူရိန်ဇံမှာ လှပသော နှင်းသက်ကြွေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလှလှလေးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကြွေကိုချစ်မိ၍ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩသည်။ သူရိန်ဇံနားမှာ သူနှင့်ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားမှ သူ့နှလုံးသားက သူ့ထက် အများကြီးငယ်တဲ့ ကြွေကိုမှ။ သူ ပြုံးလိုက်၏။ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ခံစားချက်ကို သူ နားမလည်သလို လိုက်မမိသော နှလုံးသား၏ အလိုကလည်း ထူးဆန်းသည်။ ကြွေရယ် သူရိန်ဇံ ခြေလှမ်းတွေက နှင်းသက်ကြွေ

နည်းတူ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

တစ်နေ့ကုန် အိမ်အလုပ်တွေ တကုတ်ကုတ်နှင့် လုပ်နေသော နှင်းသက်ကြွေကို စကားပြောရန်အတွက် အချိန်တွေအကုန်ခံကာ စောင့်စားနေသော သူရိန်ဇံမှာ မီးဖိုခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသော နှင်းသက်ကြွေအနားသို့ မယောင်မလည် ရောက်ရှိသွား၏။

နှင်းသက်ကြွေမှာ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် လုပ်စရာရှိသည်များကို စက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို လုပ်နေဆဲ သူမအနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသော လူရိပ်ကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

“အစ်ကိုလေး”

“ကြွေ...ကိုယ်ပြောတာ သေချာနားထောင်နော်၊ ကြွေကို ကိုယ် ပြောစရာစကားရှိတယ်။ အဲဒါ ညရောက်ရင် ကြွေ ခြံထဲကို ဆင်းလာခဲ့၊ ကိုယ် ပန်းရုံနားမှာ စောင့်နေမယ်”

“ဘာ...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေး၊ အခုပြောလို့ကော မရဘူးလားဟင်”

လှပသော မျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူရိန်ဇံမှာ ကြွေစကားကို သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်သည်။

သြော်...အလွန်ရိုးရှင်းသော ဤမိန်းကလေးကို သူ ဘာကြောင့် ချစ်မိရသည်ကိုလည်း သူရိန်နီ သူ့ကိုယ်ကို တဖြည်းဖြည်း ပို၍နားလည်လာသည်။

“ဟင်...အစ်ကိုလေး၊ အခုပြောလို့ရော မရဘူးလား”

ဝင်းဝင်းနုနှင့် သိမ်မွေ့စွာ လှပသော နှင်းသက်ကြွေ မျက်နှာလေးကို သူရိန်နီသည် အပြောရခက်စွာကြည့်ရင်း...

“ကြွေကလည်းကွာ မဖြစ်လို့ပေါ့”

“အရေးကြီးလား အစ်ကိုလေး”

“အင်း...သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ကြွေ လာခဲ့နော်”

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကြွေ...ကြွေ လာရမယ် မထင်ဘူး”

နှင်းသက်ကြွေပုံစံလေးက တကယ့်ကို အခက်တွေ့နေ သည့်ပုံ။ သူရိန်နီ ကြွေကိုကြည့်ပြီး သနားသွားရပေမယ့် ဒီတစ်ခါ တော့ သူ့ဘက်က အလျှော့ပေး၍ မဖြစ်တော့သည်မို့...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေ လာရမယ်ကွာ၊ ကြွေ မလာမချင်း ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

သူရိန်နီကလည်း သူ့စကားကို မပြင်တော့မည့်ပုံ။

“ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလားအစ်ကိုလေးရယ်၊ တော်ကြာ ကြွေကို ဒေါ်ဒေါ်က တစ်မျိုးထင်သွားပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကို လေးမေမေ မေမေကြီးသိရင်လည်း ကြွေ အဆုခံထိဦးမှာ”

“ကျွတ်...ဒါတွေလိုက်တွေးပြီး ကြောက်နေတာလား ကြွေ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကြွေဘဝ ကို အစ်ကိုလေးလည်း သိရက်နဲ့၊ ကြွေဘဝမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့၊ မေမေ ကြီးတို့ကိုပဲ အားကိုးပြီးနေရတာ၊ ကြွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုက်ကြီး ရှင်တွေ ငြိုငြင်မယ့်အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူး”

“ကြွေ အဲလိုသိထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကိုရောက်အောင် လာခဲ့ရမှာပေါ့”

“ရှင်”

“ကြွေ ခုပြောတယ်လေ၊ တိုက်ကြီးရှင်တွေ ငြိုငြင်မယ့် အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူးဆို”

“ဆို”

သနားပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကို ဒီစကားမျိုး မပြော၍ လည်း မဖြစ်တော့ပြီမို့ သူရိန်ဖဲမှာ ကြွေ မငြင်းနိုင်မည့် စကားကို ဆိုလိုက်သည်။

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး သူ့စကားကြောင့် နှင်းသက်ကြွေမျက်နှာ လေး ပျက်သွားသည်။

သူရိန်ဖဲ မျက်နှာလွဲလျက် ကြွေအဖြစ်ကို မသိဟန်ဖြုကာ

“ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကြွေကို ကိုယ်စောင့်နေမယ်၊ ကံ ကိုယ်သွားပြီ”

သူရိန်ဖဲမှာ မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် နှင်းသက် ကြွေကို ကြည့်ပြီး ကြွေအနားက လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

တကယ်တော့ နှင်းသက်ကြွေ ပြောသလိုပါပဲ။ နှင်းသက် ကြွေဆိုတာက မိဘတွေ မရှိတော့ဘဲ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူနေကာ သူရိန်ဖဲတို့မိသားစုကို အားကိုးကာ နေသူလေးဖြစ်သည်။

နှင်းသက်ကြွေ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ နှင်းသက်ကြွေ ခြောက် တန်းကျောင်းသူဘဝမှာကတည်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန် သွားရှာပြီဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သည့် နှင်းသက်ကြွေ ဒေါ်ဒေါ်မှာ သူရိန်ဖဲမိဘများထံတွင် သူ လူမှန်းသိတတ်ကတည်း က သစ္စာရှိစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

မိဘများ မရှိတော့၍ အားကိုးရာမဲ့နေသော တူမဖြစ်သူ နှင်းသက်ကြွေကို ဒေါ်ဒေါ်က သူနှင့်အတူ ဒေါ်ထားရန်အတွက် သူရိန်ဖဲမိဘများထံ ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။

လူယုံလိုဖြစ်နေသော ဒေါ်ဒေါ်၏တောင်းဆိုမှုကို အိမ်ကြီး ရှင်များက ခွင့်ပြုခဲ့ရုံမက ကြွေကိုပင် ကျောင်းထားပေးခဲ့၏။

နှင်းသက်ကြွေဘက်မှလည်း အလိုက်သိစွာ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် အတူ ကျောင်းအားချိန်များတွင် အိမ်အလုပ်များကို ကူလုပ်ရင်း အိမ်ကြီးရှင်များ စိတ်ကြိုက် အိမ်ကြီးရှင် အလိုကျနေခဲ့သည်မှာ အခုဆိုလျှင် နှင်းသက်ကြွေတစ်ယောက် ဆယ်တန်းကျောင်းသူပင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

အချိန်တွေပြောင်းကာ အရွယ်လေး တဖြည်းဖြည်းရောက် လာသော နှင်းသက်ကြွေမှာ အလှသွေးတွေလည်း ကြွယ်ချင်တိုင်း ကြွယ်လာပြီ။

ဘယ်ဘဝ၏ ရှေးကုသိုလ်ကံပင် မသိ။ သူများအိမ်မှာ အိမ်အကူတစ်ပိုင်းနှင့် နေခဲ့ရရှာသော နှင်းသက်ကြွ၏ အလှတွေ က တကယ့်ကိုပင် နန်းဆန်ကာ တော်ဝင်သည့် အလှတွေနှင့် ဝင်းဝင်းနစ်နစ် နုနုထွေးထွေး လှလွန်းသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ် ရယ်လို့ ပြောစရာမရှိခဲ့။

ဝင်းဝါသော အသားအရေ၊ နုထွေးသောအလှ၊ နန်းဆန်ကာ တော်ဝင်သင်္ဃန်းလေးလို နုရွလွန်းသော အလှတွေနှင့် နှင်းသက် ကြွ၏ အလှတွေကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းပြီးရန် သိပ်မလိုတော့သည့် ဆရာဝန်လောင်းဆေးကျောင်းသား ကိုလူချော သူရိန်ဖဲရင်ထဲတွင် အချစ်စိတ်လေး ခိုဝင်ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်မှ နားမလည်။ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သူရိန်ဖဲမှာ နှင်းသက်ကြွ၏ အလှ တွေကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ခဲ့ရကာ အချစ်စိတ်တို့ ရင်မှာဖြစ်ပေါ် ခဲ့သည်။

နုနုထွေးထွေးနှင့် ကိုယ့်ရှေ့မှာပင် ပွင့်လန်းလာသော အလှ ယန်းလေးကို သူရိန်ဖဲမှာ ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်လို အရိပ်တကြည့်

ကြည့်နှင့် မခူးရက်၊ မခြေရက်အောင် ရှိခဲ့ရုံမက ဒီပန်းလေးကို သူ့အနေနှင့် ခူးခြေရန် မသင့်ဟု စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ခဲ့သည့်ကြားကပင် သူရိန်ဖဲ နှလုံးသားအလိုကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလှသွေးတွေ ကြွယ်လာသော နှင်းသက် ကြွေကို သူရိန်ဖဲ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်တော့။

ကြွေကိုချစ်ရသည့် အချစ်တွေက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်ထားရပြီမို့ သူ့ဘယ်လိုမှ အဝေးမခံနိုင်တာကို ကြွေနှင့်သူပဲ သိသည်။

စားလည်း ကြွေစိတ်၊ သွားလည်း ကြွေစိတ်၊ နောက်ဆုံး စာကျက်ရင်တောင် ကြွေစိတ်နှင့် မျက်နှာလှလှလေးက သူရိန်ဖဲကို ကြီးစိုးနေသည့် အဆုံးမှာတော့ သူရိန်ဖဲ ကြွေထံမှ အချစ်တွေကို ရယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟင်း...ကြွေရယ်။

မောလျသော သက်မနှင့်အတူ သူရိန်ဖဲ နှင်းသက်ကြွ နှင့် ဆုံရမည့်အချိန်ကို ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“ကြွေ”

“အား...အမေ”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ်၊ ကြွေ ကိုယ်ပါ”

“အစ်ကိုလေး”

“ဆောရီး ကြွေ၊ အရမ်းလန့်သွားလား”

“ဟင်...အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကြွေဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊

မှောင်ကလည်း မှောင်ဆိုတော့”

သူရိန်ဇံ နှင်းသက်ကြွေကို သနားသွားသည်။ မြော်... သူ့ခမျာ သူလာခိုင်း၍သာ လာခဲ့ရရှာသည်။ ကြွေဘယ်လောက် တောင် ကြောက်လန့်နေရှာသည်မသိ။ အသံလေးတွေပင် တုန်ခါ နေသည်။

ကြွေ၏ ထိုကြောက်လန့်ဟန်လေးကပင် သူရိန်ဇံနှလုံး သားအား ပို၍စွဲငြိသွားရသည်မို့...

“ကြွေရယ်...ခုရော ကြောက်သေးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...မကြောက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုလေး ကြွေအနားမှာ ရှိနေလို့ပေါ့”

“ကြွေရယ်”

လက်ချောင်းလေးတွေကို ယှက်နွယ်ဆုပ်ထွေးရင်းက ပြောလိုက်သော နှင်းသက်ကြွေစကားကြောင့် သူရိန်ဇံနှလုံးသား တစ်ခုလုံးမှာ အတိုင်းအဆမရှိအောင် တုန်လှုပ်သွား၏။

မသဲကွဲသည့် အလင်းရောင်ကြားကပင် နှင်းသက်ကြွေ အလှတွေက ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသည်။

တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေကြားက သူရိန်ဇံ ကြွေအနားသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး...

“ကြွေ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ကြွေကိုချစ်တယ်”

“ရှင်...အို”

သူရိန်ဇံစကားကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ ဘယ်လောက် တောင် တုန်လှုပ်သွားသည်မသိ။ သူမကိုယ်လေး ဟန်ချက်ပျက် လျက် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူရိန်ဇံ ကြွေကိုယ်လေးကို အသာအယာ ထိန်းပွေ့ထား

လိုက်ရင်းက...

“ဒီစကားကြားရင် ကြွေ အံ့သြသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီး မဖုံးကွယ်ထားချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် ကြွေကိုချစ်တယ်၊ ကြွေ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်”

နှင်းသက်ကြွေ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ လူက ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတွေနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

“ဖြေပါဦး ကြွေ၊ ကိုယ့်ကို ကြွေ စိတ်ဆိုးသွားလားဆိုတာ”

အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးသား ဆေးကျောင်းသား ကိုလူချောကို ကြွေ ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးရဲမည်နည်း။

ဒါကို ကိုလူချော မသိလေရောသလား။ ကြိုးစားထိန်းသည့်ကြားက ယခုထက်ထိ မတည်နိုင်သေးသော ရင်ခုန်သံတွေ ကြားမှာ နှင်းသက်ကြွေ ရှက်စိတ် ရင်ခုန်ခြင်းတွေနှင့် မျက်နှာလေးရဲတောက်နေသည်။

“ကြွေ”

“ကြွေကိုလွှတ်ပါဦး အစ်ကိုလေး၊ ကြွေ...ကြွေ သွားပါရစေတော့”

“ဟင့်အင်း...ကြွေ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပြီးမှ သွားရမယ်”

“အို”

“တကယ်ပါ ကြွေ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကြွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကြွေသိရဲ့လား”

“ကြွေ...ကြွေ သွားပါရစေတော့”

ရင်မှာ လှုပ်ရှားခြင်း၊ စိုးရွံ့ခြင်းများစွာနှင့် နှင်းသက်ကြွေ တိုက်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

အချိန်က လူသားအားလုံး အိပ်မောကျနေသည့်အချိန်။ မသဲကွဲသည့် ညအမှောင်ထုအောက်မှာ အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးသားနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အခုလို ရှိနေသည့်အဖြစ်ကိုပင် နှင်းသက်ကြွေ ရင်မှာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

တကယ်တော့ ဒီလိုကြောက်စိတ်မျိုးကို နှင်းသက်ကြွေ အရင်ကတည်းက ရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးမို့ သူ့စကားကိုလည်း နှင်းသက်ကြွေ မတွန်းလှန်၊ မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့။

ထိုမငြင်းဆန်နိုင်သည့်စိတ်နှင့်ပင် နှင်းသက်ကြွေ သူရိန်စံ ရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းသက်ကြွေ မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်တွေကို ကြုံတွေ့ နေရရုံမက သူမ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့် စကားကို သူရိန်စံ ထံမှ ကြားလိုက်ရသည်မို့ ကြွေကိုယ်ကြွေလည်း အိပ်မက်ပမာ ရှိနေသည်။

“ကိုယ်သိချင်တာကို မသိရဘဲနဲ့ ကြွေ မသွားရသေး ဘူး”

“ကြွေ ဘာဖြေရမှလဲ အစ်ကိုလေး၊ ကြွေ ကြောက်တယ်၊ မေမေကြီးသာ သိသွားရင် ကြွေကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အို ကြွေ ကြောက်တယ်၊ ကြွေ သွားပါရစေတော့”

နှင်းသက်ကြွေမှာ ထိတ်လန့်စွာနှင့်ပင် သူရိန်စံ ရင်ခွင်ထဲ က သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

သူရိန်စံက မလွှတ်ပါ။ သူ့လက်အစုံက နှင်းသက်ကြွေ

ကိုယ်လေးကို ပို၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖက်တွယ်ထားလိုက် ပြီး...

“ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ ကြွေ၊ ကြွေလည်း အရွယ် ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ အရွယ်ရောက်လို့ အချစ်ရှာတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဝင်းဝါနထွေးသော နှင်းသက်ကြွေမျက်နှာလေးကို သူရိန်စံ မချင့်မရဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် နှင်းသက်ကြွေမှာ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် ရင်တွေ အခုန်မြန်နေသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်...ကြွေကိုသနားရင် လွှတ်ပါနော်၊ ကြွေဘဝနဲ့ အစ်ကိုလေးဘဝက ကွာခြားလွန်းပါတယ်ရှင်”

“ဒါတွေကြောင့်လား ကြွေ၊ ကြွေ ကိုယ့်အချစ်ကို ငြင်းနေ တာ ဒါတွေကြောင့်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် ကြွေကိုချစ်တာ နှင်းသက်ကြွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမြင်နဲ့ပဲချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် ကြွေ ကိုယ့်အချစ်တွေကို မငြင်းပါနဲ့”

“အစ်ကိုလေး”

“ကြည့်စမ်း...ကြွေကိုယ်လေး တုန်နေပါလား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်း ကြွေ”

သူရိန်ဖဲက မပြောပြောဆိုဆို ကြွေမျက်နှာလေးကို မေးစရာမှ နေ ဆွဲမော့ယူလိုက်တော့ နှင်းသက်ကြွေမှာ သူ့အကြည့်တွေနှင့် ဆုံသွားသည်။

စူးရှသော သူ့အကြည့်တွေက နှင်းသက်ကြွေ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကျက်ကျရောက်သွားသည်။

“ကြွေ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကြွေကို မချစ်ဘဲနဲ့လည်း နေလို့မရဘူး”

သူရိန်ဖဲဆိုရင်းက နှင်းသက်ကြွေ တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းလေး ဖျစ်ညှစ်ထွေးဖက်လိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွေမှာ သူရိန်ဖဲ၏ တင်းကြပ်လွန်းသော အပွေ့ အဖက်တွေကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ခါးလေးကော့ ရင်လေးမော့ နှင့် လူက မရုန်းမလွန်သာရှိနေသည်။

“လွတ်...လွတ်ပါ အစ်ကိုလေး၊ ကြွေ ကြောက်တယ်” တကယ်ပင် နှင်းသက်ကြွေ ကြောက်အား၊ ရှက်အားတွေ

ပိုနေရကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်လေး ရှိနေသည်။

သူရိန်ဖဲမှာ ရင်မှာ နာကျင်သွားသည်။ ကြွေကို သူ့အနေ နှင့် ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကြွေအတွက် ရည်ရွယ်ထားပြီးပြီမို့ သူ လက်မလျှော့တော့ပါ။

“သိပ်ချစ်တယ် ကြွေရယ်၊ ကြွေ ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား ဟင်”

“အို...ကြွေ မသိဘူး၊ ကြွေကို လွှတ်ပါတော့ အစ်ကို လေးရယ်”

နှင်းသက်ကြွေ တုန်ခါနေသော အသံလေးနှင့် ရုန်းရင်း ဆိုလိုက်သည်။ နှင်းသက်ကြွေ ရုန်းသော်လည်း သူရိန်ဖဲရင်ခွင်ထဲ တွင် ကြွေကိုယ်လေးမှာ မလွှတ်မြောက်နိုင်။

အချစ်ဒီရေတွေ တိုးနေသော သူရိန်ဖဲရင်ခွင်ထဲတွင် ကြွေ တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကျပ်နေသည်။

“လွတ်စေချင်ရင် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ကြွေပြောလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ကြွ ကိုယ့်ကိုမုန်းတယ်ပေါ့”

“အို...အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြွ ကြွ စိတ်ညစ်တယ်၊ ကြွ သွားပါရစေတော့”

သူ့အနားက သွားရန် တတွင်တွင်ဆိုနေသည့် နှင်းသက် ကြွကြောင့် သူရိန်ဇံ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ချစ်တာ စိတ်ညစ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ ကြွ၊ ကြွ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ချစ်တယ်မဟုတ်လား ကြွ”

သူ့ဆိုရင်းက နှင်းသက်ကြွ ပါးပြင်မို့ပေါ် ချစ်အနမ်း တွေ ကျရောက်သွားသည်။

“အို...အစ်ကိုလေး”

ရင်မှာ တလိုက်လိုက်နှင့် ရင်ခွန်ခြင်းများစွာ ရှက်အား၊ ကြောက်အားတွေ ပိုနေသော နှင်းသက်ကြွမှာ သူရိန်ဇံ အချစ်များ ကို သူမ တတ်နိုင်သလောက် ငြင်းဆန်သည့်ကြားကပင် မွတ်သိပ်

သော ချစ်အနမ်းနှင့် အချစ်များကြား ရုန်းထွက်၍ မရဖြစ်သွား၏။
ဆောင်းဦး၏ ညချမ်းလေပြည်က သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးအား
အေးမြခြင်းတွေနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

အတိတ်မှအရိပ်တို့က သူရိန်ခံနလုံးသားကို နေ့နေ့ညည
လွမ်းမိုးနေ၏။

ချစ်သောသူနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် အချိန်တွေကို
သူရိန်ခံ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတနှင့် အောက်မေ့သတိရနေခဲ့သည်။
သူ့ရင်မှာ အချိန်နာရီနှင့်အမျှ မေ့၍မရနိုင်သော ချစ်သူသက်ထားကို
တွေ့ရတော့လည်း ရင်နာရခြင်းအဖုံဖုံတို့ကြောင့် သူ့နလုံးသားတွေ
မွန်းကြပ်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။

ကြွေဘက်ကလည်း သူ့အပေါ် စက်ဆုပ်နာကြည်းဖွယ်ရာ
လူတစ်ယောက်အဖြစ် နာကျင်ခြင်းတွေနှင့် ရှောင်ဖယ်စိမ်းကားမှု

တွေကိုလည်း သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိ။

ထိခိုက်သော သက်မတစ်ချက်ကို သူရိန်နီ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ချရင်း တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားရှိရာ လုပ်ငန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်းက ချစ်ရသူနှင့်ပတ်သက်ကာ အတွေးတွေ
များစွာ ရှိခဲ့သော သူရိန်နီ အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ
ချစ်ရသူ သက်ဦးလျာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

နံနက်ခင်း၏နေ့ခြည် ထွန်းလင်းတောက်ပသွားသလို
သူရိန်နီရင်ထဲတွင်လည်း ချစ်ရသူမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ကြည်နူးလန်းဆန်းသွားသည်။

နှင်းသက်ကြွေက သူရိန်နီကို မြင်သည်လား၊ မမြင်သည်
လားမသိ။ ဝင်းမွတ်နထွေးသော အလှတွေက နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင်
တောက်ပလင်းလက်စွာ လှပနေရကာ ကြွေထံမှ အပြုံးချိုချိုနုနု
လေးကလည်း လူနာများ၏ရင်ကို အေးမြနေစေသည်။

သူရိန်နီ ကြွေ၏ သွယ်လျပြည့်တင်းသော နောက်ကျော
လှလှလေးကို မျက်ဝန်းညှို့တို့ဖြင့် စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကြွေ”

နောက်ပါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့်
နှင်းသက်ကြွေ မျက်နှာလှလှလေး သူ့ရှိရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ကြွေထံမှ အကြည့်များကို
လွှဲသွားသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်နီ ကြင်သူသက်ထား၏ မချင့်မရဲဖြစ်စရာ
အပြုအမူကြောင့် သက်မတစ်ချက်ကိုချရင်း နှင်းသက်ကြွေအား
လွမ်းဆွတ်စွာ သတိရတမ်းတသည့် အကြည့်တွေနှင့် ဝေးကြည့်
လိုက်၏။

ဟင်း...ကြွေ။

သူရိန်နီ သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် နှင်းသက်
ကြွေ မလိုလား။ မကြည်ဖြူ။ မနှစ်ခြိုက်နိုင်စွာ မျက်နှာလေးပျက်
သွားသည်။

ကြွေအနေနှင့် မလွဲသာမရှောင်နိုင်လွန်း၍ သူရိန်နီနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အလုပ်တွဲလုပ်နေရသော်လည်း ကြွေအတွက်
တော့ နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေသည်။

သူရိန်နီဆိုတာ ကြွေအတွက်တော့ အလွန်စက်ဆုပ်

နာကြည်းဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို သိသာ
စွာ ရှောင်ဖယ်နေ၏။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ ကြွ ရှောင်ဖယ်နေပါစေ သူရိန်
ဖဲကတော့ ကြွကို ထိုအခွင့်အရေး မပေးခဲ့ပါ။

ကြွနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေသူပီပီ
နှင်းသက်ကြွအနားမှာ အံ့ရိပ်လိုရှိနေသည်။

ယခုလည်း နားနေဆောင်တွင် နှင်းသက်ကြွတစ်ယောက်
အနားယူနေစဉ် ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲ အခန်းထဲရောက်လာပြီး...

“ကြွ တစ်ယောက်တည်းလား”

နှင်းသက်ကြွမှာ သူမ မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်သည့်
ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး
ချက်ချင်း တင်းမာအေးစက်သွား၏။

“ဒီလိုတော့မနေပါနဲ့ ကြွ၊ ကြွ မောင့်ကို ဘာလုပ်ချင်
လဲ၊ မောင့်ကို ကြွ တစ်ခုခုတုံ့ပြန်လိုက်စမ်းပါ၊ မောင် ဒီအတိုင်း
ဆက်ပြီး မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

နှင်းသက်ကြွ လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဆုပ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကြွ”

ရင်နာခြင်းအဖုံဖုံနှင့် သူရိန်ဖဲ ကြွ့မျက်နှာလေးကို
စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကြွ့ရှေ့တွင် ဆီးကာရပ်နေသည့် သူရိန်ဖဲကြောင့်
နှင်းသက်ကြွ သူ့အနားက သွားခွင့်မသာပါ။

“မောင် ရှင်းပြပါရစေ ကြွ၊ ကြွ မောင့်စကားတွေကို
နားထောင်ပေးပါဦး၊ ကြွ ဒီလိုတော့ မောင့်အပေါ် မဆက်ဆံသင့်
ဘူး၊ မောင့်ဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ပါဦးကြွ”

နှင်းသက်ကြွ သူ့စကားတွေကို ရှေ့ဆက်ကာ သည်းမခံ
နိုင်တော့သလို စိမ်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်မှဒေါသတွေကို
ထိန်းထားသလို...

“ဒီမှာဒေါက်တာ၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာလက်အောက်က
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ၊ အလုပ်ချိန်မှာ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ကျွန်မ
အပေါ် အနှောင့်အယှက် မပြုသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲမှာ နှင်းသက်ကြွထံမှ စိမ်းကား

ရက်စက်လွန်းသော စကားကြောင့် နှလုံးသားအစုံ သည်းမခံနိုင်
အောင် ဖြစ်သွားပြီး...

“ကြွ ဒီလိုစကားတွေပဲ ပြောနေမယ်ဆိုရင် နောင်ဖြစ်
လာမယ့် ပြဿနာအတွက် မောင့်ကို မင်း အပြစ်မပြောနဲ့၊ မောင်
တာဝန်ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

သူရိန်ဇံစကားတွေကို နှင်းသက်ကြွ ဘာမှပြန်မဆို။
မျက်နှာလေးကိုသာ လွှဲထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဇံရင်မှာ မချီအောင် နာသွားသည်။

“ပြောစမ်း ကြွ၊ မင်း မောင့်စကားတွေကို တကယ်ပဲ
လက်မခံဘူးလားဆိုတာ”

“အို...လွတ်စမ်းပါ”

မချီတင်ကဲ နာကျင်လာသော ခံစားမှုတွေကြောင့်
ဒေါက်တာသူရိန်ဇံ နှင်းသက်ကြွပခုံးလေးကို သူ့လက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်
လိုက်ရာ နှင်းသက်ကြွ မျက်နှာလေး မဲ့သွားပြီး ကြွပခုံးပေါ်မှ
ဒေါက်တာသူရိန်ဇံလက်အစုံကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းစူးစူးလေးနှင့် ကြည့်ပစ်ရင်းမှ

“ရှင် လိုလူရဲ့စကားကို ဘာအတွက်နဲ့မှ ကျွန်မ
နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ကြွစကားတွေက တစ်ဖက်သတ် ဆန်မနေဘူးလား၊
ကိစ္စတိုင်းမှာ သူ့အကျိုးနဲ့အကြောင်းတော့ ရှိကြတာပဲ၊ ဒါကို ကြွက
ဖြေရှင်းခွင့်မပေးဘူးဆိုတော့”

“ဖြေရှင်းခွင့် ဟုတ်လား၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊
ဒီစကား ရယ်ဖို့ကောင်းမနေဘူးလား၊ ရှင်ရဲ့ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း
ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ ယုံမယ်လို့များ ရှင်ထင်နေလား”

လျှာပြောင်သရော်ရိပ်များနှင့် နှင်းသက်ကြွ ဆိုလိုက်
တော့ ဒေါက်တာသူရိန်ဇံမှာ ခံစားမှုတွေ များစွာနှင့် ကြွမျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့ကဖယ်ပေးပါ”

“ထိုင်ပါဦး ကြွ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဖယ်ခိုင်းနေတာနော်”

“မောင့်အတွက်ကတော့ ခုလို ကြွနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အချိန်
ကို တန်ဖိုးထားရတော့မှာပဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဒီလောက်နှောင့်ယှက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ချိန်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ဒေါက်တာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါရစေနဲ့တော့”

မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ပေါက်ကွဲချင်လာသော စကားသံလေးနှင့် နှင်းသက်ကြွေ ဆိုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ကြွေပေါက်ကွဲမှုကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့လောက်အောင် သူ့ရင်အစုံသည်လည်း ပေါက်ကွဲနေပါပြီ။

တကယ်တော့ နှင်းသက်ကြွေနှင့် သူ၏ တွေ့ဆုံချိန်သည် အလုပ်နှင့် တာဝန်ချိန်ကလွဲပြီး သူမနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ရာ သူ့အတွက် အလွန်ခက်ခဲလွန်း၏။

ခုလိုတွေ့ဆုံရသည့်ခဏမှာ သူ့အတွက် ရင်ထဲကစကားတွေကို နာနာကျင်ကျင်နှင့် ပေါက်ကွဲစွာ ဆိုနေရသည့်အဖြစ်။

“ကြွေခံစားချက်ကို မောင် နားလည်ပါတယ်၊ ကြွေဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာလည်း မောင်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြွေရယ် စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့ပြီး မောင် ရှင်းပြတာကို

လက်ခံနားထောင် ပေးပါဦးလားဗျာ”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူးလား”

“ကြွေကရော မောင်တောင်းပန်တာကို လက်မခံဘူးလား”

နှင်းသက်ကြွေတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားသည်မှာ ပေါက်ထွက်လုမတတ် ရှိနေသည်။

နှင်းသက်ကြွေ၏ တစ်ဖက်သတ် အမုန်းတွေကြောင့် သူရိန်စံရင်မှာ လှိုင်းထန်လာသည်။

လှိုင်းထန်လာရသော ခံစားမှုတွေနှင့် သူ့ရင်သည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်လာပြီး...

“ကောင်းပြီ ကြွေ၊ မောင် ကြွေကို ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရဘူးဆိုရင် မတောင်းပန်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“အမေ...ဟင်”

“ရှင်”

“အဟွန်း”

“အို...အို”

“ဒေါက်တာ...ရှင်နော်”

ဒေါက်တာသူရိန်ဖံ နှင်းသက်ကြွ ဒေါသတွေကို နည်းနည်းလေးမှ မမူတော့။

ခံစားမှုတွေက အစွန်းဆုံးရောက်ခဲ့ပြီမို့ နာကျင်နေသည့် မချိပြုံးနှင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး နှင်းသက်ကြွ ကိုယ်လေးကို ရင်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွမှာ သူ့အပြုအမူကြောင့် မျက်ဝန်းလေးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ရှင်နော်...ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ်”

“ခုချိန်မှာ မောင့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့စကားကိုပဲ မောင် မေးမယ်၊ ကြွေရဲ့ရင်သွေးလေးဟာ သားလေးလား၊ သမီးလေးလား ဆိုတာ ကြွေဖြေပါ”

ကြွေ မျက်ဝန်းတွေကို အကြည့်စူးစူးတွေ့နှင့် အကဲခတ် သလို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါက်တာသူရိန်ဖံမေးတော့ နှင်းသက်ကြွ မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ရှင် ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မ' မသိဘူး”

“ကြွေ...မင်း မောင် ကောင်းကောင်းမေးနေတုန်း ကောင်းကောင်းဖြေစမ်းပါ”

နှင်းသက်ကြွ မဖြေ။ မျက်နှာလှလှလေးကို တင်းနေ အောင်ထားလျက် နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ ဖိကိုက်ထား၏။

အချိန်များစွာကပင် သူ့ရင်မှာ သိချင်နေရသည့်စကားမို့ ဒေါက်တာသူရိန်ဖံရင်မှာ နာကျင်မောလျှကြွေကဲ့မဲ့တွေ့နှင့် နှင်းသက် ကြွေမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနောက် သူလက်အစုံက ကြွေကိုယ်လေးကို ပို၍တင်း တင်းကြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ...

“မောင်ထပ်မေးမယ် ကြွေ၊ ကြွေဆီမှာရှိတာ မောင့်သား လား၊ သမီးလားဆိုတာ ကြွေ ဖြေစမ်းပါ”

အခြေအနေအရပ်ရပ် ကို နားလည် ထားသော လူတစ်ယောက်မို့ နှင်းသက်ကြွ သူ့စကားကို မဖြေ၍မဖြစ်တော့ မှန်း နားလည်လိုက်ကာ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလွှဲပစ်လိုက်ပြီး...

“သမီးလေး မွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးဟာ ရှင်နဲ့

ဘာမှမပတ်သက်သလို ရှင်နဲ့လည်းမဆိုင်ဘူး”

သမီးဆိုသောအသိကြောင့် သူရိန်နဲ့ရင်မှာ လှိုက်ခနဲကြည့်နူး သွားပေမယ့် ကြွေစကားကိုတော့ သူလက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကြွေ၊ မောင့်သမီးက မောင်နဲ့ မဆိုင်လို့ ဘယ်သူနဲ့ဆိုင်ရမှာလဲ”

ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့ နှင်းသက်ကြွေအား စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ဆိုလိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွေကတော့ ထိုအကြည့်တွေကို ဂရုမစိုက်သလို

“ကျွန်မမွေးတဲ့သမီး ကျွန်မပဲဆိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ သမီးရဲ့အဖေဆိုတာလည်း ကြွေ မေ့ထားလို့မရဘူးလေ”

“ရှင်...ရှင်နော်”

သူရိန်နဲ့စကားကြောင့် အနေခက်သွားရသလို နှင်းသက် ကြွေမှာ မျက်နှာလေး နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွား၏။

ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့ အပြုံးတွေနှင့် နှင်းသက်ကြွေကို

ကြည့်ပြီး...

“မောင့်သမီးလေးက ကြွေလိုပဲ ချောရဲ့လား”

“ရှင်နော်...ဘာသမီးလဲ၊ သမီးက ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး

လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“မောင့်သမီး မောင်နဲ့ဆိုင်”

“သမီးမှာ သူ့အဖေရှိတယ်”

“သူ့အဖေက မောင်”

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ”

“ဘာ”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ကြွေ၊ မောင့်ကိုပြန်ပြောစမ်း၊ ကြွေ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ”

ထိုစကားကို နှင်းသက်ကြွေ ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့အား ခပ်တင်းတင်းလေး ဆိုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့က နှင်းသက်ကြွေအား ရီဝေသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရင်း...

“မောင်မယ့်ဘူး ကြွ”

“ဒါ ကြွ မောင့်ကိုညာနေတာမဟုတ်လား၊ ကြွ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတာ မောင့်ကိုညာနေတာပဲ”

“ဒါတော့ ရှင်ယုံချင်လည်းယုံ၊ မယ့်ချင်လည်းနေလေ၊ ကျွန်မပြောတာတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေချည်းပဲ”

ဒေါက်တာသူရိန်စံသည် နာကျင်ရသော ရင်အုံနှင့် ကြွ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ သေချာအကဲခတ်နေသည့်တိုင် နှင်းသက် ကြွ ဣန္ဒြေမပျက်ပါ။

သူသိသလောက်တော့ နှင်းသက်ကြွဆိုတာ ဟန်ဆောင် တတ်သူမဟုတ်။

ဒါဖြင့် ကြွပြောသလို တကယ်ပဲ ကြွ အိမ်ထောင်ကျ နေခဲ့ပြီလား။

ထိုအတွေးနှင့်ပင် သူရိန်စံ ရင်အုံ မခံနိုင်အောင် နာကျင် သွားသည်။

နာကျင်မှုတွေနှင့် အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါ တကယ်ပဲလား ကြွ၊ မင်း မင်းပြောတော့ မောင်က

လွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်ပါဘူးဆို၊ မင်း မောင့်ကိုညာ နေတာမဟုတ်လား ကြွ၊ ညာနေတာမဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ သတိလည်းထားပါဦး၊ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရှင်ကိုညာနေရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ရှင်သိထားဖို့က နှင်းသက် ကြွဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို တကယ် ထင်မှတ်ခဲ့တဲ့အတွက် နှလုံးသားတွေ ကြေမှုန့်ရပြီးပြီ၊ အဲဒီကြေမှုန့် တဲ့ နှလုံးသားကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ပြီး အစားထိုးခဲ့တာ ကျွန်မအလွန်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကြွ”

“နေဦး...ကျွန်မစကား မဆုံးသေးဘူး၊ လောကမှာ သစ္စာ မှဲပြီး အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေရှိသလို အချစ် ကို တန်ဖိုးထား သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း ရှိနေပါသေး တယ်”

နှင်းသက်ကြွစကားတွေက ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ဒေါက်တာ သူရိန်စံ သိနေသဖြင့် ရင်နာနေရလေပြီ။

“ကြွထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ကြွ၊ မောင်

ကြွေကို နေရာအနှံ့လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

“ရှင် အကြောင်းတွေ ကျွန်မ ဘာမှမသိချင်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ခု ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေပြီ”

“မောင် မယုံဘူး၊ ကြွေမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတာ မောင် လုံးဝမယုံဘူး”

“ဒီမှာဒေါက်တာကြီး ဒီစကားတွေကို ရှင်ယုံအောင် ကျွန်မ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ရှင်စော်ကားမိမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ”

နှင်းသက်ကြွေ စကားကြောင့် ဒေါက်တာသူရိန်စံ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ ကြွေပြောသလို ကြွေမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ် ဆို အဲဒီလူနဲ့ မောင်ကို ကြွေ မိတ်ဆက်ပေး၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့က တော့ ကြွေစကားကို မောင် ယုံလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

နှင်းသက်ကြွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒေါက်တာသူရိန် စံကို ကြွေ အလွယ်တကူ လိမ်ညာ၍မရဆိုတာ ကြွေ ဘာကြောင့် မေ့နေခဲ့တာပါလိမ့်။

“ကြွေ သိထားဖို့က မောင်နှလုံးသားထဲမှာ နှင်းသက်ကြွေ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီနေ့ထိတိုင် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာပဲ”

နင့်နဲသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ပြီးနောက် ဒေါက်တာ သူရိန်စံ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ကြွေနားက ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၅)

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

တသိမ့်သိမ့်နှင့် ကိုယ်လေးတုန်ခါအောင် ငိုရှိုက်နေသော
နှင်းသက်ကြွေကို သူရိန်ဖံ့ မချောမိ။

ကြင်နာသော ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေနှင့်သာ ကြည့်နေမိ
သည်။

“အဟင့်...ဟင့် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကြွေကို တစ်ယောက်
တည်း ထားခဲ့ပြီလားရှင်”

နှင်းသက်ကြွေအသံက အားအင် ကုန်ခမ်းနေသူ
တစ်ယောက်၏ လေသံမျိုး။ ဒေါ်ဒေါ်အား ရင်မှာ သတိရတမ်းတ
ဖြေမဆည်နိုင်ခြင်းတွေနှင့် တမ်းတရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဘယ်အရာမှ မမြဲသည့်သဘောအတိုင်း နှင်းသက်ကြွ
ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်ညွန့်မေ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသည်။

ထိုအခါ လောကကြီးထဲတွင် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ဦးတည်း
တစ်ကောင်ကြွက်ပမာ ကျန်ခဲ့သည့် နှင်းသက်ကြွရင်မှာ အားငယ်
ရခြင်းများစွာနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ရှိနေသည်။ ငိုရွိုက်ရုံမှတစ်ပါး
ဘာဆိုဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့။

ကြွ အားကိုးအားထားရာဖြစ်သော ဒေါ်ဒေါ် မရှိတော့
နှင်းသက်ကြွအတွက် နာကျင်ရခြင်း၊ ဆုံးရှုံးရခြင်းတစ်ရပ်အဖြစ်
ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသည်မှာ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်
အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည်။

နေ့နေ့ညညဆိုသလို ငို ရလွန်းသောကြောင့်လည်း
နှင်းသက်ကြွ မျက်ဝန်းတွေသည် နီရဲစိုဝေနေသည်။

ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်ညွန့်မေ ဆုံးသွားသည်မှာ ရက်လည်ရှိသွား
ရပေမယ့် နှင်းသက်ကြွအတွက် မျက်ရည်တွေကတော့ ယခုထက်
တိုင် မကုန်ဆုံးနိုင်။

လောကကြီးထဲတွင် သွေးသားရင်းချာဖြစ်သည့် ဒေါ်ဒေါ်

ဆုံးပါးသွားမှုအပေါ် သူ စာနာစိတ်နှင့် ကြွအပေါ် နားလည်ကိုယ်
ချင်းစာမိပါ၏။

သို့သော် တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်
ရက်လေးတွေ ဆက်လာသည့်တိုင် မျက်ရည်တွေက မစနိုင်ဘဲ
သည်းသည်းထန်ထန်လေး ငိုကြွေးနေသည့် ကြွအဖြစ်ကို သူရိန်စံ
နှလုံးသားက မကြည့်ရက်နိုင်တော့။

အစကတော့ သူရိန်စံကိုယ်တိုင်က ကြွကို သူ့အရှိန်နှင့်
သူ လွှတ်ထားကာ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ကြွက သူထင်
တာထက်ပိုကာ စိတ်ခံစားနိုင်လွန်းသူ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလွယ်လွန်း
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက စိတ်အားငယ်တတ်သူတစ်ယောက်ဆို
တာ သူကြာလေကြာလေ ပိုသိခဲ့ရလေဖြစ်၏။

သိ၍လည်း ကြွ ခံစားချက်တွေကို သူရိန်စံ မကြည့်ရက်
နိုင်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းသက်ကြွကို သူ ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းသက်ကြွ
မျက်နှာလှလှလေးမှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ ခံစားရသော သောက
ဝေဒနာတွေအပြင် အိပ်ရေးတွေလည်း ပျက်ထားသဖြင့် မျက်နှာ

လေး ချောင်ကျနှမ်းလျနေသည်။

သူ နှင်းသက်ကြွနှင့်ပတ်သက်ကာ တစ်ခုခု စီစဉ်ရမည်။

ကြွကို ဒီအတိုင်းထား၍ မဖြစ်တော့။ စိတ်ရှိတိုင်းသာ လွှတ်ထားပါက ကြာလျှင် ကြွ လဲသွားမှာ သေချာ၏။

ဒီအချိန်သည် နှင်းသက်ကြွအတွက် ကောင်းကောင်းအနားယူဖို့ လိုအပ်နေလေပြီ။

ဒါကို ကြွနားလည်အောင် သူပြောပြရမည်။

“ကြွ”

သောကတွေနှင့် ခံစားနေရရှာသော နှင်းသက်ကြွကိုယ်လေးကို သူရိန်နီ နောက်မှနေ၍ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့် မောင်ရယ်”

“ကြွရယ် သိပ်မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ငိုရလွန်းလို့ ကြွ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ တိတ်နော်၊ ဒေါ်ဒေါ် မရှိတော့ပေမဲ့ ကြွဘေးမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါသေးတယ်၊ ကြွ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ နော် ဟုတ်လား”

ညင်သာသိမ်မွေ့သော စကားသံနှင့်အတူ သူရိန်နီ

နှင်းသက်ကြွမျက်နှာလေးထက် မျက်ရည်များကို သူပါးပြင်ချောချောကြီးနှင့် ဖယ်ရှားပွတ်သုတ်ပေးရင်းက ဆိုလိုက်သည်။

“မောင်ရယ်...ကြွရင်မှာ မဖြေနိုင်လွန်းလို့ပါရှင်၊ ဒေါ်ဒေါ်က ကြွကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး သိပ်ဖြစ်စေချင်တာ၊ ခုတော့ ကြွ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးအဖြစ်နဲ့တောင် ဒေါ်ဒေါ် မမြင်သွားရရှာဘူး၊ အဟင့်...ဟင့်”

“တိတ်ပါ ကြွရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကြွကြိုးစားရင် ဒေါ်ဒေါ်က ကျေနပ်မှာပါ၊ ကြွ ဒီလိုပဲနေရင် ကြာရင် ကြွကျန်းမာရေး ထိခိုက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မောင့်စကားကို နားထောင်ပြီး ကြွ အနားယူလိုက်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူရိန်နီ နှင်းသက်ကြွကို ချောချောမော့မော့လေးဆိုလိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွထံမှ ရှိုက်သံလေးတွေ သိသိသာသာ တိုးတိတ်သွား၏။

“မောင်”

“ပြောလေ ကြွ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကြွေကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“ကြွေရယ်”

“ဟင်း”

တစ်ယောက်တည်း အားငယ်ဝမ်းနည်းနေရှာသည့် ချစ်သူကို သူရိန်နီက ဘယ်လိုမှ မျက်နှာလွှဲမသွားရက်နိုင်တော့ပါ။

သနားစိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ ယုယမြတ်နိုးစိတ်တွေနှင့် သူရိန်နီက နှင်းသက်ကြွေကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေဖက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“ကြွေ”

နှင်းသက်ကြွေကိုယ်လေးကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလျက် ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နှင်းသက်ကြွေ၏ အကြည့်လေးတွေ သူထံ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အားငယ်စကားတွေ ဆိုနေတာလဲ ကြွေ၊ ကြွေဘဝအတွက် ကြွေရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမယ့် မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ကြွေ ဘာလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေ

ရတာလဲ၊ ဒီမှာ မောင့်ကိုကြည့်စမ်း ကြွေ၊ ကြွေ မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ အားကိုးတယ်မဟုတ်လား”

နှင်းသက်ကြွေမှာ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကြွေလက်က လေးတွေက သူရိန်နီကိုယ်ကြီးကို မမှီမကမ်း ဖက်တွယ်လာပြီး...

“ကြွေဘဝမှာ ကြွေချစ်ရမယ့်သူ၊ ကြွေ အားကိုးရမယ့်သူ ဆိုလို့ မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတော့”

“ဒါနဲ့များ ကြွေ၊ ဟိတ် မျက်ရည်တွေ မကျနဲ့လေ၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ အားကိုးတယ်ဆိုရင် မောင့်စကားကို နားထောင် ဟုတ်လား၊ ကြွေ အခု အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်၊ ကြွေကျန်းမာရေး အတွက် အနားယူရမယ်၊ ဒါကြောင့် ကြွေ မောင့်စကားကို နားထောင်ပြီး အနားယူလိုက်နော်”

ပြောလည်းပြော နှင်းသက်ကြွေကိုယ်လေးကို ဖေးမကာ အခန်းထဲသို့ သူရိန်နီက ခေါ်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲရောက်တော့ နှင်းသက်ကြွေက သူမကိုယ်လေး အား ဖက်တွယ်ထားသည့် သူရိန်နီကလက်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“မောင် သွားတော့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွ၊ ကြွအိပ်မှ မောင်သွားမယ်လေ”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဘာမှမသိနားမလည်သော ချစ်သူ မောင်လူချောကို နှင်းသက်ကြွ ရင်မောစွာ ကြည့်ကာ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“ကြွရယ်...ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချနေတာလဲ၊ ကြွ ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

“ကြွကို အခုလို ဂရုစိုက်တဲ့မောင့်ကို ကြွ ကော်းစူးတင် ပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကြွတို့ဘက်က အခြေအနေကို နားလည်ရမယ်လေ”

“ကြွ ဘာကိုပြောတာလဲ”

နှင်းသက်ကြွကိုယ်လေးကို ဖွဖွထွေးဖက်ရင်း ပါးချင်း ကပ်လိုက်သည်။

မျက်ရည်လေး မခြောက်တခြောက် မျက်တောင်လေး တွေက စိုကပ်ကပ်နှင့် ကြွက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ မော့ကြည့်လာ ကာ...

“ခုချိန်မှာ ကြွဘဝက မေမေကြီးတို့ကို ဝိုင်း အမှီပြု နေထိုင်ရမယ့် ဘဝပါမောင်၊ မောင် အခုလို ကြွဆီရောက်နေ တာကို မေမေကြီးသိသွားရင် ကြွကို ကြွကို မေမေကြီးက”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရသည်။ သူရိန်စံ ထိုအခါမှ ကြွ ဘာပြောချင်သည်ကို သဘောပေါက်နားလည် သွားကာ...

“မောင်နားလည်ပြီ ကြွ၊ ကြွ အဲဒီအတွက် စိတ်ပူနေ တာဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး မပူနဲ့တော့”

“ရှင်”

နားမလည်နိုင်သော အကြည့်နှင့် မျက်ဝန်းလှလှလေးကို သူရိန်စံ ချစ်လွန်းမက ချစ်ရည်တောက်ပစိုလက်နေသော မျက်ဝန်း များဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ...

“အဟွန်း...ကြွ အံ့သြသွားလား”

“မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“မောင်တို့အကြောင်းကို မေမေ သိသွားပြီ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် နှင်းသက်ကြွကိုယ်လေး လေဟာနယ်ကြီး
တစ်ခုထဲ ရောက်သွားရသလို...

ဘုရားရေ။

ကြွ နားကြားများ လွဲလေသလား။ မောင် မောင်
ကြွကို ဘားပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ မောင်နှင့်ကြွအကြောင်း
အိမ်ရှင်မေမေကြီး သိသွားပြီတဲ့လား။

“မောင်”

“ဟင်”

“အခုပြောနေတာ တကယ်ပြောတာလား မောင်၊ မေမေ
ကြီး မောင်နဲ့ကြွအကြောင်းကို သိသွားပြီဆိုတာ မောင်တကယ်
ပြောနေတာလား”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် နှင်းသက်ကြွ အသံလေး တုန်
နေသည်။

သူရိန်နီ ကြွအဖြစ်ကို နားလည်စွာ ကြွကိုယ်လေးကို
တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး...

“ဘာလို့ ဒီလောက် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာလဲ ကြွ။

တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ မေမေက မောင်တို့ကိစ္စကိုသိမှာပဲ၊ အနားနဲ့
အမြန် ဆိုသလိုသာ ကွာတာပါ”

သူရိန်နီ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ကျောက်ရုပ်လေးလို
နှင်းသက်ကြွ ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူရိန်နီ ကြွမျက်နှာလေးကို သူ့လက်နှင့် ညှပ်ယူမတင်
လိုက်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးမှ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်း
အစုံနှင့် ဖွဖွတို့ထိ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ခုချိန်မှာ မောင်တို့အတွက် အဖြေမရှိတော့ဘူးကြွ၊
ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ ကြွဘက်က မောင့်စကားကို နားထောင်ဖို့
လိုတယ်”

“ကြွတို့...ကြွတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ မောင်၊ မေမေကြီး
ကို ကြွ ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြွက မေမေကြီးတို့ကို
အားကိုးနေရတဲ့သူ၊ ခု ကြွဘဝမှာ ကြွအားကိုးရတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်
လည်းမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကြွဘဝတော့ မတွေးဝံ့တော့ပါဘူး
မောင်ရယ်၊ အဟင်...ဟင်...ဟင်”

နှင်းသက်ကြွထံမှ ဝိုင်းနှိုက်သံလေးက သူရိန်နီနှလုံးသား

ကို သံပူရည်နှင့် လောင်းချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့အကြည့်တွေ မျက်ရည်တွေနှင့် တသိမ်သိမ်ခိုနေရာ သော နှင်းသက်ကြွေထဲ တစိုက်မတ်မတ် ကျရောက်လျက်။

သူ့ရိန်ခံတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေရှိနေတာကို ကြွေ ဘာကြောင့် မသိရတာပါလိမ့်။

မျက်ရည်တွေနှင့် စိုလူးနေသော မျက်တောင်ရှည်ထူထူ စိပ်စိပ်တွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ရိန်ခံရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာကာ ချစ်မြတ်နိုး စွာ သူပြုံးလိုက်၏။

ကြွေက သူ့နှလုံးသားကို ထာဝစဉ် နွေးထွေးလှုပ်ရှားစေ နိုင်သူလေးပါလားဆိုသော အသိနှင့် သူ့ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာရ သည်။

“မငိုနဲ့ကြွေ၊ မောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မောင် ကြွေကို လက်ထပ်မယ်”

“ရှင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ကြွေအကြည့်က သူ့ထံရောက်လာ သည်။

“မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“ကြွေကို မောင်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အို”

နှင်းသက်ကြွေမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဒီနောက် မယုံရဲ ရဲ အကြည့်တွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကြွေကို ဒီလိုစကားနဲ့ အားမပေးလည်းရပါတယ် မောင်၊ မောင့်အချစ်ကို ကြွေ ယုံထားပြီးသားပါ”

အရိုးခံမလေး နှင်းသက်ကြွေစကားကြောင့် သူ့ရိန်ခံရင်မှာ ပို၍ထိခိုက်သွားသည်။

“ကြွေရယ်...မောင်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“မောင်”

“ရှား...မောင်ပြောတာ သေချာနားထောင်၊ ကြွေလည်း သိတဲ့အတိုင်း မေမေက မောင်တို့ချစ်ခြင်းကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုဆို မောင်လည်း ကျောင်းပြီးပြီ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုတော့ မောင် ရှာကျွေးနိုင်ပါပြီ၊ ဒီတော့ ကြွေ ဒီအိမ်ကြီးကနေ

အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတော့”

“ရှင်...ကြွေက”

“ဟိတ်...မောင်ပြောတဲ့စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး
လေကွာ၊ မောင်ပြောတာက ကြွေ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်လာတဲ့နေ့
မှာပဲ ကြွေနဲ့မောင် လက်ထပ်ကြမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်၊ မေမေကြီးက ကြွေ ထွက်သွားတာ
ကို ခွင့်ပြုပါ့မလား၊ ကြွေတော့ ကြောက်တယ်”

အိမ်ကြီးရှင် ဒေါ်မမကြီးကို နှင်းသက်ကြွေ တကယ်
ကြောက်နေသည်။

“ကြောက်တဲ့စိတ်ကို ခဏဖယ်ပြီး သတ္တိမွေးစမ်းပါ
ကြွေ၊ ကြွေ မောင်ပြောသလိုမှ မလုပ်ဘူးဆိုလည်း မေမေက
ကြွေကို တခြားပို့ပစ်တော့မှာ”

“ဟင်...ကြွေကို တခြားပို့ပစ်မယ် ဟုတ်လား မောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ့စိတ်ကို မောင် ကောင်းကောင်းသိ
တယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ မေမေက သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့
တာ၊ ပြီးတော့ မောင့်ဘဝကို မေမေက သူ့စိတ်ကြိုက် စီမံချင်တာ

လေ၊ ခုဆို မောင့်ကို မေမေက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်ပေးဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်နေကြပြီ”

“အို”

အားငယ်ဝမ်းနည်းရစ်တဲတွေက နှင်းသက်ကြွေရင်မှာ
ပို၍တိုးသွားသည်။

နှင်းသက်ကြွေဘဝက ချစ်သောသူတွေနှင့် တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ခွဲခွာရတော့မည်လား။

ရင်မှာ ထိထိခိုက်ခိုက်နှင့် နာကျင်စူးနစ်သွားသည်။ ကြွေ
မောင့်ကို ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်။ မောင့်ကို ကြွေ ချစ်သည့်အချစ်က
နှလုံးသားတွေ စုပုံကာ နင့်သည်းနက်ရှိုင်းစွာ ချစ်ခဲ့သည့်အချစ်။

မောင့်အတွက် ပေးဆပ်စရာ ဘာဂုဏ်ဓနမှ မရှိပေမယ့်
မောင့်ကို ပေးဆပ်ချင်သည့် အချစ်ကတော့ ကြွေနှလုံးသားတွေ
ဆယ်ခါပြန်ပေးဆပ်နိုင်သော အချစ်ဖြစ်သည်။

“ကြွေ မောင်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ရှင်...မောင်”

“ကြည့်...ဒီကောင်မလေး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“မောင်”

“ကြွ”

“ကြွ...ကြွ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး၊ မောင်နဲ့ခွဲရရင် ကြွ
သေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အဟွန်း...မိချွဲလေး၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားလေးကို
ကျုပ်ကလည်း မခွဲရအောင် ပြောနေတာပေါ့၊ ကြွ မနက်ဖြန်
ဒီအိမ်ကထွက်ခဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ မခွဲချင်ဘူးဆို”

“အင်း”

နှင်းသက်ကြွ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။ သူရိန်စံမှာ
မချင့်မရဲဖြစ်သွားရသလို ကြွလည်တိုင်နုနုလေးကို တစ်ချက်နမ်း
ရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ကြွကို ပြောထားတဲ့နေရာမှာ မောင် စောင့်နေမယ်၊
ကြွ ထွက်ခဲ့နော်၊ မောင်တို့ဘဝကို နှစ်ယောက်အတူတူ
တည်ဆောက်ကြမယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် မောင်တို့ကြားမှာ အခက်

အခဲ အန္တရာယ်တွေတော့ ရှိကောင်းရှိလာနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒါတွေအားလုံးကို မောင်တို့အချစ်တွေနဲ့ ဖြတ်ကျော်ရလိမ့်မယ်၊
မောင်ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား ကြွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်၊ ကြွ နားလည်ပါပြီ”

“အေးဗျ...နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး”

“ရှင်”

“ဒီကောင်မလေး မောင့်ကို ဟောဒီလိုချစ်ဖို့လည်း
ကျန်သေးတယ်”

“အို...မောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကြွရယ်”

စကားသံလေးတွေ ငြိမ်သက်သွားရကာ နှင်းသက်ကြွ
နေထိုင်ရာ အလုပ်သမားအိမ်လေးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။

အနား (၆)

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
မသိတော့ပါဘူး”

လက်မှနာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှင်းသက်ကြွ
နှုတ်မှ အသံထွက်အောင် ညည်းလိုက်မိသည်။

ဒီနေ့ ကြွေဂျူတီ။

ပြီးတော့ အရေးကြီးသည့် လူနာတစ်ယောက်ကို
ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ
သူရိန်ဖံနှင့်အတူ ကူ၍ ခွဲရပေဦးမည်။

ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြွ စီးလာသည့်ကား
က ဘာဗွေဖောက်သည်မသိ။ အိမ်က မောင်းလာတုန်းက ကောင်မလေး

ကောင်းပါရက်နဲ့ လမ်းရောက်မှ ကားက သူ့အလိုလို ထိုးရပ်သွားသည်။

ဂျူတီဝင်ရမည့်အချိန်ကလည်း နီးနေပြီ။ ကားက ဘယ်လိုမှ စက်နိုးလို့မရ။

ခက်ပြီ။ ကြော ကားအကြောင်း ဘာမှနားမလည်။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းရအောင်ကလည်း လူက တစ်ယောက်မှမရှိ။ ကားအသွားအလာကလည်း နည်းသည်။

ဟင်း။

စိတ်ညစ်ညူးဟန်လေးနှင့် သက်မလေးချလိုက်မိသည်။ နှင်းသက်ကြွေမှာ ကားပေါ်ကဆင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကူအညီရလိုရငြား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ကားတစ်စီးလာနေပြီ၊ အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာတဲ့ကားကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မယ်”

အတွေးနှင့် နှင်းသက်ကြွေ အဝေးမှလာနေသည့် ကားတစ်စီးကို သူမလက်လေးပြဲကာ တားလိုက်သည်။

ကြွေ တား၍ထင် ကားလေးက အရှိန်လျော့ကာ ကြွေ

အနားရပ်သွား၏။

နှင်းသက်ကြွေကားနားသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေးနှင့် လျှောက်သွားကာ...

“ဒီမှာရှင့်...ကျွန်မက ဘာဖြစ်”

“ဟင်”

စကားကိုပင် ဆုံးအောင် နှင်းသက်ကြွေ မပြောလိုက်ပါ။ ကားမောင်းသူနေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် ဒေါက်တာသူရိန်စံကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“ဆောရီး...ရှင့်ကားမှန်းမသိလို့”

ပြောပြီး နှင်းသက်ကြွေ သူမကိုယ်လေးကို တခြားသို့ လှည့်သွား၏။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ ကြွေ လုပ်နေသမျှကို ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေနှင့်သာ ကြည့်နေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ကြွေကြောင့် ကြွေကွဲနာကျင်နေသည်။

ဒီနောက် ဒေါက်တာသူရိန်စံ ကားပေါ်မှဆင်းကာ...

“ကားဘာဖြစ်တာလဲ ကြွေ”

ကြွေအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်၏။

သူနှင့် မဆုံချင်ပါမှ လာဆုံရသည့်အဖြစ်မို့ နှင်းသက်ကြွေ
ရင်မောသွားသည်။

နှင်းသက်ကြွေ မျက်ဝန်းရွဲကြီးတွေနှင့် အကြည့်ကို
တခြားသို့ လွှဲထားလိုက်ပြီး...

“ရှင် သွားပါ”

“မောင်မေးတာ ကားဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတာ
ကြွေ”

သူ့စကားသံကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို
ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖိုကိုက်ကာ...

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီစကားသံမျိုးနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ ခုချိန်မှာ
ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး”

“အဟွန်း...ဟုတ်လား”

မျက်နှာလှလှ တင်းတင်းလေးနှင့် နှင်းသက်ကြွေကို
ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံရင်မှာ မချီ၊ နာကျင်စွာနှင့် စကားသံက
ခပ်ပြတ်ပြတ်ထွက်သွားသည်။

ဒီနောက် ဒေါက်တာသူရိန်စံ ကြွေကို ဘာစကားမှမဆို
တော့ဘဲ ကြွေကားကို လိုအပ်တာများ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်သည်။
နှင်းသက်ကြွေ သူ့အပြုအမူတွေကြောင့် ဒေါသလေးများ

ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒီမယ်...ရှင်ကို ကျွန်မပြောနေတယ်လေ၊ ရှင်သွားပါ
ဆိုတာ”

ကြွေ စကားဆိုနေပေမယ့် ဒေါက်တာသူရိန်စံကတော့
ဂရုမစိုက်။ မကြားသလို သူလုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဆက်လုပ်နေ
သည်။

“ဒီမှာရှင်...ဒီမှာ ကျွန်မပြောနေတာ ရှင်ကြားရဲ့လား၊
ရှင်လိုလူဆီက အကူအညီကို ကျွန်မ မယူချင်ဘူး”

“မယူချင်လို့မရဘူး၊ မင်းကားဇာ စက်ပိုင်းကဖြစ်သွား
တာ၊ ဒီတော့ မင်းကားကို ဒီမှာခဏထားခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးမှ အလုပ်
သမားကို မောင်းလာယူခိုင်းလိုက်မယ်၊ ခုတော့ ဂျူတီချိန်ကလည်း
နီးနေပြီ၊ မင်းရော မောင်နဲ့အတူ ဝင်ရမှာမဟုတ်လား၊ အချိန်မရှိ
တော့ဘူး၊ မောင့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ ကားငှားသွားမယ်”

“ဒီနေရာမှာ ကားငှားလို့ လွယ်နေရင် မင်းကို မောင် ခုလိုတောင် တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ညစ်လွန်းသဖြင့် နှင်းသက်ကြွ ဘာစကားမှမဆိုချင် တော့။ အချိန် ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မရှိတော့။

တာဝန်ချိန်မှာ ကြွဘက်က နောက်မကျချင်သည်မို့ နှင်းသက်ကြွ မျက်နှာလေးမဲ့မဲ့နှင့်ပင် ဒေါက်တာသူရိန်စံကားပေါ် တက်လိုက်ရသည်။

ကြွရင်ထဲကို လှမ်းမြင်နေရသည့် ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အပြုံးကိုမြင်တော့ နှင်းသက်ကြွရင်မှာ မခံချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ခက်တာက ကြွ သူ့ကားပေါ်ရောက်နေလေပြီ။ ဒေါက်တာသူရိန်စံ မောင်းသော ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ ကားနောက်မှန်မှတစ်ဆင့် နောက်ခန်း ထဲတွင် ထိုင်နေသော နှင်းသက်ကြွမျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်

ကာ...

“ကြွ...မောင့်ကို ပြောစရာစကား ရှိနေသေးလား”

သူ့စကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးမို့ နှင်းသက်ကြွ သူ့မ မျက်နှာလေးကို ပျက်မသွားရအောင် ထိန်းရင်း...

“ဒေါက်တာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကြွ တစ်ခုခု မောင့်ကိုညာထားတယ်ဆိုတာ မောင် သိတယ်”

သူ့ဘာကိုပြောချင်တာပါလိမ့်။ ကြွ သူ့ကားကို စီးလာမိ တာ မှားပြီလားမသိပါ။

“သမီးရော နေကောင်းလား”

“ဟင်”

သူ့နှုတ်က သမီးဆိုသော ခေါ်သံကြောင့် နှင်းသက်ကြွ နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ဟသွားရကာ ရင်မှာနာကျင်သွား၏။

ကြွသမီးသည် သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်။ ဒါကို သူမသိလေ ရော့သလား။

“ကျွန်မသမီးကို ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးလို့မခေါ်ပါနဲ့”

ဒေါက်တာ”

“ခုသမီး ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီလဲ ကြွေ”

“ရှင်”

ကြွေစကားကို အရေးမထားသလို မေးလိုက်တာကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ ဒေါသစိတ်တို့ မွန်သွားသည်။

“ရှင့်ကားကို ခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ရင်နာသော မဲ့ပြုံးဖြင့် ရင်မှာမချိစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“မောင့်ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကိုရော ကြွေ နားလည်ရဲ့ လား”

“အို...မသိဘူး၊ နားလည်းမလည်ဘူး၊ ကားကိုသာ ခုရပ်ပေးပါ”

ဒေါက်တာသူရိန်စံ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“မောင့်စကားကို ကြွေ သေချာနားထောင်ပါ၊ မောင့်သမီး ကို မောင် တွေ့ချင်တယ်”

“ဟင်”

နှင်းသက်ကြွေ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်၍မရနိုင်တော့။

“ရှင့်ကားကို ခုရပ်မလား မရပ်ဘူးလား ဒါပဲပြောပါ”

“ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး”

ဆိုရင်း ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဒေါက်တာ သူရိန်စံ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

နှင်းသက်ကြွေမှာ အံ့သြနေစဉ်မှာပင် ဒေါက်တာသူရိန်စံက ကြွေရှိရာ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လျက် သူမအနား ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကြွေရယ်”

“အို...အို”

ရင်မှာ နှာကျင်လွန်းမက နှာကျင်မှုတွေကြောင့် ဝေဒနာ တွေ မခံစားနိုင်တော့သလို ဒေါက်တာသူရိန်စံ နှင်းသက်ကြွေကိုယ် လေးအား ဆွဲယူပြီး သိမ်းကျုံးဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်...လွတ်...လွတ်”

“လွတ်နေနော်”

မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်သွားသည့် အတွေးအထိ အနမ်း အရှိုက်တွေကြောင့် နှင်းသက်ကြွေ သူ့ရင်ခွင်ထဲက အားရှိသလောက် ရုန်းလိုက်သည်။

“ခုချိန်မှာ မောင် ဘာကိုအကြောက်ဆုံးလဲ ကြွေသိလား”

နှင်းသက်ကြွေ စကားမဆိုပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲသွားသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ ရင်မှာ မချိစွာနာသွားရပြီ...

“ကြွေကို ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးသွားမှာ မောင် ကြောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သမီး”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလက်ထပ်ပြီးပြီလို့ ရှင့်ကိုပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

“မောင် မယုံဘူး၊ ဒါ ကြွေ မောင့်ကို စိတ်နာလို့ တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ ကြွေရယ် မောင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင်တို့ ဒီလောက် နှစ်တွေအကြာကြီးခွဲခဲ့ပြီးပြီ၊ ထပ်ပြီး ကြွေမခွဲပါရစေနဲ့တော့၊ ပြီးတော့ ကြွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲမှု

တွေကိုလည်း မောင့်ကို ရှင်းပြခွင့်ပြုပါ၊ မောင် ကြွေနဲ့ ထပ်ပြီး အဝေးမခံနိုင်တော့ဘူး၊ မဝေးပါရစေနဲ့တော့ ကြွေရယ်”

စကားတွေကို ဆိုရင်းက ဒေါက်တာသူရိန်စံ နှင်းသက်ကြွေ၏ လည်တိုင်နုနုလေးနှင့် ရင်ညွန့်ဝင်းဝင်းလေးဆီသို့ သူ့အနမ်းတွေက အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိနေသည်။

ကြွေ ရုန်းကန်မှုတွေ အရာမရောက်မှန်း သိသည်မို့ နှင်းသက်ကြွေ မျက်ဝန်းလေးကို မှိတ်ကာ မာန်လျှောထားရ၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေက မီးတောင်ကြီးတစ်ခုလို ပေါက်ကွဲနေရပြီ။

“ကြွေ”

“ရှင် လွတ်ပါ”

“မောင့်ကိုကတိပေးပါ ကြွေ၊ ကြွေ မောင့်ကို ခွဲမသွားပါဘူးဆိုတာ”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ ရှင့်ကိုပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူများသားမယားကို ပြစ်မှားရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ရှင်သိပါတယ်နော်”

ထိုစကားကို နှင်းသက်ကြွ သူရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကြွရယ်”

“ရှင်ဘာရယ်တာလဲ”

ကြွပုံစံက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မလုံမလဲဖြစ်သွားရသလို။

“မောင်သိတာပေါ့ ကြွ၊ သူများသားမယားကို ပြစ်မှားရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မောင် ကောင်းကောင်းကြီးသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြွက သူများမဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင်ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ထားခဲ့တာ မောင့်ရဲ့မယားပဲဟာ”

“အို”

“ကြွ အမှတ်ရမယ်ဆိုရင် မောင်တို့နှစ်ယောက် ခုချိန်ထိ မကွာရှင်းကြရသေးသလို မောင့်သမီးက ကြွဆီမှာရှိနေတာ သံကံသေပဲလေ”

“ဟင်”

“ရှင်...ရှင်”

တို့ဆိုင်းသွားသည့် ကြွအနေအထားလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာသူရိန်စံ နှလုံးသား လှုပ်ရှားငြိမ်မြူးသွားရင်း...

“ကြွရယ် မောင့်ကို မလိမ်ညာချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ မောင့်ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်လာခဲ့ပါလား ကြွရယ်၊ မောင် ကြွနဲ့ မခွဲချင်တော့ဘူး၊ မခွဲပါရစေနဲ့တော့”

“အို...ဒေါက်တာ”

ကြွ ဟန်တားချိန်မရလိုက်ပါ။

အနမ်းပွင့်လေးတွေကို ဒေါက်တာသူရိန်စံ သူ့စိတ်ကြိုက် စိခြယ်သီကုံးနေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“မောင်”

“မောင်”

“အင်း”

“ထကွယ်၊ မျက်နှာသစ်ရအောင်၊ ပြီးရင် မောင့်အတွက်
ကော်ဖီနဲ့ ထမင်းပူပူလေး ကြော်ထားတယ်၊ မောင်ကြိုက်တယ်
မဟုတ်လား”

ကြွ အိပ်ရာပေါ်မှ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သူမအားလေးနှင့်
ဆွဲထူရင်းက ပြောလိုက်သည်။

သူရိန်နီ မျက်ဝန်းများ မဖွင့်ပါ။ မျက်ဝန်းများကို မှိတ်ထား
ဆဲက သူလက်အစုံက ကြွကိုယ်အိအိနွေးနွေးလေးကို တင်းတင်း

လေး ပြန်၍သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အဟွန်း...ချစ်ရယ်”

“မောင်နော်၊ အိပ်ရာကမထဘဲနဲ့၊ လွတ်ကွယ်”

မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ရှက်အားပိုစွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်နေသည့် ချစ်ဇနီးချောကို သူရိန်စံမှာ ချစ်ရည်တွေစိုလူးနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြုံးလှဲလှဲလေး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပြောစမ်း ကောင်မလေး၊ ဘယ်အချိန်က မောင့်ဘေးနားက ထသွားတာလဲဆိုတာ”

“အဟင်း...မောင် အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့”

“ဒါနဲ့ပဲ မောင်မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ထသွားတယ်ပေါ့”

“အင်း”

ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ချစ်ဇနီးအပေါ် သူရိန်စံ မချင့်မရဲဖြစ်သွားကာ...

“နောက်ဆို မောင်မသိဘဲ အစောကြီး ထမသွားရဘူး”

“မစောပါဘူး မောင်ရဲ့၊ ကြွေက အမြဲ ဒီအချိန်ထနေကြ

ပဲဟာ”

“ဟေး...ဟိတ် ခင်ဗျားက ခု အရင်ကနဲ့မတူတော့ဘူး ဆိုတာလည်း သတိရဦးလေဗျာ၊ ကြွေဆိုတဲ့ ဒီကောင်မလေးက ခု ဒေါက်တာသူရိန်စံရဲ့ဇနီး ဖြစ်နေပြီလေကွာ၊ အရင်က ကြွေဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အခုချိန်မှာ ကြွေကို ဘာမှမလုပ်စေချင်ဘူး၊ ကြွေကို မောင် အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တယ်သိရဲ့လား”

ပြောရင်းက မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရသလို သူရိန်စံမှာ ချစ်ဇနီးနာခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ချစ်သူမောင် ကိုလူချောကို ကြွေပြန်လည်သိုင်းဖက်ရင်းက...

“ကြွေလည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ရှင်”

“မောင့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား ကြွေ”

“အဲဒီစကား ကြွေကသာ မောင့်ကိုပြန်မေးရမှာပါ၊ မောင်သာ ကြွေအပေါ်”

“ကောင်မလေးနော် မောင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခုထိမသိသေးဘူးလား”

“တကယ်လား မောင်၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ကြည့်စမ်း...ဒါ မောင့်ကို လှောင်တာပေါ့လေ”

“ဒေါက်တာကြီးကို ကြေ့ မလှောင်ရဲပါဘူးတဲ့ရှင်”

“ကဲကွာ...မလှောင်တဲ့ကောင်မလေး လာခဲ့”

“အို...မောင်”

သူရိန်စံ ချစ်ဇနီးလေးကို အားမလိုအားမရ ပိုက်ထွေးပြီး

နမ်းရွိုက်လိုက်သည်။

“လွှတ်တော့ မောင်ရယ်၊ အသက်ရှူကြပ်တယ်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“မောင်နော် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သိပ်ပိုတာပဲ”

“ဘယ်ကပိုရမှာလဲ၊ ချစ်တာဗျ”

“ကြွေကတော့ မောင့်ကို မချစ်တာကြနေတာပဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ဒါဖြင့် အစ်မကြီးက ချစ်တယ်ပေါ့”

“မောင်”

ကြွေနှုတ်ခမ်းလေး စုလာရတော့ သူရိန်စံ သဘောကျ

စွာ ရယ်မောရင်း...

“မောင့်မိန်းမကတော့ကွာ၊ တကယ်ပဲ”

“မောင်နော် ကြွေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းလို့”

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ကဲ မျက်နှာသစ်တော့နော်”

အနမ်းတစ်ချက်နှင့် ဆိုလိုက်လေမှ သူရိန်စံ ကျေနပ်သွား

သလို အပြုံးတွေနှင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကြွေ ရေချိုးခန်းဝတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် စောင့်နေ

လိုက်သည်။

သူထွက်လာတော့ ကြွေ မောင့်ကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်များကို

မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်ပေးရင်း မောင့်အတွက် လိုအပ်တာများ

အပြုံးလေးနှင့် လုပ်ကိုင်ပေးနေလိုက်သည်။

သူရိန်စံမှာ ချစ်ဇနီး ပြုစုပေးနေသမျှကို ရင်ဝယ်ကြည်နူး

ခြင်းတွေနှင့် ခံယူနေမိ၏။

“ကြွေ သိလား၊ မောင် တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ မောင်”

“မောင် စိတ်ကူးခဲ့တဲ့အတိုင်း မောင်ချစ်တဲ့ကြွေနဲ့ အခုလို

ရွှေအူပင်

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ အတွက် တစ်ခါတစ်ခါမှာ အိပ်မက်လားလို့တောင် မောင်ထင်မိတယ်”

“ကဲ...အဲဒါ အိပ်မက်လား”

“အား”

သူရိန်ဇံလက်မောင်းကို ကြွေ ခပ်နာနာလေး လိမ်ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူရိန်ဇံ နာကျင်သွားသလို မျက်နှာကြီးမဲ့သွားရပြီး...

“ကျွတ်...ကျွတ် နာလိုက်တာကွာ”

“ဘယ်လိုလဲမောင်၊ ခုရော အိပ်မက်လို့ ထင်နေသေးလား”

သူရိန်ဇံ အပြုံးတွေနှင့် ကြွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...မထင်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးကို ဟောဒီလို တကယ်ချစ်ရမယ်ဆိုတာ မောင်သိသွားပြီ”

“မောင်”

တိုးညင်းသော ခေါ်သံလေးကို သူရိန်ဇံ မကြားတော့ပါ။

နှင်းဆီသွေးရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ် သူရိန်ဇံ အနမ်းတို့ ဖိကပ်

ကျရောက်သွားသည်။

ကြည့်နှူးရင်ခုန်ရခြင်းတွေနှင့် တစ်ဦးရင်ခုန်သံကို တစ်ဦးကြားယောင်ရင်းက...

“မောင်”

ကိုယ်ချင်းခွာကာ ကြွေ ခေါ်လိုက်သည်။

အပြုံးတွေနှင့် ကြွေကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကြွေရယ်”

သူ တိုးတိုးလေး ခေါ်မိ၏။

“ကော်ဖီသောက်ရအောင်နော် မောင်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကြွေ မောင့်အတွက် စားစရာများကို သူမကိုယ်တိုင် တယုတယု ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

နံနက်စာစားပြီး နှစ်ယောက်သား ခြံထဲသို့ ဆင်းရန်ပြင်

လိုက်တော့....

“မောင် ခဏနေဦးနော်”

“မောင့်ကိုပစ်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ ကြွေ”

အနားက လှည့်ထွက်ရန် ပြင်နေသည့် ကြွေကိုယ်လေးကို သူရိန်စံ လှမ်းဆွဲရင်းက မေးလိုက်၏။

“ကြွေ ဘယ်မှမသွားပါဘူး မောင်၊ မောင့်အတွက် နေ့လည်စာ ပြင်ထားချင်လို့ပါ”

“ကျွတ်...ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မောင့်အတွက် ကြွေ ရှိနေရင် ပြီးပြီ၊ ဘာမှမလိုဘူး”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ကြွေ ရယ်မိ၏။

“မောင်ကလေး ကြွေကို မခွဲနိုင်အောင် သိပ်ပြောတတ်တာပဲ၊ အဲဒီလို အပြောကောင်းတဲ့လူမျိုးကို သတိထားရတယ်တဲ့ ဆရာ”

မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ မခွဲတရီလေး ပြောလိုက်တော့ သူရိန်စံ နှလုံးသားသည် ခံနိုင်ရည်မရှိအောင် ဖြစ်သွား၏။

“ကြည့်စမ်း...ဒါ မောင့်ကိုပြောတာပေါ့လေ၊ မင်းတော့

လာခဲ့”

“အား...မောင်”

ကြွေကိုယ်လေးကို နောက်မှနေ သိုင်းချိုလိုက်တာကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်အော်လေး အော်လိုက်မိသည်။

သူရိန်စံ ကြွေအဖြစ်ကို သဘောကျရသလို ကြွေကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး တိုးဖက်လိုက်တော့ ကြွေ လန့်သလို ရှိသွားပြီး...

“မောင်ရယ် လွှတ်စမ်းပါ၊ သူများတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး”

“အဟွန်း...ဘာ ရှက်စရာရှိလဲ ကြွေရဲ့၊ မောင့်မိန်းမကို မောင်ဖက်တာပဲ၊ ကဲ ပြောပါဦး ဘယ်သူက ဘာပြောရဲမလဲ ဆိုတာ”

“ဘယ်သူမှတော့ ဘာမှမပြောဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြွေ ရှက်တယ်”

“မောင့်သက်ရယ်”

ကြင်နာစွာဖြင့် ခေါ်ညည်းမိ၏။

“ကြွေ”

“မောင်”

“ခုဆို မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်လေးတွေ လည်း ရလာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်၊ ကြွေဖြင့် မောင်နဲ့ အခုလို အတူနေရပါ့မလားလို့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

“ခုရော ရင်ထိတ်နေတုန်းပဲလား”

“အင်း”

“ဟင်...ဘယ်လို ကြွေ၊ ခု ကြွေနဲ့မောင် အတူတူနေနေ ရပြီလေ၊ ကြွေ ဘာရင်ထိတ်စရာလိုတော့လို့လဲ”

“လိုတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မောင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ မောင် ကြွေကို လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အတွက် မောင့်မေမေက စိတ်အရမ်းဆိုးပြီး မောင့်ကို သားအဖြစ်က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့အပြင် မောင့်ကို မကြည့်ချင်အောင်လည်း မုန်းသွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေအားလုံး ကြွေကြောင့်ပါ”

မောင်”

ချစ်ဇနီးစကားကြောင့် သူရိန်နီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သည်။ တကယ်လည်း ကြွေပြောသလို ကြွေကို မိဘများ သဘော မတူ၊ မကြည်ဖြူသည့်ကြားက လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ဒီအတွက် သူပြန်ရရှိလိုက်တာကတော့ မိဘများ၏ ပစ်ပယ်စွန့်လွှတ်မှုပင်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း ကြွေကို သူမခွဲနိုင်။ မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ဖက်ကလည်း မိဘတွေအတွက် သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူတည်ထောင်ခဲ့သည့် ဘဝကိုလည်း သူရိန်နီ ဘာအတွက်နှင့်မှ အပျက်စီးမခံနိုင်။

ချစ်ဇနီးရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကိုလည်း သူ နားလည်သည်။ နားလည်သည်နှင့်အမျှ သနားလည်း သနားရပါ၏။

ချစ်သူလေး ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ဆိုတာ သူသိ၏။ အားငယ်မှု၊ သိမ်ငယ်မှုစိတ်တွေနဲ့ ရှိနေရှာသော ချစ်ဇနီးလေးကို

သူ နှစ်သိမ့်ပြီးနှင့် ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ဘာလို့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ ကြွေရယ်၊ မောင်တို့ကို လူကြီးတွေက တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တော့ နားလည်လက်ခံလာမှာ ပါ။ အင်း...အဲဒီအတွက် ကြွေကို မောင် အကောင်းဆုံး အကြံပေး ရမလား?”

“ဘာလဲ မောင်၊ ဘာအကြံလဲ”

တကယ်ပင် သိချင်စိတ်နှင့် ကြွေ မေးလိုက်တော့ သူရိန်စံ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကြွေ တကယ်သိချင်လား”

“အင်း...သိချင်တယ်မောင်”

“ဒါဆို မောင့်နားလား”

“ရှင်”

“မောင့်နား လာပါဆိုကွာ”

ကြွေမှာ နားမလည်နိုင်စွာ မျက်နှာနက်ဝန်းလေးနှင့် သူရိန်စံ အနားသို့ တိုးသွားလိုက်သည်။

သူ့အနားသို့ ရောက်လာသော ကြွေကို သူရိန်စံ ပြုံးဟဟ

အသွင်နှင့် ကြည့်ကာ သူမကိုယ်လေးကို နောက်မှနေ သိုင်းဖက် လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာက ကြွေမျက်နှာလေးနား တိုးကပ်သွား ပြီး...

“မောင် ပေးမယ့်အကြံက ကြွေ သမီးလေးတစ်ယောက် အမြန်မွေးလိုက်ဖို့ပဲ”

“အို...မောင်နော်”

ကြွေ ရှက်စိတ်တွေနှင့် မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်ဖြစ်သွား သည်။ ဒီနောက် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ကြွေ လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် သူရိန်စံကိုယ်ကြီးကို တွန်းထိုးထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“သွားကွယ်...မောင် မကောင်းဘူး၊ တကယ်ဆိုးတယ်၊

ကြွေက ဘာများလဲလို့”

ရှက်မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ကြွေ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ် လိုက်တော့ သူရိန်စံ ကြွေအနားက နည်းနည်းမှမရွေ့။

“ဘာလဲကွ၊ မောင် တကယ်ပြောနေတာ၊ ကြွေ မောင့်ကို သမီးလေးတစ်ယောက် မမွေးပေးချင်ဘူးလား”

“မောင်”

“အဟွန်း...ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာ မောင်တော့ ကြွနဲ့တူတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချင်တယ်။ မောင့်မိဘတွေလည်း မောင့်သမီးလေးကို မြင်ရင် မောင်တို့အပေါ် စိတ်ပြေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မောင်ထင်တယ်”

မောင့်စကားကြောင့် ကြွ တွေတွေလေးဖြစ်သွားသည်။

ခုချိန်မှာ မောင့်မိဘတွေ ကြွနှင့်မောင့်အပေါ် ခွင့်မလွတ် နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးနေသည်။

မောင့်မိဘတွေကို မောင်နှင့်သူမ လက်ထပ်ပြီးချိန် သွား ရောက်ကန်တော့ပေမယ့် ကြွတို့နှစ်ဦးကို မိဘတွေက လက်မခံခဲ့။

ကြွ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ကြွ့ကြောင့် သူတို့မိသားစု ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ရကြောင်း နှင်းသက်ကြွ့ကို နင့်နှင့်သီးသီး စကားလုံးတွေနှင့် ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက မောင့်မိဘများဆီ သွားဖို့မပြောတော့ သလို မိဘများနှင့်ပတ်သက်လို့ စကားစလာရင်လည်း သူရိန်စံ စကားလွှဲသွားသည်။

ခုတော့ မောင် စကားစလာသလို မိဘတွေနှင့် ဖတ်သက် ပြီးလည်း ကြွ့ကို သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းတိုးရန် တောင်းဆို လာပြီ။

‘သမီး’လို့ စိတ်ထဲဆိုလိုက်တာနှင့် ကြွ့ရင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ဖို့နွေးသွားသည်။

တကယ်တော့ ကြွ့ မောင် မပြောခင်ကတည်းကပင် သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် ရင်သွေးလေးတစ်ယောက်ယူ ရန် စဉ်းစားခဲ့သည်။

မောင်ပြောသလို မောင့်မိဘများ မောင်နှင့်ကြွ့ရင်သွေး လေးကို မြင်ပါက သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသလို ကြွ့နှင့်မောင့် အပေါ် စိတ်ပြေကောင်း ပြေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မောင် ကြွ့ကို ချစ်သည်အချစ်မှာ မောင့်အတွက် ပေးဆပ် မှုတွေ များလွန်းသည်။

ဒီအတွက် ကြွ့ကိုယ်တိုင် မောင့်အတွက် စိတ်မကောင်း နိုင်။ ချစ်ကြတာချင်းအတူတူ မောင့်ဘက်က ပေးဆပ်မှုတွေ များသ လောက် ကြွ့ကလည်း မောင့်အတွက် ပေးဆပ်ချင်သည်။

သို့သော် ကြွ ပေးဆပ်နိုင်တာ မောင့်ကိုချစ်ရသည့် အချစ် တစ်ခုတည်းသာ။ ခုတော့ ကြွ မောင့်ကို ပေးဆပ်ရန် အခွင့်အရေး ကြုံလာသလို မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလိုလားလား တောင်းဆို နေ၏။

“ကြွ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ငြိမ်သက်သွားသော နှင်းသက်ကြွကို သူရိန်စံ အားမလို အားမရစွာ မေးလိုက်တော့ ကြွ မောင့်ကို အပြုံးလှလှလေးနှင့် ကြည့်၏။

“မောင် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“ဘာလဲ ကြွ”

“ဟို...မောင့်ရင်သွေးလေး လိုချင်တယ်ဆိုတာလေ”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဗျာ၊ ကြွကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါ ပြီဆိုကတည်းက မောင့်ရင်သွေးလေးကို မောင်ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြွ သိရဲ့လား”

“မောင်ရယ်”

ကြွ မောင့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ သူမကိုယ်လေးတိုးဝင်

ကာ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် ဖက်တွယ်ထားလိုက် သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ မောင် လိုချင်တောင့်တသော ရင်သွေး လေးကို မောင့်အတွက် အမြန်ဆုံး မွေးဖွားပေးရန် ကြွ ရင်ခုန်ခြင်း တွေနှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

ကြော့ မောင်းလာသော ကားလေးက တိုက်ဆင်ဝင် အောက်တွင် ညင်သာစွာ ရပ်သွားသည်။ ကားရပ်သည်နှင့်...

“ဟော...မေမေပြန်လာပြီ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ဒီမှာ မေမေပြန် လာပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ တိုက်ကြီးထဲမှ ဂါဝန်တလွင့်လွင့်နှင့် အပြေးလေး ထွက်လာသော သမီးချစ်စုမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် နင်းသက်ကြော့ မောလာသမျှ အမောတို့ပြေသွားသလို သမီး ဖြစ်သူအား ရွှင်ကြည်သော မျက်နှာလေးနှင့် ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း...မေမေသမီးက သနပ်ခါးတွေနဲ့ပါလား”

“သမီးကို ကြီးကြီးနဲ့က လိမ်းပေးထားတာလေ”

“ဟုတ်လား...ရွတ်၊ အင်း...မွေးလိုက်တာ၊ အဟင်း...
ဟင်း...ဟင်း”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

ချစ်သမီး ပါးပြင်နုကို ရှိုက်နမ်းရင်းက သားအိမ်နှစ်ဦး
ရယ်သံလေးတွေ စီလွင်သွားသည်။

“ကြွေသမီးကတော့လေ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ပြီဆိုက
တည်းက ကြွေကို တမျှော်မျှော်နဲ့ စောင့်နေတာ”

အနားကို ရောက်လာရင်းက ကြီးကြီးနဲ့ ပြောလိုက်လေ
၏။

“ဟင်...ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်”

ချစ်စုလေး ပါးချိုင့်လေးခွက်ဝင်အောင် ပြုံးပြရင်းက ကြွေ
ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကြွေ ချစ်သမီးမျက်နှာနုနုလေးကို ချစ်မဝ ကြင်နာစွာ
ကြည့်ရင်း...

“သမီးက မေမေ့ကို ဘာလို့မျှော်နေတာလဲ”

“မေမေ့ကို မေးစရာရှိလို့”

“ဟင်...မေမေ့ကို မေးစရာရှိလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အဟင်း...ဟင်း ကောင်းပါပြီသမီးရယ်၊ ကဲ သမီး
မေးစရာရှိတာကို အိမ်ထဲရောက်မှ မေမေ့ကိုမေး၊ ဟုတ်လား၊ လာ
မေမေ့တို့ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

ချစ်စုလက်ကို ဆွဲရင်း ကြွေ တိုက်ကြီးထဲသို့ ကြီးကြီးနဲ့
နှင့်အတူ ဝင်လာခဲ့သည်။

တိုက်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ကြွေ အအေးသောက်ဦးမလား”

ကြီးကြီးနဲ့သည် ကြွေအား မေးလိုက်တော့...

“နေပါစေတော့ ကြီးကြီးနဲ့၊ ကြွေ မသောက်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ကြွေ နားလိုက်ဦး၊ ကြီးကြီးနဲ့ ကြွေအတွက်
စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

အပြုံးလေးနှင့် ကြွေ ကြီးကြီးနဲ့အား ကျေးဇူးတင်စွာ
ကြည့်လိုက်၏။

ကြီးကြီးနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကြွေ ချစ်သမီးလက်ကိုဆွဲလျက် အပေါ်ထပ် သူမအခန်း ဆီသို့ တက်ခဲ့၏။

အပေါ်ထပ် ကြွေအခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်...

“မေမေ အလုပ်ပင်ပန်းလာလားဟင်”

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သိတတ်လွန်းသော ချစ်သမီးစကား ကြောင့် ကြွေရင်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ ကြည်နူးသွားပြီး ချစ်သမီး ကိုယ်လေးကို ကြွေလက်လေးနှင့် ပွေ့ဖက်လိုက်ကာ...

“သမီးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ မေမေ မပင်ပန်းပါဘူးသမီး ရယ်၊ သမီးမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မေမေ အမောပြေသွား ပြီ၊ ဒါနဲ့ သမီးကျောင်းမှာ စာတွေရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ် မေမေ၊ စာမေးပွဲတိုင်းမှာလည်း သမီး က အမြဲ အဆင့်တစ်ရပါတယ်”

“အို...မေမေသမီးက တော်လိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် မေမေ က သမီးကိုချစ်ရတာ ရှိတယ်”

ချစ်စုလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ချစ်စရာမျက်နှာလေး

ကို နမ်းရှိုက်လျက် ကြွေ ဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ...သမီး၊ ဒီမှာခဏနေဦးနော်၊ မေမေ ရေချိုးလိုက် ဦးမယ်၊ ပြီးမှ မေမေတို့ ကြီးကြီးနဲ့လက်ရာ ညစာဆင်းစားကြတာ ပေါ့”

ချစ်စုလေးခေါင်းကို ချစ်စနိုး လက်လေးနှင့် တစ်ချက် ပုတ်ရင်း ကြွေ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရေချိုးနေရင်းက ကြွေ စဉ်းစားနေမိသည်က ချစ်သမီး အကြောင်းများသာဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ခုမှမဟုတ်ပါ။

ကြွေအတွက် ဘယ်နေရာ ဘယ်ကိုပဲရောက်နေပါစေ ချစ်သမီးနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းလေးတွေက ကြွေရင်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေသည်။

ချစ်သမီးက ကြွေဘဝ၊ ကြွေကမ္ဘာဖြစ်သည်။

ကြွေ ဒီအချိန်ထိ ရှင်သန်နေခြင်းမှာလည်း ချစ်သမီးကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ ချစ်သမီးက ကြွေကို ပြေးဖက်

ကာ...

“မေမေ့ကို ချစ်တယ်”

ဟုဆိုလျက် ကြွေးပါးပြင်ကို နမ်းလာတော့ ကြွေမှာ သမီး အပြုအမူအတွက် အံ့ဩသွားကာ...

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ မေမေ့သမီး ဒီနေ့ ထူးဆန်း နေပါလား၊ ပြောစမ်း သမီး မေမေ့ကို ဘာပြောချင်နေလဲဆိုတာ”

“မေမေ”

“ဟင်...ဘာလဲသမီး”

“မေမေ သမီးကို ချစ်လားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေ့ဘဝ ရှင်သန်နေတာ သမီးကြောင့်၊ သမီးကို မေမေ သိပ်ချစ်တယ်၊ သမီးဟာ မေမေ့ဘဝ ရဲ့ အသက်ပါပဲကွယ်”

“တကယ်ပြောတာလား မေမေ”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးကို မေမေ ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲကွယ်”

ချစ်စုလေး မျက်နှာရွှန်းလက်သွားသည်။ ကြွေ ချစ်စုလေး

ကို အပြုံးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း...

“မေမေ့သမီးကို မေမေ အရမ်းချစ်တယ်”

“ဟေး”

ပျော်ရွှင်မြူးထူးသွားသည့် ချစ်သမီးကို ကြွေ ချစ်မဝနိုင် စွာ ပါးပြင်လေးကို တစ်စိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်ပြီး...

“မေမေ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်နော် သမီး၊ ပြီးရင် မေမေတို့ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

ကြွေ အမြန်ပင် အဝတ်အစားလဲလိုက်၏။ ကြွေအနေနှင့် ရသမျှအချိန်အားလုံးကို ချစ်သမီးလေးအတွက် ပေးဆပ်ထားသည် မို့ ရသမျှအချိန်ကို နှောင့်နှေးမခံခဲ့ပါ။

ကြီးကြီးနဲ့ ပြင်ထားသည့် ထမင်းခိုင်းက စားချင်စဖွယ် ဟင်းအမျိုးစုံနေ၏။

ထမင်းခိုင်းတွင် နှင်းသက်ကြွေ၊ ချစ်စုလေးနှင့် ကြီးကြီးနဲ့ တို့က ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ချစ်စုလေး လူကြီးများကို အရင်ဦးချလိုက်သည်။

ကြွေ သမီးလိမ္မာမှုကို အပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ...

“မေမေသမီးကတော့လေ သိပ်ပြီး လိမ္မာသိတတ်တာပဲ”

“ချစ်စုလေး လိမ္မာတာကတော့ မပြောနဲ့ကြွေရေ၊ ကျောင်းကပြန်ရောက်လာနဲ့ ကြွေအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေကို သူ့အကုန်လုပ်ထားတော့တာပဲလေ၊ ကြီးကြီးနဲ့က မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောလည်း မရဘူး၊ မေမေအလုပ်တွေကို သူကလည်း ကူညီချင်တယ်တဲ့လေ”

“ကြီးကြီးနဲ့ကလည်း သမီးက မေမေအတွက် လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ကြားလား ကြွေ၊ ကြွေသမီးကတော့ မိဘကို ငယ်ငယ်နဲ့ သိတတ်နေပြီ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ကြွေတော့ ဒီလိုသမီးအလိမ္မာလေးရထားတာ ကံကောင်းတာပဲနော် ကြီးကြီးနဲ့”

“ဟုတ်ပါ့တော်...ဟုတ်ပါ့”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

ထမင်းပိုင်းတွင် မိသားစုရယ်သံလေးတွေနှင့် စိုပြေသွား

သည်။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ကြီးကြီးနဲ့ အချိပွဲကို ပြင်ပေးသည်။ ဝဖိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပေမယ့် သွက်လက်လွန်းသော ကြီးကြီးနဲ့ ကြွေအတွက် အားကိုးရသည်။

ဆွေမျိုးရယ်လို့ သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် ကြီးကြီးနဲ့က ကြွေတို့သားအမိနှစ်ယောက်အပေါ် မိဘတစ်ဦးကဲ့သို့ မေတ္တာပေးကာ ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လိုလည်း အားကိုးရသူဖြစ်သည်။

‘ကြွေ၏ ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်၊ နှင်းသက်ကြွေဘဝတွင် တစ်သက်မေ့လို့မရနိုင်သော ကြွေဘဝ၏ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်သည့် မာမီ ဒေါ်ဝတ်ရည်စိုးနှင့် ကြီးကြီးနဲ့က ဆွေမျိုးမကင်းသလို မာမီ ဒေါ်ဝတ်ရည်စိုးရှိကတည်းက ကြီးကြီးနဲ့က မာမီနှင့်အတူ နေခဲ့သူ။ မာမီမရှိတော့ ကြီးကြီးနဲ့က ကြွေအတွက် မိဘလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် မိသားစု အချိပွဲစားပြီး ကြွေ ကြီးကြီးနဲ့နှင့် စကားပြောလေ၏။

ပြီးသည်နှင့် ကြီးကြီးနဲ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ချစ်စုလေးနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ကြွ အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ချစ်စုလေးသည် ကြွရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာကာ...

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး၊ ပြောလေ”

မိဘနှစ်ပါး၏ အလှတေ့ ပေါင်းစပ်ထားသော ချစ်သမီး မျက်နှာလေးကို ကြွ ငေးကြည့်ကာ ဆိုလိုက်သည်။

ချစ်စုလေးက ကြွပါးပြင်လေးကို တစ်ချက်နမ်းကာ...

“မေမေ့ကို သမီးမေးစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲသမီးရယ်”

“သမီးဖေဖေက ဘယ်မှာလဲဟင်၊ သမီးမှာ ဖေဖေရှိတယ် မဟုတ်လား မေမေ”

“ဟင်”

သမီးထံမှ မထင်မှတ်သည့် အမေးကြောင့် ကြွ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

သမီး သိတတ်သည့်အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ဒါကို ကြွ မေ့ထား၍မရတော့။

“ဟင်...မေမေ၊ သမီးမှာ ဖေဖေရှိတယ်မဟုတ်လား”

ကြွလက်ကို လှုပ်ကာ မေးနေသည့် ချစ်သမီးကို ကြွ ဘာဖြေရမည်မသိပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ နင့်နေ၏။

“ဟင်”

သက်မတစ်ချက်ကို ကြွ ချလိုက်သည်။ ကြွအကြည့် တွေက ချစ်သမီးအပေါ် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့်ရယ်။

“သမီးသူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ဖေဖေအကြောင်းကို အမြဲတမ်းပြောတယ်၊ သမီးမှာတော့ ပြောစရာ ဖေဖေအကြောင်း လည်း မရှိဘူး”

“သမီး...သမီးလေးရယ်”

နင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားမှုတွေကို နှင်းသက်ကြွ ဒီထက် ပိုကာ မခံစားနိုင်တော့ပါ။

အိုင်ဖွဲ့လာသော မျက်ရည်တွေကြားက ကြွ ချစ်သမီး ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ဖက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိုင်ဖွဲ့လာသော မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ဆီ တစ်လိမ့်ချင်း ကျလာ၏။

ချစ်စုလေး နှင်းသက်ကြွေ မျက်ရည်များကို မြင်သွားပြီး
“မေမေ ဘာလို့ငိုတာလဲဟင်”

ထိုအခါမှ နှင်းသက်ကြွေ သူမမျက်ရည်များကို အမြန်
သုတ်လိုက်ပြီး...

“အဟင်း...မေမေမငိုပါဘူးသမီးရယ်၊ မေမေ ငိုတာ
မဟုတ်ပါဘူး”

အပြီးတစ်ခုကို နှင်းသက်ကြွေ ဟန်လုပ်လိုက်သည်။
သမီးကို သူမ ဘာအတွက်နှင့်မှ စိတ်မဆင်းရဲစေလို။ သမီးက
ကြွေဘဝ၊ ကြွေကမ္ဘာ။

“မေမေ စိတ်ညစ်သွားပြီလားဟင်၊ သမီး နောက်တစ်ခါ
ဖေဖေအကြောင်း မမေးတော့ပါဘူး”

“သမီးရယ်”

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သိတတ်လိမ္မာလွန်းသော ချစ်သမီး
ကို ကြွေ ရင်နာသည့်ကြားက ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဒီနောက် ကြွေ ရင်နာရခြင်းတွေကြားက စကားဆိုလိုက်
သည်။

“သမီးမှာ ဖေဖေရှိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးဖေဖေက
ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားနေတာ၊ တစ်နေ့တော့ သမီးဆီ ရောက်လာ
မှာပေါ့”

“တကယ်လား မေမေ”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်”

ကြွေအသံလေးများ တုန်ရင်လာကာ မျက်ရည်တွေက
ပါးပြင်ထက်ဆီ အဆက်မပြတ် စီးကျလာသည်။

ရင်နာကြောင့် နှင့်သည်းရခြင်းတွေကြားက ကြွေ ချစ်စု
လေးကို ချောသိပ်လိုက်သည်။

မကြာပါ။ ချစ်စုလေး အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ပျော်သွားပြီ
ဖြစ်သော သမီးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ကြွေကွဲခြင်း
တွေနှင့် ခံစားနေရသူက ကြွေ။

ဦးသူရိန်ဖေရယ် ရှင် ခုချိန်ထိ ကျွန်မဘဝကို နှောင့်ယှက်
နေတုန်းပဲလား။

ခု ရှင်သမီးက ရှင်ကို မေးနေပြီလေ။ အဲဒါ ရှင်ကြောင့်။
ရှင် သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ

ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ မုန်းတယ်...အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်။

သမီးမျက်နှာလေးကို သနားခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း
တွေနှင့် ကြည့်ရင်းက တစ်ယောက်သောသူဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ
သူရိန်စံကို ကြွ ရင်မှာ အမုန်းတွေနှင့် မကျေနပ်စွာဆိုလိုက်သည်။

အခန်း (၉)

“ဟာ...မောင့်မိန်းမ ဒီနေ့အရမ်းလှနေပါလား၊ ကြွ
ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“မောင်ကလည်း ကြွ မောင့်ကိုကြိုချင်လို့ စောင့်နေတာ
ရှင်”

အလုပ်ကပြန်လာသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ကြွ အပြုံးလှလှ
လေးနှင့် ဆိုရင်းက ပြောလိုက်သည်။

သူရိန်စံ ချစ်ဇနီးစကားကြောင့် ရင်မှာကြည်နူးသွားပြီး...

“မောင့်မိန်းမ ဒီနေ့ထူးခြားနေပါလား၊ ခါတိုင်း မောင်က
ကြိုပါလို့ပြောရင် ရှက်တယ်၊ မောင့်ကို မကြိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေးက ဒီနေ့ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

နားသယ်စပ်မှ ဆံနုလေးများ နမ်းရှိုက်ရင်း သူရိန်ဖံက ပြောလိုက်တော့ ကြွ ရှက်ပြီးလေးနှင့် သူ့အားကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ...မောင်က မကြိုက်လို့လား”

“အမလေး...ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်က ခင်ဗျားလေးကို ပြောမရလို့သာ လက်လျှော့ထားရတာ၊ တကယ်တမ်း ကြွကို မောင်က ဒီလိုမျိုး အမြဲကြိုစေချင်တာ”

“ဟင့်အင်း...ဒါတော့မဖြစ်ဘူး ဆရာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ မောင့်ကိုစောင့်နေတာ ကြွ မောင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”

“မောင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ ဟုတ်လား”

ချစ်ဇနီးချောမျက်နှာကို သူရိန်ဖံ အကဲခတ်လျက် မေးလိုက်သည်။

ကြွ သူ့အကြည့်တွေကို ရှက်ပြီးလေးနှင့် ရှောင်ဖယ်ရင်း

က...

“အင်း” ဟု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမလက်လေးတွေက သူရိန်ဖံ လက်မောင်းကြီးကို ဖွဖွညင်သာ တို့ထိရင်း...

“မောင်”

သေချာပါပြီ။ ကြွ တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဆိုတာ။ ဘာလဲဆိုတာသာ သူရိန်ဖံ သေချာမသိသေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြွ ဒီနေ့ ဘယ်ကိုသွားလဲ၊ မောင် သိလား”

“ပြောစမ်း ကောင်မလေး၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကို သွားလဲဆိုတာ”

“မောင်ကလည်း ကြွတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊

ဘေးအိမ်က မမငွေကြီးလည်း ပါသေးတယ်မောင်ရဲ့”

“ဟင်...မမငွေနေ့ကြွ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“သွားတုန်းကတော့ ကြွ မမငွေ အဖော်လိုက်သွားတာ မောင်ရဲ့၊ ဟိုရောက်တော့”

သူရိန်ဖံမှာ ကြွစကားကို နားထောင်ပြီး မျက်မှောင်ကြီး

တွန့်လာရသည်။

“နေပါဦး...ဟိုရောက်တော့ဆိုတော့ ကြွက ဘယ်ကို

သွားလို့လဲ”

“ဒီနေ့ မမငွေ နေလို့သိပ်မကောင်းဘူးဆိုလို့ ကြွေ မမငွေ နဲ့အတူ ဆေးခန်းလိုက်သွားတာ၊ ဟိုရောက်တော့ ကြွေလည်း ဆေးခန်းရောက်တုန်း တစ်ခါတည်း စမ်းသပ်ချင်”

“ဘာကို ကြွေက စမ်းသပ်ချင်တာလဲ”

နှင်းသက်ကြွေ မျက်လွှာလေးချသွားကာ...

“တကယ်တော့ ကြွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသင်္ကာနေတာ ကြာပြီမောင်၊ ဒါပေမဲ့ မသေချာသေးလို့ ကြွေလည်း မောင့်ကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဆေးခန်းမှာ ကြွေ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကြွေမှာ...ကြွေမှာ”

“ကြွေမှာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြွေ ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

ဘာများဖြစ်တာလဲဆိုသည့်စိတ်နှင့် သူရိန်စံ ကြွေအတွက် စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်၏။

ကြွေ ခေါင်းလေးပို၍ ငုံ့ဆင်းသွား၏။

“ကြွေမှာ မောင့်ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီတဲ့မောင်”

“ဟင်”

“ကြွေ...ကြွေ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကြွေမှာ မောင့်ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီဟုတ်လား ကြွေ”

လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားရသည့် အပျော်တွေကြားက သူရိန်စံ မယုံနိုင်သလို စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေဖြင့် ကြွေပခုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မောင့်ရင်သွေးလေး ကြွေမှာရှိနေပြီ”

“ဟား...ကြွေရယ်...အချစ်ရယ်၊ မောင့်ရင်ကို စမ်းကြည့်စမ်း ကြွေ”

ကြွေလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လိုက်၏။

“တွေ့လား...မောင့်စိတ်တွေ ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားနေလဲဆိုတာ”

“အဟား...ဟား ကြွေရယ်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ မောင်အရမ်းပျော်တယ် သိလား၊ မောင် သိပ်ပြီးလိုချင်တောင့်တခဲ့ရတဲ့ မောင်တို့ရင်သွေးလေး ရှိလာပြီနော်၊ မောင်တော့ပျော်တယ် ကြွေ”

ရယ်၊ သိပ်ပျော်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြွေ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊
မောင့်ကို ရင်သွေးလေး လက်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက်”

တကယ်ပင် အပျော်တွေလှိုင်နေရသော သူရိန်နီ ကြွေ့ကိုယ်
လေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီကာ မွှေ့ယမ်းလိုက်တော့...

“အို...မောင်၊ ကြွေ့ မူးတယ်၊ ကြွေ့ကို အောက်ချပေး”

“ဟင်...ကြွေ့ မူးသွားလား”

“အင်း”

“ဆောရီး ကြွေ့ရယ်၊ ဆောရီး”

ချစ်နီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် သူရိန်နီ တောင်းပန်ရင်း
က ကြွေ့ကိုယ်လေးကို အောက်ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါပဲနော် ကြွေ့၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကြွေ့ ဘာမှမလုပ်ရတော့
ဘူး၊ မောင့်ရင်သွေးလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်”

“မောင်ရယ်...သူများတွေကြားရင် ရှက်စရာကွယ်၊
ကြွေ့ကိုယ်ဝန်က ခုမှ လနနလေးပဲရှိသေးတဲ့ဟာ”

“မရဘူး...မရဘူး၊ လနနလည်း ဂရုစိုက်ရမှာပဲ၊ ကြွေ့
နော် မင်း မောင့်စကားကိုတော့ နားထောင်ရမယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး။

ကြွေ့ကို မောင်ကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ်”

“မောင်ကတော့လေ၊ ပိုကိုပိုတယ်”

“ပိုတယ်ပြောလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဒီကောင်ကတော့

မိန်းမနဲ့သားကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်ရမှာပဲ”

စကားအဆုံး ကြွေ့ကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ တစ်ချက်ထွေး
ဖျစ်လိုက်သည်။

ခင်ပွန်းသည်၏ ဂရုစိုက်ယုယမှုတွေကြောင့် ကြွေ့ရင်ထဲ
ကြည်နူးရခြင်းတွေသည် မပြောပြနိုင်ပါ။

ကြွေ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်
ချစ်တတ်သည့် သူရိန်နီကြောင့် ကြွေ့ ကံကောင်းသူတစ်ယောက်
ဆိုတာလည်း သိပါ၏။

ဂုဏ်ဓန အဆင့်အတန်း ကွာခြားလွန်းမှုတွေကြောင့်
အားငယ်ရပေမယ့် သူရိန်နီ၏ အချစ်တွေကြောင့်ပင် ကြွေ့မှာ
အားဖြစ်ရကာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိတွေရှိလာရခြင်းဖြစ်
သည်။

ဒီအတွက် ကြွေ့ မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ကြွေ”

ကြွေလက်မောင်းသားဝင်းဝင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ
ခေါ်လိုက်သည်။

“မောင်”

သူရိန်နဲ့ ချစ်ဇနီးချောမျက်နှာကို အပြုံးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း
က ပါးပြင်နုနုကို မွှေးကြူရင်း...

“အဟွန်း...မောင်ကို စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ပဲ ပြောပြော၊
သည်းလိုက်တာလို့ပဲဆိုဆို မောင်တော့ မောင့်ရင်သွေးလေးအတွက်
နာမည်စဉ်းစားနေပြီ”

“အဟင်း...ဟင်း မောင်ကတော့ ပြောတော့မယ်”

“ဟိတ်...မရယ်နဲ့၊ တကယ်ပြောတာဗျ၊ အင်း သားလေး
မွေးရင် ကြွေနာမည်ရော မောင့်နာမည်ရောပါအောင် သက်မောင်စံ
လို့ နာမည်ပေးမယ်၊ သမီးလေးဆိုရင်တော့ ကြွေက မောင့်အသက်
ထက် ချစ်လို့ သက်ထက်စံလို့ သမီးလေးကို နာမည်ပေးမယ်၊
ဘယ့်နှယ်လဲ ကြွေ၊ မောင်ပေးတဲ့နာမည် ကြိုက်ရဲ့လား”

ဖခင်တစ်ယောက်၏ စေတနာ မေတ္တာတွေနှင့် ယခု

ကတည်းကပင် ရင်သွေးလေးတွေအတွက် နာမည်အမျိုးမျိုး စဉ်းစား
နေသော မောင်ကို ကြွေ လေးစားချစ်ခင်မှုတွေနှင့် ကြည့်ရင်း...

“ကြွေကို မောင် အခုလို ဂရုတစိုက်နဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက်
မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ကြွေက မောင့်အချစ်ကို မယုံတာလား”

အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လျက် သူရိန်နဲ့ဆို
တော့ ကြွေ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်ပြီး...

“မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင် ကြွေကို

အခုလို အမြဲချစ်နေနိုင်ပါစေလို့ ကြွေ ဆုတောင်းနေတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...မောင်က ဘာများလဲလို့ကွာ၊ စိတ်ချ
ကြွေကို ဒီဘဝမှာတင်မကဘူး နောက်ဘဝထိပါ ဆက်ချစ်မှာဗျ၊
အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မောင်ရယ်”

ထိုအချိန်ကတော့ ချစ်ရည်ချစ်သွေးကိုဖြင့် ထုံမွှန်းနေသော
မောင့်စကားတွေကို ကြွေ ယုံကြည်မြတ်နိုးအားကိုးချစ်ခြင်းတွေနှင့်
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့၏။

အတိတ်၏တစ်ချိန်က အဖြစ်တွေကို စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်မှာ အမြဲနာကျင်ကြေကွဲရသူက နှင်းသက်ကြွဖြစ်သည်။

နာကြည်းရလွန်းသောကြောင့် အတိတ်၏ တစ်ချိန်က အဖြစ်တွေကို ကြွ ဘယ်လိုပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားခဲ့ပါစေ အကြောင်းတို့ နှစ်ဆိုင်မှု ရှိလာသည့်အခါတိုင်း အတိတ်၏ ခါးသီး မှု၊ ကြေကွဲနှင့်သီးခြင်းတွေက ကြွနှလုံးသားကို အပံအစင်းပေါင်း များစွာနှင့် ထိုးစိုက်နှိုးဆွနေသလို ရှိနေသည်။

“ဦးသူရိန်ဇံရယ်...သစ္စာမဲ့ လှည့်စားတတ်တဲ့ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်မ နှလုံးသားနဲ့ အချစ် တွေကို လိမ်ညာယူခဲ့တာကိုတော့ ကျွန်မ နာကြည်းခံပြင်းမိတယ်”

“အင်း...ငါ့ကံကလည်းနော် သူနဲ့မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်လည်း မြင်တွေ့နေရတဲ့အဖြစ်၊ အို ဒီလူယုတ် မာအကြောင်း မတွေးတာပဲကောင်းပါတယ်လေ၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့သမီး လေးရှိနေရင် အားလုံးပြည့်စုံပါပြီ၊ ဟုတ်တယ် သမီးလေးက ငါ့ဘဝပဲ၊ သမီးလေးရှေ့က ငါ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ရပ်တည်ကြိုးစား ရမယ်”

“သမီးရယ်”

အတိတ်က အရိပ်တို့ကို ကြွ အတွေးမှ ဖယ်ထုတ်ရင်း ချစ်သမီးကိုယ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ကာ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ရှင်...ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဒေါက်တာ”

“မောင်သမီးနဲ့ မောင်တွေ့ချင်တယ် ကြွေ”

“ဟင်”

ဒေါက်တာနှင်းသက်ကြွေ ရင်ထဲမှ တုန်လှုပ်သွားခြင်းပါ။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲ၏ ယောက်ျားပီသ ချောမောလွန်းသော

မျက်နှာကို ကြွေ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ပစ်၏။

ကြွေ၏ ထိုအကြည့်ကြောင့် နှလုံးသားတို့ တဆတ်ဆတ်
ခုန်သွားရသူက သူရိန်ဖဲ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားနှင့် နှစ်ယောက်သား အနီး
ကပ်တွေ့နေရသော နှင်းသက်ကြွေ၏ ပူးဖူးစင်စင် မျက်နှာလေးကို

ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ တစ်ခုခုကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် သတိရခံစားလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ လွတ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားရသည့် သူ့စိတ် တွေကို သူ သတိနှင့် ပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

“သမီးနဲ့မောင်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ ကြော့၊ မောင်သမီးကို မောင်တွေ့ချင်တယ်”

ထပ်ကာ အရေးဆိုလာသည့် ဒေါက်တာသူရိန်နီနီစကား ကြောင့် ဒေါက်တာနှင့်သက်ကြွေ မျက်ဝန်းလေး အေးစက်တင်းမာ သွားပြီး...

“နေပါဦးဒေါက်တာ၊ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင့်မှာ ဒီလို စကားမျိုးပြောဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့များ ရှင်ထင်နေလား”

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီမှာ ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာထားနှင့် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံနေမှုတွေကို သဘောမတွေ့ရပေမယ့် သူဘာမှ မပြောတော့ပါ။

လှလွန်းသော ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးမှ...

“မောင်ဟာ သမီးရဲ့အဖေပါ ကြော့”

“အဟော်...ဟင်း...ဟင်း သမီးရဲ့အဖေတဲ့လား၊ ဒီလို တော့လည်း ရှင်သိသားပဲနော်၊ ဒီမှာ ရှင်သိထားဖို့က ကျွန်မသမီး မှာ အဖေဆိုတာမရှိဘူး၊ သစ္စာမဲ့ သစ္စာပျက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အဖေတော်ခွင့် သမီးမှာ မရှိစေရဘူး”

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် ပြောပြီး ကြော့ သူ့အား ကျောခိုင်းလျက် ကားထဲဝင်လိုက်တော့ ဒေါက်တာသူရိန်နီနီမှာ စိတ်တိုကာ ရုတ်တရက် မချင်မရံဖြစ်သွားရကာ...

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ ရှင်ဒါတာလုပ်တာလဲ”

“မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်...ရှင်သိကွာကိုတော့ ထိန်းဖို့ကောင်းပါတယ်”

“မောင် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကားပေါ်က ရှင် ခုဆင်းသွားပါ”

“မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ကြော့ကို မောင်ပြောပြီးပြီလေ၊ မောင့်သမီး ကို မောင် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

“တောက်”

ဆုပ်ကိုင်လျက်က ကြွေနှာမည်လေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

ကြွေ သူ့ခေါ်သံကို ဂရုမစိုက်သလို ဒေါက်တာသူရိန်စံ လက်ထဲက ကြွေလက်လေးကို ရုန်းယူလိုက်ပြီး...

“လွတ်...ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွတ်”

“ကြွေ...ကြွေရယ်”

သူ့နှုတ်ဖျားမှ နင့်သည်းစွာ ဒေါက်တာသူရိန်စံ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါ်သံကြောင့် ကြွေ ပို၍နာကျင်သွားရပြီး သူမကိုယ်လေးကို တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ကြွေအပြုအမူကြောင့် ရင်မှာ ပိုနာကျင်သွားရသည်။

ပြေပြစ်သွယ်လျ လှပတင့်တယ်သော ကြွေနောက်ကျော လှလှလေးကို ဒေါက်တာသူရိန်စံ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး ကြွေ၊ ကြွေ မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး ဗျာ”

သူ့အသံက နူးညံ့ခယတောင်းပန်မှုတွေနှင့် ရှိနေပေမယ့် နှင်းသက်ကြွေထံမှ တုံ့ပြန်မှုကတော့ ရှိမလာခဲ့ပါ။

“ကြွေ...မောင်ပြောနေတယ်လေ”

ကျောခိုင်းထားဆဲက နှင်းသက်ကြွေမှာ သူ့စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲပစ်လိုက်သည်။

သဘောကတော့ သူ့စကားကို ကြွေ ဂရုစိုက်ရမှာလားဆို သည့်သဘော။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ မျက်မှောင်ကြီး ခပ်ပြေပြေတွန့်ကြုတ် သွားသည်။

ကြွေဆိုတာ ခေါင်းမာတာ၊ မာနကြီးလွန်းတာကို သူအသိ ဆုံးဖြစ်ပါ၏။ သိ၍လည်း သူ့ရင်မှာ ပို၍နာကျင်ကြေကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကြွေ၊ မောင့်ကို ကြွေ ကြည့်ပါ ဦး”

ထိုအချိန်ထိ ကြွေက မလှုပ်ပါ။

သူ အံ့ကိုတင်းခနဲ တစ်ချက်ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင် တောင်းပန်နေတယ်နော် ကြွေ၊ မောင့်ခံစားမှုတွေ ကို ကြွေ အဲလို လျစ်လျူရှုမယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ကြွေ နောက်တော့

မှ အဆိုးမပြောနဲ့”

ကြွေကိုယ်လေးမှာ တွန့်သွားသည်။ ဒီလူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်၊ စကားမပြောချင်ပေမယ့် ကြွေအနေနှင့် ဒီလိုနှင့်လည်း ပြီးမှာမဟုတ်သည်မို့ သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ကြွေ အကြည့်တွေကတော့ အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ ပို့ထား လိုက်၏။

“မောင့်ကိုကြည့်ပါ ကြွေ”

“ရှင် ကျွန်မကားပေါ်က ခု ဆင်းသွားပါ”

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်ကို ကွေးသွားအောင် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ကြွေ မောင့်ကို မကြည့်ဘူးလား”

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝင်းအိနုဖတ်နေသော ကြွေလက်မောင်းသားအိအိလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည့် ဒေါက်တာသူရိန်နီနီလက်တွေကို ကြွေမှာ အလန့် တကြားလေး ဖယ်ချကာ ဆိုလိုက်သည်။

ကြွေထိုပုံစံလေးကို သဘောကျသွားသလို ဒေါက်တာ

သူရိန်နီနီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အပြုံးတွေကို မြင်တော့ ကြွေမှာ သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်မိသွားသည်။

ဒီနောက် ကြွေမျက်နှာလေးမှာ အရိပ်တွေအမျိုးမျိုး ပြေးသွားသည်ကို ဒေါက်တာသူရိန်နီနီမှာ မြင်တွေ့လိုက်သည်။ ကြွေရယ်။

နှလုံးသားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံက နင့်နှင့်သည်း သည်း ရှိလှ၏။

ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ကြွေမျက်နှာလေးကို မေးဖျားမှပင့်မ တင်လိုက်သည်။

သို့သော် ကြွေအကြည့်တွေကတော့ဖြင့် သူ့ထံရောက်ရှိ မလာ။ သူ့လက်တွေကိုသာ ဖယ်ရှားထုတ်ရင်း မျက်တောင်မည်း မည်းကြီးတွေ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရှိနေသည်။

ဒီလိုပုံစံအနေအထားကပင် ဒေါက်တာသူရိန်နီနီ ရင်အစုံကို လှုပ်ရှားလာစေသည်။

“ကြွေရယ် မောင့်အချစ်ရယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်ဇံ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒီထက်ပိုကာ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါ။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရင်မှာ သတိရတမ်းတ နေရသူလေးကို အခုလို သူ့မျက်စိအောက် တွေ့ခွင့်၊ မြင်ခွင့်၊ ဆုံခွင့် ရနေသည့်အချိန် သူ့ရင်ထဲ နှစ်ရှည်ကြာစွာ ရှိခဲ့ရပါသော အချစ်တွေ က ရင်မှာပေါက်ကွဲသွားရကာ ကြွေကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။

လှပသော နူးညံ့မှုတွေ မျက်နှာလှလှဆီသို့ သူ့အနမ်းတွေ မွတ်သိပ်စွာ ကျရောက်သွားသည်။

“ကြွေရယ်...ချစ်တယ်၊ မောင့်ရင်မှာ လွမ်းနေရပါတယ် ဗျာ၊ မောင့်အပေါ် အထင်လွဲမှားမှု အမှန်းတွေကို ကြွေ ချေဖျက်ပေး ပြီး တစ်ချိန်က အထင်လွဲမှားမှုတွေအတွက် မောင့်ကို ရှင်းပြခွင့်ပေး ပါလို့ မောင် တောင်းပန်ပါရစေ”

“အို...ဖယ်၊ လွတ်...လွတ်ပါ”

အငိုက်မိသွားသော ကြွေမှာ ယခုမှ သတိရလာသလို ဒေါက်တာသူရိန်ဇံရင်ခွင်ထဲမှ သူ့မကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ပစ်လိုက် သည်။

သူ့အပြုံးအောက်တွင် ကြွေစိတ်တို့ ဟုန်သွားသည်က ကြွေနှလုံးသားတွင် အချိန်များစွာ ရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မရန်းပါနဲ့ ကြွေ၊ မရန်းပါနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မောင်ရှင်းပြ တာကို ကြွေ နားထောင်ပေးပါ”

“မသိဘူး၊ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကားပေါ်က ဆင်းသွားပါ၊ ကျွန်မဘဝကို ဒီထက်ပိုပြီး အနှောင့်အယှက်မပေးပါ နဲ့တော့ ဒေါက်တာ”

ကြွေ ခေါင်းမာမာနှင့်ဝင် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက် နေတော့ ဒေါက်တာသူရိန်ဇံစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်သွားပြီး

“မင်း မောင်ပြောတာကို နားထောင်စမ်း ကြွေ၊ မင်း ဒီလိုလုပ်နေမယ်ဆိုရင် မောင်တို့မိသားစုလေး ဒီထက်ပိုပြီး ဝေးရ လိမ့်မယ်၊ ခံစားရလိမ့်မယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရင် အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး မောင် ထပ်ပြီးအဖြစ်ခံမှာမဟုတ်သလို အဝေးလည်း မခံနိုင်တော့ ဘူး ကြွေ”

“ရှင်စကားတွေက နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ရှင်စကားတွေက ဘာမှအသုံး

မဝင်တော့ပါဘူး”

“ဘာပြောတာလဲ ကြွေ၊ အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ခုချိန်မှာ ရှင်ရော ကျွန်မပါ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြပြီ”

“မင်း မောင့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

“ရှင် အိမ်ထောင်ရှိတာမရှိတာ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင် မစော်ကားမိပါစေနဲ့”

“အဟွန်း...အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ မိန်းမတဲ့လား ကြွေ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာနေရတာလဲဗျာ၊ မောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကြွေဟာ ခုချိန်ထိ မောင့်ဇနီးပဲ”

“ရှင် ဒီစကားတွေ ပြောနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကားပေါ်က ခုဆင်းသွားပါ၊ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားက သိပ်သဝန်တိုတတ်တာ၊ အခုလို ကျွန်မကားပေါ် ရှင်ရှိတာ သူသိရင်

ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးမလဲမသိဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီဗျာ ဒါဆို ကြွေအမျိုးသား အထင်မလွဲရအောင် မောင်ဆင်းနေခဲ့ပါမယ်”

အကြည့်စူးစူး အပြုံးလွန်လွန်တွေနှင့် ဆိုရင်းက ဒေါက်တာ သူရိန်ဇံ ကြွေကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

ကြွေမှာ သူမစကားအတွက် ကျေနပ်သွားပြီး ကားလေးကို မောင်းထွက်ရန်အပြု...

“ဪ...ခဏ ကြွေ”

ဘာများလဲဆိုသော အကြည့်လေးနှင့် ကြွေ သူ့ကိုအကြည့် ဒေါက်တာသူရိန်ဇံကိုယ်ကိုကိုင်းကာ နှင်းသက်ကြွေမျက်နှာနား သူ့မျက်နှာကြီး တိုးကပ်သွားပြီးနောက် သူမမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကြွေရဲ့ခင်ပွန်းကို ပြောလိုက်ပါ၊ မောင်က ကျေးဇူးတင် နေပါတယ်လို့၊ အဟွန်း...ဟွန်း၊ ကဲ သွားတော့ ကြွေ၊ မောင့်ဘဝ မှာ မောင်ချစ်မိတဲ့ မိန်းမဟာ ကြွေတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မောင့်သမီး ကို မောင် တွေ့မယ်ဆိုတာတော့ မကြုံ မေ့မထားပါနဲ့”

ကြွ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့်
ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဟူး။

ကြွရယ်။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ စိတ်မော့စွာနှင့်ပင် သက်ပြင်းတစ်ချက်
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ စိမ်းကားနိုင်လွန်းသည့် မိစိမ်းကားကြီး
အတွက် ရင်နာခြင်းတွေက အတိနှင့်။

အခန်း (၁၁)

“မောင်”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ မောင် အလုပ်က စောစောပြန်လာခဲ့နော်”

“အဟွန်း...စိတ်ချပါ ကြွ၊ မောင့်မိန်းမမှာတဲ့အတိုင်း
မောင်စောစောပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကြွကို မောင် မှာထား
တဲ့အတိုင်း မောင်မသိဘဲ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘူးနော်၊ ကြွ ဂရုစိုက်
ရမှာက မောင့်ရင်သွေးလေးနဲ့ ကြွ့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ”

“အင်းပါ မောင်ရဲ့၊ ကြွ မှတ်ထားပါ့မယ်၊ မောင်သာ
အလုပ်ပြီးတာနဲ့ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

“အင်း...ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ချွဲနေတာ မောင်

အလုပ်တောင် မသွားချင်တော့ဘူးကွာ”

“ဟင်... သွားပါနော်၊ မောင့်ကို ကြွေကလည်း လွမ်းနေမှာပါ”

“အဟွန်း... ဒါမျိုးပဲနေမှာ၊ ချစ်သူချင်း စိတ်ချင်းဆက် သွယ်တယ်ဆိုတာ၊ ဒီကောင်ကလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကြွေအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး နေချင်တဲ့သူဗျ၊ မတတ်သာလို့ ခွဲသွားရတဲ့အချိန်မှာ တောင် မောင်က ကြွေကို အမြဲသတိရလွမ်းနေရတာ၊ ကြွေ သိရဲလား”

ပြောရင်းက မချင့်မရဲဖြစ်လာသလို ကြွေနှာခေါင်းလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာဆိုလိုက်တော့ ကြွေ သွားစွယ်လေးများပေါ်အောင် တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မောင့်ကို ကြွေ ဘယ်လိုမှ ခွဲပြီးနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဗျာ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ သိပ်ချစ်တယ်လို့”

“အဟွန်း... ကြွေရယ်”

သူရိန်စံ ချစ်သူကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ရင်း ကြည်နူးစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ကြွေမှာ သူမလက်လေးတွေနှင့် သူရိန်စံကိုယ်ကြီးကို တင်းကြပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မောင်ရယ်”

မျက်လွှာလေးချကာ တင်းကြပ်စွာ ပိုက်ထွေးထားသော ရင်ခွင်ထဲမှ ကြွေကိုယ်ပေါ်သို့ နေရာလပ်မကျန် တာရှည်သော အနမ်းများနှင့် သူရိန်စံ နမ်းရှိုက်နေလိုက်သည်။

“ကြွေရယ်”

“မောင်”

“ဗျာ”

“မောင် ဒီနေ့အလုပ်ပြီးရင် စောစောပြန်ခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ကြွေ၊ မောင့်မိန်းမဆီကို မောင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ မောင်သွားမယ်နော်”

သူရိန်စံ ချစ်ဇနီးကို အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ အလုပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကြွ မောင့်ကားလေး ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ
ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ကြွစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သည်
မသိ။ စိတ်မှာတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဟင်း။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ချမိရင်းက ကြွအကြည့်များ
ကို ရုပ်သိမ်းကာ သူမခြေလှမ်းများ အိမ်ထဲဆီအလှမ်း ကားတစ်စီး
ကြွအနားသို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။

“ဟင်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကြောင့် ကြွမျက်နှာလေး ဖြူဖျော့
လျက် အံ့ဩသွားရသလို လူကလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွား
၏။

“မေ...မေမေကြီး၊ ကြွတို့ဆီကို လာတယ်”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော
မေမေကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြွတစ်ယောက် အယောင်
ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေရုံမက လူက ထိတ်လန့်နေ၏။

ဒေါ်ထားကြူမှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကားပေါ်မှ
ဆင်းကာ နှင်းသက်ကြွကို စူးခနဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညည်းဆီကို ငါလာချင်တယ်လို့များ ထင်နေလား
နှင်းသက်ကြွ”

“ရှင်”

တင်းမာလွန်းသည့် မျက်နှာထားနှင့် စကားသံကြောင့်
ကြွ မျက်နှာပျက်သွားသလို လူကလည်း ပို၍ထိတ်လန့်သွား၏။

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေးရှိနေသော ကြွကို ဒေါ်ထားကြူ
သည် မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးတွေနှင့် စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်ရင်း...

“ညည်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံပါလား၊ အဟင်း
အေးလေ ညည်းလို အဆင့်အတန်းနဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက ငါ့သားလို
လူတစ်ယောက်ကို ရထားတယ်ဆိုတော့လည်း မပျော်ဘယ်ရှိပါ
မလဲ၊ မိဘရင်ခွင်ကို စုံကန်ထွက်သွားရလောက်အောင် မာယာတွေနဲ့
အလှကိုဗန်းပြပြီး ငါ့သားကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးမသိ
တတ်တဲ့ ညည်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ငါမြင်ရတာ အော့နှလုံးနာ
လိုက်တာအေ၊ ဒီမှာ မိနှင်းသက်ကြွ”

“ရှင်...မေမေကြီး”

ရင့်ရင့်သီးသီး နှင့်နင့်နင့်သည်းသည်း စကားတွေပြောနေပေမယ့် လူက နေရာမှ တုပ်တုပ်မလှုပ်နိုင်အောင် သံရှိနှင့်စွဲထားသလို ခြေစုံရပ် ခေါင်းလေးငုံကာ ဒေါ်ထားကြူရှေ့တွင် ရှိနေသော ကြွေကို သေချာကြည့်မည်ဆိုပါက ကြွေမျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်ဥကြီးများ ပြိုကျနေတာကို မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ထားကြူက နှင်းသက်ကြွေအဖြစ်ကို ဂရုမပြုမိသလို တစ်ဦးတည်းသော သားချောကို မိဘရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားသူ တစ်ယောက်အနေနှင့် ကြွေအပေါ် အမုန်းမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ယူရပါ့မလားဆိုကာ သားအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်နာသည်ပြောပြော တကယ်တမ်း မှာတော့ ဒေါ်ထားကြူရင်ထဲ သားဖြစ်သူကို တစ်ရက်မှ မေ့လို့မရနိုင်။

စိတ်နာတာကတခြား၊ သားကို သတိရတမ်းတစိတ်က တခြားစို့ ဒေါ်ထားကြူမှာ သား၏စိတ်နှင့် ရင်မှာနာကျင်မှုတွေ

နေ့စဉ်ဖြစ်နေသည်။

ဒီလို သူမရင်ထဲ ခံစားရလေလေ သူမနှင့်သားဖြစ်သူကို ခွဲအောင်လုပ်သည့် ကြွေအပေါ် ဒေါ်ထားကြူ အမုန်းနှင့် အငြိုးအတေး နာကျင်မှုတွေက ပိုရလေလေဆိုတာကိုတော့ ကြွေရောသူရိန်ဖံပါ သိမည်မဟုတ်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို ဒေါ်ထားကြူမှာ သားဖြစ်သူ မိဘရင်ခွင်၊ မိဘအနိပ်အောက် ပြန်လာဖို့အရေးကိုသာ တွေးတောစဉ်းစားလျက် အကြံထုတ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း မနည်းတော့။

ခုတော့ သူ့အကြံကို ဒေါ်ထားကြူ လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည် ဖော်ရပေမည်။

နာကျင်ခြင်းတွေနှင့် ဒေါ်ထားကြူ မဲ့ပြိုးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အေးပေါ့လေ...ညည်းကတော့ ညည်းကိုယ်ညည်း အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ပျော်နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းသိထားဖို့က ငါ့သားက ညည်းလိုမိန်းကလေးကို သနားတာကလွဲပြီး တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်းသိရောသိရဲ့လား”

“ဟင်”

ကြွေ ငုံ့ထားသည့် ခေါင်းလေးက ဆတ်ခနဲဆိုသလို ထောင်သွားရရုံမက အကြည့်တွေကလည်း ဒေါ်ထားကြူထံ တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိသွားသည်။

မေမေကြီး ကြွေကို ဘာပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ မောင် ကြွေကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားက မေမေကြီး ဘာကိုဆိုလိုလိုက်ပါသလဲ။

မေမေကြီး ကြွေနှင့်မောင်ကို သဘောတူသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

မောင် ကြွေကို လက်ထပ်လိုက်သည့်အတွက် နာကျင် ကြေကွဲခံစားနေရသူကလည်း မေမေကြီးဖြစ်သည်။

ကြွေမှာ ကျေးဇူးတရားတွေကို နားမလည်လို့မဟုတ်ပေ မယ့် မောင့်အပေါ် ချစ်ခြင်းတွေက ကျေးဇူးဆိုသည့်တံတိုင်းကြီးကို ကျော်လွှားခဲ့ရသည်ကိုတော့ မေမေကြီး သိစေချင်၏။

ကြွေနှင့်မောင် မေမေကြီးတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့ရန် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာမမြင်ချင်ပါဆိုသည့် ငြင်းဆန်စကား

ကြောင့် ကြွေနှင့်မောင် လက်လျှော့ခဲ့ရသည်မှာလည်း မနည်းတော့။

ကြွေတို့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ပါ။ မတွေ့ချင်ပါဆိုသည့်ကြား က မေမေကြီးကိုယ်တိုင် ကြွေဆီ ရောက်ရှိလာခြင်းက အကြောင်း ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဘယ်လိုအကြောင်းရယ်လို့ မသိပေမယ့် မေမေကြီးတွင် ကြွေမသိသည့် ထူးခြားသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာ တော့ ကြွေလည်း အရွယ်ရောက်နေသူမိန်းကလေးမို့ နားလည်ပါ၏။

“ဟို...မေမေကြီး၊ ကြွေကို ဘာ...ဘာပြောချင်လို့ ဒီထိ ရောက်လာတာလဲဟင်”

“ဒီလိုတော့လည်း ညည်းက သဘောပေါက်လွယ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား နှင်းသက်ကြွေ၊ အေး...ငါဘာပြောချင်လို့ ဒီကို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ ငါ့သားသူရိန်ဖဲကြောင့်ပဲ”

“ရှင်...ဟို မောင့်ကြောင့် ဟုတ်လား မေမေကြီး”
နှင်းသက်ကြွေမှာ နားမလည်သလို မျက်ဝန်းနက်နက် တောက်တောက်လေးနှင့် ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားကြောင့်ပဲ ညည်းဆီကို

ငါရောက်လာခဲ့တာ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် နှင်းသက်ကြွေ၊ ဒီနေ့ ညည်းဆီကို ငါလာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားရဲ့ အချစ်တွေက ညည်းဆီမှာ တကယ်မရှိပါဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြချင်လို့ ညည်းဆီ ကို ငါရောက်လာခဲ့တာ”

“မေ...မေမေကြီး ဘာကိုပြောချင်တာလဲဟင်၊ ကျေးဇူး ပြုပြီး ကြွေ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြပေးပါ”

“ကျွတ်...ကျွတ် ညည်းလို မိန်းကလေးမျိုးက သနား စရာလည်း တယ်ကောင်းပါလား နှင်းသက်ကြွေ၊ အင်း ဒါကြောင့် လည်း ငါ့သားက ညည်းကို သနားခဲ့တာပဲ၊ အဲ ဒါပေမဲ့ သူတကယ် အချစ်တွေလာပြီဆိုတော့လည်း”

“ရှင်...အချစ် ဟုတ်လား မေမေကြီး၊ မေမေကြီး မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေသိထားလို့လဲဟင်၊ ကြွေ့ကို ပြောပြ ပါ မေမေကြီး၊ မောင်...မောင် ကြွေ့အပြင် တခြားတစ်ယောက် များ ရှိနေလို့လား”

ကြွေ့တစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ကြွေ့ ယုံကြည်ချစ်မြတ်နိုးသည့် မောင်က ကြွေ့အပြင် တခြားမိန်းကလေး

တစ်ယောက် ရှိနေနိုင်ပါ့မလား။

“ငါလာတာလည်း ဒီအကြောင်း ညည်းကိုပြောပြချင်လို့ ပဲ၊ ငါ့သား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေတယ်လို့ ငါသိထား တယ်”

“ဟင်”

ရုတ်ခြည်းတော့ ကမ္ဘာကြီးက ကြွေ့အတွက် ချာချာလည် သွား၏။ ကြွေ့ နားကြားမှားသွားပြီလား။

“ဒီစကားတွေကြားရင် ညည်း မယုံနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံလို့လည်းမရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားက ဒီမိန်းကလေးကို အတည်တကျ တွဲနေလို့ပဲ”

လွတ်ကင်းသွားရသည့် အသိစိတ်တွေကို ကြွေ့ သတိနှင့် မနည်းပြန်ထိန်းယူလိုက်ရင်းက လှုပ်ရှားသွားရသည့် ရင်ခုန်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြိုးစားထိန်းလိုက်ရင်း...

“ကြွေ့ မယုံဘူး၊ ကြွေ့ မယုံဘူး မေမေကြီး၊ ဒါ မေမေ ကြီး ကြွေ့နဲ့မောင်ကို ခွဲချင်လို့ တမင် ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ ကြွေ့ တောင်းပန်ပါတယ် မေမေကြီးရယ်၊ ကြွေ့တို့

ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်၊ ကြွ မောင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ပြီးတော့ မောင်ကလည်း ကြွကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကြွ သိတယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ညည်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ မျက်စိမှိတ်ယုံကြည်နေရတာလဲ နှင်းသက် ကြွ၊ ညည်း သိပ်ကိုယုံကြည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီယောက်ျားဟာ ညည်းကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုမျိုး ပြုမူနေထိုင်သလဲဆိုတာ ညည်းယုံ အောင် ငါလက်တွေ့ပြရသေးတာပေါ့၊ ကဲ ကားပေါ်တက်”

“ရှင်”

“ငါ့သားမှာ သူတကယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးရှိနေပြီဆို တာ ညည်းကို လက်တွေ့သက်သေပြမလို့လေ”

စိန်ခေါ်သူက ခေါ်နေလေပြီ။

ကြွ ဘာကြောင့် မောင့်သစ္စာကို မယုံကြည်နိုင်ရမည်လဲ။ မောင် ကြွကိုချစ်တာ သိသလို မောင့်သစ္စာကိုလည်း ကြွ ယုံ၏။

ယုံကြည်မှုတွေနှင့် နှင်းသက်ကြွ ခေါ်ထားကြကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မေမေကြီးပြောသလို မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ကြိတ်၍ဆုတောင်းသံသည်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ကြွ ဆုတောင်းသည် မပြည့်ဝ ခဲ့။

ဒီနေရာက စောင့်နေ၊ မောင်နဲ့ သူ့ကောင်မလေး ထွက်လာ လိမ့်မည်ဟု ဆိုခဲ့သော မေမေကြီးစကားအတိုင်းပင် ကြွ စောင့်နေ ခဲ့သည်။

မကြာပါ။ မေမေကြီး ပြောသည့်အတိုင်းပင် မောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှင့် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲကိုင်ကာ ထွက်လာလေ ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော ကြွမှာ ရင်ထဲ နေဆယ် စင်းပေါ်ထွက်လာရသလို ပူလောင်သွားသည်။

ဘုရားရေ။

မောင် မေမေကြီး ပြောခဲ့သလို တကယ်ပဲ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသည်ဆိုတာ။

ကြွေ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ကောင်မလေးက ဘာပြောလိုက်သည်မသိ ချိုမြနွေးထွေးသော အပြုံးချိုချိုနှင့် မောင် ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်မို့မို့လေးကို သူ့လက်နှင့် မချင့်မရဲ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“အား...ကိုကိုနော်၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူများနာတယ်၊ သွားကွာ ကိုကိုမကောင်းဘူး”

“ကိုကိုကို မချစ်တော့ဘူးသိလား”

“ဟင်”

ကြွေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာမို့ ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံတွေက ကြွေရင်ထဲ နင့်နင့်စူးစူး ဝင်ရောက်သွားပြီး

ဝင်းဝါနုထွေးသော အသားအရေ၊ ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လှလှလေးနှင့် သိပ်ကို လှပချစ်စရာကောင်းသော ဤအမျိုးသမီးလေးသည် မောင့်လက်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဖက်တွယ်ထားရုံမက ကြွေချစ်ရသော မောင့်ကို နှုတ်ခမ်းလေးစွလိုက် ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်ရှိနေသည်။

ကြွေမှာ သူမကိုယ်လေးကို မမြင်အောင် ကွယ်ရပ်ရင်းက မောင့်ကို အံ့ဩသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေမိ၏။

မောင့်အကြည့်တွေက ကောင်မလေးထံတွင် စူးစူးနစ်နစ် ရောက်ရှိနေရသလို ကြွေကိုလည်း မောင် မမြင်။

မြင်တွေ့နေရသည့် ကြွေရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားကို လှံချွန်ချွန်နှင့် ထိုးစိုက်ခံရသလို နင့်သည်းသော နာကျင်မှုတွေက စာမဖွဲ့ပြုတတ်လောက်အောင် ဖြစ်သည်။

မောင်ရယ်။

ရက်စက်လိုက်တာ။

သိပ်ရက်စက်တာပဲဆိုသည့် စကားကိုတော့ ကြွေရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဆိုနေမိသည်။

ကြွေအပေါ် ဒီလိုသစ္စာမဲ့လိမ့်မည်လို့ ကြွေ တွေးမထင်ထားမိ။ အချစ်တစ်ခုကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ကြွေအတွက် နာကျင်မှုတွေ ရင်နှင့်မမျှအောင် ခံစားရလေပြီ။

သစ္စာမဲ့ရက်လေခြင်းဆိုသည့် နာကျင်ခံစားမှုတွေနှင့်အတူ ရင်အစုံမှာ ထိခိုက်နာကျင်ကြေကွဲ နင့်သည်းမှုတွေကြောင့် နှလုံးသွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်ရသလို ကြွေ သိပ်ချစ်ရသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သစ္စာမဲ့၊ သစ္စာဖောက်မှုကို မျက်မြင် မြင်တွေ့လိုက်

ရသည်အတွက် နာကျင်စွာ ခံစားရသည့် နှလုံးသားဝေဒနာဒဏ်ကို လည်း ကြွေ ဒီထက်ပိုကာ မခံစားနိုင်တော့။

မျက်ရည်ကော့က ကြွေပါးပြင်ဝါမွတ်မွတ်လေးထက် စီးကျ လာကြ၏။

“အောင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“မောင်ရယ်”

ကြွေရင်မှ ဖြစ်ပေါ်လာရသော နှင့်သည်းခြင်းတွေနှင့် နှင့်နှင့်သည်းသည်း ပြင်းထန်စွာ ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သစ္စာမဲ့ရက်သူ မောင့်အပေါ် အမုန်းကြီး မုန်းသွားသလို ထိုမြင်ကွင်းကိုလည်း ကြွေသည် ဆက်၍ကြည့်နိုင် ရန် အင်အားမရှိတော့။ အိုင်ဖွဲ့နေသော မျက်ရည်တွေနှင့်ပင် ထိုနေရာ မှ ကြွေ အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲတွင် နာကျင်ခြင်းတွေကလွဲလို့ တခြား ဘာကိုမှမမြင်။ နှင်းသက်ကြွေ ပါးပြင်ပေါ်သာ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျရင်းက သတိနှင့်ကိုယ် မကပ်နိုင်တော့ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုကို မျက်ဝါး

ထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကြွေရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းလေးနက်နေမည်ကို ခံစားဖူးသူတွေ သိနိုင် ပါလိမ့်မည်။

အားကိုးရာမဲ့သွားရသူ တစ်ယောက်လို တွယ်ရာမဲ့သူ တစ်ယောက်၏ စိတ်ခံစားမှုတွေနှင့် လောကကြီးထဲတွင် ကြွေ တစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုသော အသိခံစားမှုတွေနှင့် ဘာကိုမှ သတိမထား၊ သတိမပြုနိုင်တော့သော နှင်းသက်ကြွေ လမ်းတစ်နေ ရာ ဖြတ်အကူးမှာတော့ တစ်ဖက်ကလာသည့်ကားကို မမြင်တော့ ဘဲ....

“ကျွီး”

“ဒုန်း”

“အား”

“ဟာ”

ကားဘရိတ်အုပ်သံ ရှည်ကြီးနှင့်အတူ နှင်းသက်ကြွေသည် လည်း လောကကြီးနှင့် ခဏတော အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။

အခန်း (၁၂)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဟော...မိန်းကလေး သတိရလာပြီ”

“အင်း...ကြွေ...ကြွေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“အား”

“အို...ဟဲ့...ဟဲ့ မိန်းကလေး ရမ်းမထနဲ့ဦးလေ”

ကြင်နာနွေးထွေးသော ကရုဏာသံနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်သည့် ကြွေအား ဖေးမထိန်းလာသည့် အတွေ့ နွေးနွေးတွေကြောင့် ကြွေ သူမအနားတွင်ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးကြီး ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသွားသည်။

အို။

ရင်ထဲ အေးချမ်းလိုက်ပါသည့်မျက်နှာ။ အရွယ်ကတော့ မောင့်မေမေလောက်ပင်။

နူးညံ့ညင်သာ အေးချမ်းမှု အေးမြသည့် မေတ္တာရိပ်ဟေ့ ကတော့ အမြဲလို ခက်ထန်နေသည့် မေမေကြီး ဒေါ်ထားကြူနှင့် တော့ တခြားစီဖြစ်သည်။

အေးချမ်းသော မေတ္တာရိပ်တွေနှင့် ကြွေအနားတွင် ရှိနေ သော အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းသည် ကြွေအဖို့တော့ ပျောက်ဆုံးနေသော မိခင်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရ ၏။

“မိန်းကလေး နေလို့ရောကောင်းရဲ့လား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကြွေ နေလို့ကောင်းပါတယ်”

“အင်း...တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ မိန်းကလေး ဘာမှ မဖြစ်လို့၊ အန်တီမာက စိုးရိမ်နေတာ၊ မိန်းကလေးက အန်တီမာ ကားရှေ့ အတင်းတိုးဝင်လာတာဆိုတော့ အန်တီမာလည်း ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်း တာက ကားကို အန်တီမာ အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်နိုင်လို့ပေါ့”

ကြွေ အခုမှ သူမအဖြစ်ကို သူမ သတိရလာရသည်။ အန်တီမာဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးပြောသလို ကြွေ ကံကောင်း၍ ဘာမှမဖြစ်ခြင်းပင်။

တကယ်တမ်း မှားတာက သူမပင်။ သတိနှင့်ကိုယ် ကင်းကွာနေသည့် ကြွေ။ သူမကိုယ်သူမ အသိပျောက်နေသူ တစ်ယောက်လို သတိမထားနိုင်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ သွားနေသည့် ကားရှေ့ကို အတင်းတိုးသွားမိခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကြွေအမှားပါ”

“အို...မဟုတ်တာကွယ်၊ အဲလိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေး ဘာမှမဖြစ်တာကိုပဲ အန်တီမာ ဝမ်းသာနေပါပြီ၊ ဪ...ဒါနဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ အန်တီ မာ ဘယ်ကိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲဟင်၊ ဆရာဝန်ကြီး စမ်းသပ်သွားတုန်း ပြောသွားတာ မိန်းကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့တူလေ၊ တော်သေးတာ ပေါ့၊ ကလေး ဘာမှမဖြစ်သွားလို့၊ အန်တီမာဖြင့် ရင်ကိုထိတ်သွား တာ၊ မိန်းကလေးအမျိုးသား သိရင်လည်း စိုးရိမ်ရှာမှာပဲ”

အမျိုးသားတဲ့လား။ ကြွေရင်မှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အန်တီမာဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘာမှမသိ၍ပြောနေပေမယ့် ကြွေရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဆိုနှင့်နေပြီ။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းအိုင်ဖွဲ့လျက် မျက်နှာ လေးပျက်သွားရသော ကြွေကို အန်တီမာ နားမလည်နိုင်သလို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ တစ်ခုခု နေလို့မကောင်းလို့လား။”

ငိုချင်ရက် လက်တို့ဆိုသလိုမျိုး မေးသူရှိ၍ထင် မျက်ရည် တွေက တားဆီးမရနိုင်အောင် ကျလာသည်။

“အန်တီရယ်...အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်...”

“အို...မိန်းကလေး၊ သမီးဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ကြင်နာနွေးထွေးသော မေတ္တာရိပ်တွေနှင့် အေးချမ်းလွန်း သည့် အန်တီမာရှေ့တွင် ကြွေရင်မှာ ခံစားရသမျှ ဟန်မဆောင်နိုင် တော့။

မွန်းမွန်းကြပ်ကြပ်နှင့် နှင့်သည်းစွာ ခံစားနေရသမျှတို့ကို အန်တီမာအား ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်၊ အဲဒါပါပဲ အန်တီရယ်၊ ကြွေ အဖြစ်က ကံဆိုးလွန်းပါတယ်ရှင်၊ ကိုယ်ယုံကြည်အားကိုးထားတဲ့ ယောက်ျားရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကို ကြွေကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ လောက် ရင်မှာခံစားရတာ မရှိတော့ပါဘူး”

နားထောင်နေရသော အန်တီမာကိုယ်တိုင်ပင် ကြွေနှီးပါး လောက် ခံစားသွားသည်။

မိန်းမချင်းမို့လည်း အန်တီမာ ကိုယ်ချင်းစာပါ၏။ ဟန်ဆောင်မှုမပါဘဲ ပဲကတိဖြူဖြူစင်စင်လေးနှင့် ပြောနေသော ကြွေဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုလည်း အန်တီမာမှာ ဘဝရှေးရေစက် ကြောင့်ထင် မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသလို ကြွေစကားတွေကို လည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေသည်။

ကြွေစကားတွေက ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ ရိုးရှင်းသည့် ကြွေ မျက်နှာလေးကို ကြည့်တာနှင့်ပင် သိနေ၏။

အန်တီမာ ကြွေလက်လေးကို ဆုပ်ညှစ်အားပေးလိုက်ပြီး “ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ နောက်ပြီး သိပ်လည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ တို့များမိန်းမသားဘဝဆိုတာက ယောက်ျား

တွေ့ရဲ့ အချစ်ကို ယုံကြည်ပြီးဆိုရင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်တတ်တာပဲ။ ဒါကိုပဲ ယောက်ျားတွေက အခွင့်အရေး ယူတတ်ကြတယ်။”

“ခုလည်း သမီးပြောသလိုဆိုရင် သမီးအမျိုးသားက သမီးကွယ်ရာမှာ သစ္စာဖောက်တာ ရှင်းနေတာပဲ။ ဒီတော့ သမီးဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ။”

“ကြွေ သူ့ကိုမုန်းတယ် အန်တီမာ၊ သူ့မျက်နှာကို ကြွေ မမြင်ချင်သလို သူ့အသံကိုလည်း ကြွေ မကြားချင်တော့ဘူး။”

“ကြွေအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြွေ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကြွေ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ပြီး ဘယ်လောက်အားကိုးယုံကြည်တယ်ဆိုတာ သူ့သိရက်နဲ့ ခုလိုလုပ်ရက်တာ ကြွေအချစ်ကို အထင်သေးစော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ အို ကြွေ သူ့ကိုမုန်းတယ်။ သိပ်ကိုမုန်းတယ်။ အဟင့်... ဟင့်...ဟင့်။”

ပြောလည်းပြော နာကျင်ကြေကွဲခံစားမရမှုတွေကြောင့် မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်။

ဝင်းဝါနထွေးသော လှပလွန်းသည့် မျက်နှာလေးနှင့်

မလိုက်အောင် သောကဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသော ကြွေဆိုသော သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကို အန်တီမာ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ဪ...အလှတွေ ထူးခြားစွာနှင့် လှလွန်းပါရက်နှင့် သစ္စာမဲ့ရက်၊ သစ္စာဖျက်ရက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် သောကဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည့်အဖြစ်။

မိန်းကလေးရယ်။

အန်တီမာမှာ စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းညူမိလိုက်သည်။ အန်တီမာနည်းတူ အန်တီမာနှင့်အတူ ရှိနေသော ကြီးကြီးနွဲ့မှာလည်း ကြွေ၏လှသောမျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

ကြွေမှာ ရင်မှာပေါ့သွားသည်အထိ အားရအောင်ငိုလိုက်ပြီးနောက် ကြွေကိုယ်ကြွေ သတိနှင့်ဆင်ခြင်လိုက်ပြီး...

“ကြွေကြောင့် အန်တီမာတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြီနော်။ ကြွေ အားနာလိုက်တာ၊ ကြွေကို သွားခွင့်ပြုပါနော်” ကြွေ ခွင့်တောင်းရင်းက သူမကိုယ်လေးကို နေရာမှထ

အရပ်...

“အို”

“သမီး”

“မိန်းကလေး သတိထားလေ”

ရုတ်တရက် ထအရပ် ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားရသော ကြွေကိုယ်
လေးကို အန်တီမာနှင့် ကြီးကြီးနဲ့ အမြန်ပင် ထိန်းလိုက်သည်။

“ရရဲ့လားဟင် မိန်းကလေး၊ အဆင်ရောပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရုတ်တရက်မို့ ကြွေ မူးသွားတာပါ၊ ကြွေ
ကြွေ သွားပါတော့မယ်”

“မိန်းကလေးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ရှင်”

အန်တီမာအမေးကို နှင်းသက်ကြွေမှာ ငိုငိုလေးနှင့်
ဘာဖြေရမှန်းမသိအောင် ရှိသွားသည်။

ဘယ်သွားမှာလဲတဲ့။

ကြွေ ဘယ်လိုဖြေရမည်လဲ။

ကြွေဆိုသော မိန်းကလေးဘဝ လမ်းပျောက်နေလေပြီ။

ကြွေတွင် ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ဦးတည်ချက်တွေလည်း မရှိတော့။
အရာအားလုံးကို မောင်ဆိုသော လူတစ်ယောက်က
ဖျက်ဆီးသွားခဲ့လေပြီ။

ရင်မှာ မျက်ခနဲ နာကျင်သွားရသည့် နာကျင်မှုကြောင့်
ကြွေမျက်နှာလှလှလေးက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ရှိသွားသည်။

“မိန်းကလေး...အန်တီမာ မေးတာ ကြားရဲ့လား”

“ရှင်”

“မိန်းကလေး ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရင်မှာ ရှုပ်ထွေးဝမ်းနည်း နာကျင်ကြေကွဲရမှုတွေနှင့်
ကြွေမျက်နှာလေး ငုံ့ဆင်းသွားသည်။

ကြွေ မောင့်ဆီ ပြန်ရန်လည်း စိတ်မကူးပါ။ ထိုစိတ်ကူး
မှာ ကြွေထဲတွင် ဘယ်သောအခါမှလည်း ရှိလာလိမ့်မည်မဟုတ်။
အချစ်ကြီးသလို အမျက်ကြီးသည့် ကြွေအတွက် သူရိန်ခံဆိုသည့်
လူတစ်ယောက်ကို ကြွေ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူရိန်ခံအပေါ် နာကျင်ခြင်းတွေက ကြွေအတွက် အသက်
နှင့်အမျှ တည်ရှိသွားမှာသာ ဖြစ်သည်။

“ကြွေကိုခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီမာ၊ ကြွေ သူနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားပါတော့မယ်”

“အို...ဘုရား...ဘုရား၊ မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လိုပြော လိုက်တာလဲကွယ်၊ ဒီလိုမျိုး စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ သမီးရဲ့၊ ကိုယ့်မှာလည်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့၊ ဒီလို စိတ်ထင်ရာ လျှောက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

အန်တီမာနှင့် ကြီးကြီးနွဲ့မှာ လူကြီးများပီပီ စိုးရိမ်စွာပြော သည်။

“အန်တီမာနဲ့ ကြီးကြီးနွဲ့ရဲ့ စေတနာကို ကြွေ နားလည်ပါ တယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကြွေ သူ့ကိုစိတ်နာတယ်၊ သူ့ဆီကို ကြွေ ပြန်မသွားတော့သလို သူ့လို သစ္စာမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ကြွေ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကြွေထိုက်နဲ့ ကြွေကံပဲ ရှိပါစေတော့ ရှင်၊ အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

မျက်ရည်ရွှဲရွဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်ပြတ်သားသားချထား သော ကြွေကိုကြည့်ပြီး ကြွေ ဆုံးဖြတ်ချက်မပြင်တော့မှန်း အန်တီမာ နှင့် ကြီးကြီးနွဲ့မှာ လူကြီးများပီပီ နားလည်လိုက်၏။

ကြွေဘဝဇာတ်ကြောင်းစုံကို သိပြီးပြီဖြစ်သလို ကြွေကို မြင်မြင်ချင်းလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိကြသည်မို့ ကြီးကြီးနွဲ့နှင့် အန်တီ မာမှာ မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာစွာ ကြွေကို ဒီအတိုင်းလည်း မလွှတ် ရက်နိုင်။

အန်တီမာကိုယ်တိုင်က အပျိုကြီးဖြစ်သလို အန်တီမာနှင့် အတူ ဆွေမျိုးရိပ်မကင်း အတူနေသည့် ကြီးကြီးနွဲ့ကလည်း အန်တီ မာလိုပင် အပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်း။

ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေနှင့် အန်တီမာအတွက် စီးပွားဆိုတာ ပူပင် စရာမလို။

အဲ...လိုအပ်နေတာက အန်တီမာအတွက် နွေးထွေးသည့် မေတ္တာရိပ်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းကာ စီးပွားရေးကို ယခုထက်တိုင် ကိုယ်တိုင်လုပ်နေသေးသော အန်တီမာ အတွက် ဆွေမျိုးဆိုတာလည်း အလွန်နည်းပါးသည်မှာ မရှိ သလောက်ပဲ။

ဘဝမှာ အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော အန်တီ

မာ ကြွေဆိုသည့် ယခု သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော ကြွေကို ရှေးဘဝ ရေစက်တွေကြောင့်ထင် မြင်မြင်ချင်းမှာပင် သမီးလေးတစ်ယောက် လို၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်မေတ္တာရိပ်တွေ ဝင်ခဲ့၏။

အရွယ်နှင့်မမျှ လှပသော ရုပ်ရည်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်း၊ ခါးသီးမှုဒဏ်တွေကို ခံစားနေရရှာသော ကြွေမှာကလည်း မပေါ့မပါးကြီးနှင့်။

ဒီလိုဒုက္ခတွေနှင့်ကြားက ရေစက်ရှိ၍ လာဆုံရသော ကြွေကို အန်တီမာ ဒီအတိုင်းတော့ လက်လွတ်စပယ် ပစ်ပစ်ခါခါ မဖြုရက်နိုင်ပါ။

“သိပ်ပြီးလည်း စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်တီမာတို့ ရှိပါသေးတယ်”

“ရှင်”

“ဘာကိုမှ သေသေချာချာ မဆုံးဖြတ်သေးဘဲနဲ့ သမီး ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့၊ သွားခွင့်လည်း၊ အန်တီမာတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ခုလောလောဆယ်တော့ သမီး အန်တီမာတို့နဲ့ အတူနေ၊ တခြားကိစ္စ တွေကို နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ယခုမှ တွေ့ကြရသူတွေပေမယ့် ကြွေအပေါ် သားသမီး တစ်ယောက်လို မေတ္တာတွေထားနိုင်လွန်းသော အန်တီမာကျေးဇူး တွေ နှင်းသက်ကြွေအတွက် ကုန်ဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။

အားကိုးစရာမဲ့နေသည့် ကြွေအတွက်တော့ အန်တီမာတို့ နှင့် တွေ့ခြင်းသည် သူမရှေ့ ရွှေတောင်ကြီးပေါ်လာရသလိုပင်။

အန်တီမာအရိပ်တွင် နေလာခဲ့သော ကြွေ အချိန်တွေကြာ လာသည်နှင့်အမျှ အန်တီမာနှင့် ကြီးကြီးနဲ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ပိုလာခဲ့ရသလို အန်တီမာနှင့် ကြီးကြီးနဲ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြွေ အပေါ် သမီးတစ်ယောက်လို တွယ်တာခဲ့သည်။

အချိန်တွေပြောင်းလို့ နေ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးလာတာနှင့်အတူ ကြွေကိုယ်ဝန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း မွေးဖွားရန်ရက်သို့ ရောက်ခဲ့ ပြီ။

ဒီရက်တွေမှာ အန်တီမာနှင့် ကြီးကြီးနဲ့ ကြွေအပေါ် မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံသလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်။

အချိန်သည် ကြွေရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ကုစားရင်း ကြွေလည်း တစ်ခုသော ဆောင်းနံနက်ခင်းမှာ သမီးလေးကို မွေးဖွား

ခဲ့သည်။

သမီးလေးမွေးဖွားပြီး ကြွေ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေ မေ့ပျောက်နေခဲ့သော ကြွေ့ကို အန်တီမာ သမီးအဖြစ် တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် မွေးစားခဲ့သည်။

ယခင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကြီး ချစ်စုလေး မွေးပြီးနောက် ချစ်စဖွယ် ချစ်စုလေး၏ အသံနှင့် သာယာခဲ့သလို အန်တီမာ၊ ကြီးကြီးနွဲ့တို့ဘဝမှာလည်း ချစ်စုလေးကို ဝိုင်းပြုစုထိန်းကျောင်းရင်းက သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

သူရိန်ဖီဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြွေ့ဘဝမှာ နာကျင်မှုတွေနှင့် မုန်းမုန်းမေ့မေ့ထားခဲ့ကာ အန်တီမာတို့ အရိပ်အောက်မှာပင် ချစ်စရာသမီးလေးနှင့် ဘဝသစ်စခဲ့သော ကြွေ့မှာ သူမပညာရေးကိုလည်း အစမှပြန်၍ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ အမှတ်များစွာနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ကာ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

ဒီနှစ်တွေမှာ ကြွေ့အတွက် ကံကောင်းသည်လို့ ပြောရမည်က သူရိန်ဖီနှင့်ပတ်သက်သည့် အရိပ်အယောင် အပိုင်းအစများကို

ကြွေ့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ကြုံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကြွေ့ ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ်မှာပင် အန်တီမာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။

အန်တီမာ မရှိတော့သည့်အတွက် ကြွေ့ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလဲသွားသလို ခံစားခဲ့ရ၏။

ကိုယ့်သွေးသားရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သားအမိသံယောဇဉ်တွေနှင့် ချစ်ခင်တွယ်တာစွာ နေခဲ့ရပြန်တော့လည်း လောကသဘာဝတွေကြုံဆုံကွဲဆိုသည့်အတိုင်း ချစ်သောသူကို သေကွဲခဲ့ပြန်သည်။

လောကခံ၏ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရသော ကြွေ့အတွက် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေက ကြွေ့ နုနုထွေးထွေးမျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်အောင်ရှိခဲ့သည်။

ကြွေ့မှာ အတိတ်က နာကျင်စရာအကြောင်းတွေကို မတွေးပါဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုနှင့် သတိရစရာတွေ ရှိလာရပြန်တော့လည်း အတိတ်က အရိပ်တွေသည် မတွေးပါဘဲနှင့်ကို ကြွေ့ရင်ထဲ အလိုလိုရောက်ခဲ့သည်။

နာကျင်မုန်းတီးခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့နေရ

သည့် ကြွအတွက် ထိုလူနှင့်ဝေးရာကို ရှောင်ဖယ်ပြေးရန်လည်း
မစွမ်းနိုင်တော့။

ဟင်း။

မတွေ့ချင်၊ မဆုံချင်ပါသည့်လူနှင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီး
လမ်းအတွက် ကြွ ခုချိန်မှာ သက်ပြင်းချရုံကလွဲလို့ တခြားမတတ်
နိုင်တော့။

အခန်း (၁၃)

“ကရင်...ရင်...ရင်”

“သမီးကြွရေ ဖုန်းလာတယ်၊ ကြည့်ရတာ မောင်တိုး
နောင်ဆီကနဲ့တူတယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့မအားလို့ ကိုင်လိုက်ပါဦးကွယ်”

ကြီးကြီးနဲ့အသံကြောင့် ဂျုတ်နားရက်မို့ အိမ်တွင် ချစ်စု
လေးအတွက် လိုအပ်တာများ လုပ်နေသော ကြွမှာ မျက်နှာလေး
ဝင်းပသွားပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနဲ့၊ ကြွ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ့မယ်”

အစ်ကိုတိုးနောင်ဆီက ဖုန်းများလားဆိုသော အတွေးနှင့်
ကြွသည် ဖုန်းလေးဆီသို့ အပြေးလေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်ခဲ့၏။

ဖုန်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် ကြွ ဖုန်းလေးကို

ကောက်ကိုင်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို...ကိုတိုးလား၊ ကြွပါ”

ချိုမြိန်သော ချစ်စဖွယ်စကားသံလေးနှင့် အပြောလေးကြောင့် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်ထားသော ဒေါက်တာသူရိန်စံရင်မှာ မချင့်မရဲနှင့် မအီမလည် လူက ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

သူ့အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ရသော မိန်းကလေးနှုတ်ကနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ ရင်မှာ ဝန်တိုမနာလိုစိတ်တွေနှင့် စိုးရိမ်မှုတွေလည်း ပိုသွားသည်။

“ဟဲ့လို...ကိုတိုးလား၊ ပြောလေ ကြွ နားထောင်နေပါတယ်”

“ဟဲ့လို”

“ကြွ”

“ဟင်”

သူရိန်စံ နှလုံးသားတွေ ဒီထက်ပိုကာ သည်းမခံနိုင်တော့။

နှလုံးသားမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော နှင့်နှင့်သည်းသည်း အသံဖြင့် ကြွ

အား ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ခေါ်လိုက်တော့သည်။

ကြွမှာ သူမဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသည့် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်ဝန်းလေးများဝိုင်းကာ ထိတ်လန့်လို့ပင် သွား၏။

ကြည့်စမ်း။

ဒီလူ ကြွဖုန်းကို ဘယ်လိုများ သိတာပါလိမ့်။

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မဆီကို ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ ကျွန်မဖုံးနံပါတ်ကိုရော ဘယ်ကရတာလဲ”

“အဟွန်း...မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာဗျာ၊ ကြွကို မောင် ပြောထားတယ်လေ၊ မောင်ဘက်က ကြွကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ပြန်ပြီး ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ၊ ကြွကို မောင်ဘယ်လောက် ထိ သတိရနေလဲ သိလား”

“အို...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီစကားတွေ ရှင် ပြောနေမယ်ဆို ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟိတ်...နေဦးနော် ကြွ၊ ဖုန်းမချနဲ့၊ မောင့်စကားနားမထောင်ဘဲ ကြွ ဖုန်းချပစ်မယ်ဆိုရင် ကြွအိမ်ကို မောင်လိုက်လာ

ရလိမ့်မယ်၊ အဟွန်း...မောင့်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊
မလုပ်ဘူးလို့ မထင်နဲ့နော်”

“ကြည့်စမ်း...ရှင် ခြိမ်းခြောက်တိုင်း ကျွန်မက ကြောက်
မယ့် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဂျောက်”

ပြောလည်းပြော ကြွေမှာ ဒေါသတွေနှင့် ဖုန်းကို ဆောင့်ချ
ပစ်လိုက်သည်။

သူနှင့် မပတ်သက်ချင်ပါဘူးဆိုကာမှ ကြွေကို ဘာကြောင့်
အကြိမ်ကြိမ် နှောင့်ယှက်နေရပါသည်လဲ။

တစ်ချိန်က သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့် သူပုံရိပ်တွေကို ကြွေရင်ထဲ
ယခုထက်တိုင် မေ့၍မရနိုင်သေး။

နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ရင်းက ကြွေ မခံချင်စိတ်
ဒေါသတွေဖြစ်နေ၏။

ကြည့်ရတာ ကြွေတွင် အိမ်ထောင်မရှိသည်ကိုလည်း
သိနေသည့်ပုံပင်။ ဒါကြောင့်သာ သူ ဒီလောက်ရဲတင်းနေခြင်းဖြစ်
မည်။

ကြွေ ဖုန်းချလိုက်၍ သူပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ပင်
ကြွေအိမ်ကို သူရောက်လာရင်ရော ကြွေ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူ့စိတ်ကို ကြွေ ကောင်းကောင်းသိ၏။ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်
နောက်မဆုတ်တတ်သည့်သူ။

ကြွေ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေပြီ။ ဒီနေ့ ကြွေ ဂျူတီအား
ရက်ဖြစ်သလို သမီးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်သည့်ရက်မို့ အိမ်မှာ
ရှိနေသည်။

မတော် သူလာလို့ သမီးလေးကို တွေ့သွားပါလျှင်။
ဟင့်အင်း...ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးပါ။ သမီးသည် သူ့သမီးဆိုတာ
ကို ငြင်းပယ်၍မရအောင် ချစ်စုလေးမျက်နှာက သူနှင့်တူလွန်းသည်။

ကြွေ တွေးရင်းက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ သမီးကို
သူနှင့် လုံးဝပေးတွေ့၍မရပါ။ ဖခင်မေတ္တာကို တမ်းတနေသည့်
ချစ်စုလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒေါက်တာသူရိန်နီကို ဖခင်လို့သိသွား
ပါက...။

“ဟင်း...ဦးသူရိန်နီ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးလွန်းလှ
ချည်လားရှင်”

ဖြစ်လာတော့မည့် အခြေအနေအကြောင်းကြောင်းတွေ ကြောင့် နှင်းသက်ကြွ ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေရ၏။

“တီ...တီ...တီ”

ကြွ အတွေးမှပင်မဆုံးသေး ခြံရှေ့တွင် ကားဟွန်းသံ ကြောင့် ကြွကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရသလို လူက လည်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။

သမီး...သမီး ဘယ်မှာပါလိမ့်။

ချစ်စုလေးကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သမီး ဘယ်အချိန်က ခြံထဲရောက်နေသည်မသိ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ အဖုံဖုံနှင့် ချစ်စုလေးအား တိုက်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်ရန် ကြွသည် ခြံထဲသို့အဆင်း...

“ဟင်”

ရှေ့ဆက်၍မရနိုင်တော့အောင် ကြွခြေလှမ်းတွေ နေရာမှာ တင် ရပ်နေ၏။

စူးလုံနေသည့် ကြွမျက်ဝန်းလေးအစုံကတော့ ချစ်စုလေး

အား ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းလေး ပွေဖက်ထားသော ဒေါက်တာ သူရိန်ဇံဆီကိုသာ ခပ်စိုက်စိုက်ရောက်နေသည်။

“မေမေ”

ချစ်စုလေး ကြွကိုမြင်တော့ ဒေါက်တာသူရိန်ဇံ ရင်ခွင်ထဲ မှနေ လှမ်းခေါ်သည်။

“မေမေ...မေမေ ဒါ သမီးရဲ့ဖေဖေဆို၊ ဖေဖေက ဟိုးအဝေးကြီးက ပြန်လာတာတဲ့၊ ဟုတ်လား မေမေ”

ဖခင်ဖြစ်သူဆိုသော အသံနှင့် မျက်နှာလေးဝင်းလက်ကာ ပျော်ရွှင်နေသော သမီးငယ်ကို ကြွ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ပါ။

နှုတ်ခမ်းလေး ပေါက်ထွက်မတတ် ဖိကိုက်ထားသော ကြွမျက်နှာလေးက တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် နာကျင်ခံပြင်း မုန်းတီးခါးသီးခြင်းတွေနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေသည် စိမ်းလုံနေရပြီ။

“မေမေ...ဖေဖေကို ခေါ်ဦးလေ”

ဘာမှမသိသည့် ချစ်စုလေးကတော့ ဒေါက်တာသူရိန်ဇံ ရင်ခွင်ထဲက ကြွကိုယ်လေးကို လျှောဆင်းကာ သူမဖခင်ဆိုသည့် ဒေါက်တာသူရိန်ဇံလက်ကို ဆွဲလျက် ကြွရှိရာဆီသို့ ခေါ်လာသည်။

အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ဒေါက်တာသူရိန်စံ ချစ်စုလေးကို ဘယ်လိုသိမ်းသွင်းစည်းရိုက်လိုက်၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပင် သွေးကစကားပြောသည်လားမသိ။ ချစ်စုလေး ဒေါက်တာသူရိန်စံလက်ကို သူမလက်လေးနှင့် ဆွဲထားသည်မှာ လုံးဝမလွှတ်တော့။

“ကြွ”

“သမီး...မေမေဆီလာ”

သူခေါ်သံကို ကြွ ဂရုမစိုက်သလို ချစ်စုလေးကို ကြွဆီခေါ်လိုက်၏။

“ဖေဖေကိုခေါ်ဦးလေ မေမေ”

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် စကားတတ်သော ချစ်စုလေးက သူမဖခင်ကိုပါ ခေါ်ခိုင်းနေပြီ။ ကြွ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သမီးဖခင်မဟုတ်ပါ ပြောလိုက်ရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေတို့ သားအမိအပေါ် သစ္စာဖောက်၊ သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်မို့ မေမေတို့သားအမိနှင့်သူ မသက်ဆိုင်ပါဟု ပြောရမည်လား။

သမီးကို သူ့ကိုယ်သူ ဖခင်တစ်ယောက်ပါဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့

ပြောခဲ့သော ဒေါက်တာသူရိန်စံကို ကြွ ပို၍ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။ ဒီလိုချည်နှောင်မှုတွေနှင့် ကြွတို့သားအမိကို ချည်နှောင်မရဆိုတာ သူသိစေရမည်။

ကြွ စူးရဲစိမ်းတောက်သည့် အကြည့်တွေကို သူ့ထံက လွှဲလိုက်ရင်း...

“သမီး မေမေပြောနေတယ်လေ၊ မေမေဆီလာဆိုတာ”

“ကြွ”

“အဟင့်”

မျက်နှာထားတင်းတင်း စကားသံမာမာနှင့် နှင်းသက်ကြွကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ချစ်စုလေးမှာ အံ့ဩသလို ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနှင့် မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ ရှိုက်သံလေးများပင် ထွက်လာသည်။

ထိုအခါမှ ကြွ သူမအမှားကို သိသွားပြီး ချစ်စုလေးနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ...

“သမီးက လိမ္မာတယ်နော်၊ မေမေဆီလာ ဟုတ်လား”

ကြွ လျှော့ပြောနေပေမယ့် ချစ်စုလေးမျက်ဝန်းနက်နက်

လေးနှင့် ကြွေကို စိုက်ကြည့်လျက် သူမဖခင်လက်ကို မလွှတ်။
ဒီအဖြစ်က ဒေါက်တာသူရိန်အပေါ် နာကျင်မုန်းတီး
ခါးသီးမှုတွေနှင့် ရှိခဲ့ရသည့် ကြွေကို ပို၍နာကျင်စေသည်။

“ချစ်စု...မေမေပြောနေတာ မကြားဘူးလားသမီး၊ အဲဒီ
လက်ကိုလွှတ်ပြီး မေမေဆီကိုလာခဲ့”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“မေမေ့ကို မချစ်တော့ဘူး”

“သမီး”

“ချစ်စု”

ဆူငေါက်လိုက်သည့် ကြွေစကားကြောင့် ချစ်စုလေး
ဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းနည်းသွားသည်မသိ မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုရှိုက်
ရင်းက တိုက်ထဲဆီသို့ အပြေးလေးထွက်သွားသည်။

ကြွေ သမီးနောက်သို့ အပြေးလိုက်ရန် ပြင်ပြီးမှ ဒေါက်တာ
သူရိန်ခံရှိရာသို့ သူမကိုယ်လေး လှည့်လာပြီး...

“အဲဒါ ရှင်ကြောင့်၊ ရှင် သွားပါတော့”

ဒေါက်တာသူရိန်အပေါ် ဒီထက်ပိုကာ ဆိုလိုက်ချင်ပေ

မယ့် ခုချိန် ကြွေအတွက် သမီးက အရေးကြီးသည်မို့ သမီးနောက်
ဆီသို့သာ အပြေးလေးလိုက်ခဲ့သည်။

ချစ်စုလေးကို ကြွေ ဘယ်လိုချော့ချော့ မရ။ ဖခင်ကို
တမ်းတနေသည့် သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒေါက်တာသူရိန်ကို
သူမဖခင်ရယ်လို့ သိပြီးကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ဖခင်ကိုသာ
တမ်းတနေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေ့ကို ခေါ်ပေးပါဟု ငိုကာပြောနေသော
ချစ်စုလေးကိုကြည့်ပြီး ကြွေမှာ ချစ်စုလေးအပေါ် ကရုဏာဒေါသ
တွေနှင့်အတူ သမီးလေး၏ ရင်ထဲကို ဝေဒနာလာပေးသော
ဒေါက်တာ သူရိန်ကိုလည်း ကြွေ ဒေါသများဖြစ်၍မဆုံးတော့။

ဒေါက်တာသူရိန်ခံ ကြွေတဝထဲ ထပ်ပြီးရောက်မလာခဲ့ပါ
လျှင် ချစ်စုလေးနှင့်ကြွေလည်း ဒီလိုဝေဒနာတွေ ခံစားရမည်မဟုတ်။
ခုတော့ ဖခင်ကို တမ်းတနေသော ချစ်စုလေးမှာ ဖခင်ကိုတွေ့မြင်
ပြီးကာမှ ရုတ်ခြည်း ပြန်လည်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အဖြစ်
ကြောင့် စိတ်မှာ ပို၍ခံစားနေရ၏။ ကြွေမှာ ဘယ်လိုမှ ချော့၍မရ
သလို ဘာကျွေးကျွေးလည်း မစားတော့သည့် ချစ်စုလေးမှာ ကြွေ

ဂရုစိုက်နေသည့်ကြားကပင် အဖျားက ဝင်လာ၏။

ဆူဖိုငေါက်ဖို့ဝေးလို့ စကားသံမာမာနှင့်မျှ အပြောမခံခဲ့ဘူးသော ချစ်စုလေးမှာ ကြောစကားသံ ခပ်မာမာကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားသလို ဖခင်ကို တွေ့ပါလျက်နှင့် မြင်တွေ့ခွင့်မရတော့သည့် အဖြစ်များကြောင့် အင်အားပျက်၊ အစားပျက်ဖြစ်ရုံမက နှလုံးသားနုလေးမှာ ဒဏ်ရာတွေရသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

အစကတော့ ကြောကိုယ်တိုင်က ချစ်စုလေး အဖျားကို သာမန်အဖျားလောက်သာ ထင်ခဲ့ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ရက်လေးတွေ ကြာလာသည်နှင့် ချစ်စုလေးအဖျားသွေးက မကျသလို အဖျားက ထင်ထားတာထက် ပို၍တက်လာသည့်အတွက် စိုးရိမ်လာ၏။

တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးသည့် ချစ်စုလေးကြောင့် ကြောမျက်စိမျက်နှာပျက်နေရုံမက ချစ်စုလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေကလည်း ကြောရင်ထဲ ဘာနှင့်မှ နှိုင်းမရနိုင်။

အဖျားတွေကြီးကာ ကယောင်ကတမ်းနှင့် တစ်ချိန်လုံးလိုလို ဖခင်ဖြစ်သူကိုသာ တမ်းတနေသည်မို့ ကြီးကြီးနဲ့နှင့် ကြောမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။

တခြားအရာတွေဆိုပါက ကြောအနေနှင့် ဖြည့်ဆည်းကောင်း ဖြည့်ဆည်းလို့ရနိုင်ပေမယ့် ယခု သူမတမ်းတနေသူက 'ဖေဖေ' ဆိုသည့်စကားကြောင့် လူကြီးတွေအတွက် အခက်တွေ့နေ၏။

အဖျားကလည်း ခုထက်ထိ မကျနိုင်။ သမီးစိတ်ထဲ စွဲနေသည့် အစွဲကို ကြော နားလည်သင့်သလောက် နားလည်၏။

ခက်တာက ဒီအဖြစ်ကို ကြော ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ။ ဒေါက်တာသူရိန်ခံဆိုသည့် လူနှင့်လည်း ကြော မဆုံချင်။ ထို့အတူ ပတ်သက်ရမှာကို ကြော စိုးရွံ့နေသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်စုလေး ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ကြော စိတ်မချနိုင်။

ချစ်စုလေးဆိုတာ ကြော့ဘဝ၊ ကြော့အသက်။

သမီးအတွက် ကြော ဘာကိုပဲပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ကြော့ဘက်က ပေးဆပ်ရန် အသင့်ဆိုသော်လည်း ခုဟာက ကြော့ဘဝမှာ ခါးသီးမှန်းတီးနေရသည့်သူ။ ကြော့ဘဝကို နာကျင်ကြော့ကွဲမှုတွေဖြစ်စေရသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ရမည့်အဖြစ်။

“ကြွေတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး ကြီးကြီးနွဲ့ရယ်၊ ခု သမီးအခြေအနေကလည်း ကြီးကြီးနွဲ့မြင်တဲ့ အတိုင်း သူ့အဖေကိုပဲ ဝမ်းချိန်လုံး တမ်းတနေတာ၊ ဒီပုံနဲ့ဆို ကြွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြီးကြီးနွဲ့ရယ်”

ချစ်စုလေး ဖခင်နှင့်ပတ်သက်ကာ ကြီးကြီးနွဲ့မှာ အကုန် သိထားသည်မို့ ကြွေ၏ နှမ်းလျနေသော မျက်နှာကို ကရုဏာသက် သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကာ ကြွေလက်လေးကို အားပေး သလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ဖြစ်လာမှတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ချစ်စုလေးက သူ့အဖေကို တွေ့သွားပြီပဲ၊ ကြီးကြီးနွဲ့ပြောချင်တာက တော့ ခုချိန်မှာ ချစ်စုလေးအတွက်ကိုပဲ ကြီးကြီးနွဲ့တို့ကြည့်ရမယ်”

“ကြွေ နားလည်ပါတယ် ကြီးကြီးနွဲ့ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြွေ သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူး”

“သမီး ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးနွဲ့သိ တယ်၊ ကိုယ့်ခံစားမှုထက် ချစ်စုလေးရဲ့ ခံစားမှုကို ခုချိန်မှာ ဦးစား ပေးရတော့မယ်လေ၊ ခုပဲကြည့် ချစ်စုလေးရဲ့ရောဂါက သမီး

ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုစိုက်စိုက်၊ ဘယ်မှာထူးခြားလာလို့လဲ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ချစ်စုလေးက သူ့ဖခင်ကို တမ်းတနေတယ်ဆိုတာ ကို ပြတာပဲ”

ကြွေ နှုတ်ဆိုတ်သွားသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ကြွေအနေ နှင့် သမီးလေး၏ဝေဒနာကို သိသည်။ ချစ်စုလေးဖျားသည်က ရိုးရိုးမဟုတ်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို တမ်းတလွမ်းရသည့်စိတ်နှင့် ဖျားနေ ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒီလိုအဖျားက ဆေးနှင့်ကု၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ သူမ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားမှုတွေကို မိခင်တစ်ယောက်အနေ နှင့် ကြွေ နားလည်စွာ ကုသပေးရမည်။

ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ကြွေ ခွင့်ယူထားသည်မို့ အလုပ်သို့ လည်းမသွားဖြစ်။

သမီးလေးအတွက် စိတ်တွေ့ရှုပ်ထွေးကာ သောကတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ကြီးကြီးနွဲ့ အကြံပေးချင်တာကတော့ ချစ်စုလေးကို သူ့အဖေနဲ့ ပေးတွေ့လိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့ ပြောသလိုပဲ ခုအခြေအနေက ကြွေအတွက် တခြားရွေးချယ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ ကြွေအတွက် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နှာကျင်နေပါစေ သမီးအတွက် ကြွေ ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပေါ့ ကြီးကြီးနဲ့ရယ်”

ရင်မှာ နှာကျင်လွန်းမကသော ခံစားမှုတွေကို ကြွေ ဂရုမစိုက်။ အလေးမထားနိုင်တော့ပါ။

ထိုအရာတွေထက် အရေးကြီးသော သမီးလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ကြွေ ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲအပေါ် မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသလို သူ့မျက်နှာကို မမြင်တွေ့ချင်ပေမယ့် သမီးလေးကြောင့်ပင် ရင်ဆိုင်မြင်တွေ့ရန်မှတစ်ပါး။

အခန်း (၁၅)

“ကြွေကိုကြည့်ရတာ မောင့်ကို တစ်ခုခုပြောချင်နေသလိုပဲ၊ ကြွေ မောင့်ကို တစ်ခုခုများ ပြောစရာရှိနေလို့လား”

“ရှင်”

ကြွေမှာ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို နားလည်နိုင်လွန်းသော ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲကြောင့် မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။

ကြွေ ဘာပြောရမည်လဲ။

တကယ်တော့ ကြွေမှာ သမီးလေး နေမကောင်းသည့် အဖြစ်ကို သူ့မဘက်ကစကာ သူ့အား ဘယ်လိုပြောရမည်မှန်းမသိပါ။

ကြွေဘက်က စပြောရမည့်အဖြစ်မို့ ကြွေမှာ သူ့မျက်နှာကို

မကြာခဏ ကြည့်မိနေသည်။

ဒါကို သူကလည်း သိနေပုံရပါ၏။ ကြွေ သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက် ကျောခိုင်းလိုက်၏။

ဂျူတီပြီးပြီမို့ အိမ်ပြန်ရန်ပြင်နေသည့် ကြွေအနားသို့ သင်းပျံ့သောကိုယ်ရန်နှင့်အတူ ဒေါက်တာသူရိန်နီရောက်လာ၏။

“ကြွေ”

သူခေါ်ပေမယ့် ကြွေ မထူး။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသူကို ကြွေ ဒါပဲပြောလိုက်သည်။ သူရိန်နီကတော့ ကြွေစကားကို မကြားသလို ကြွေရှေ့ကလည်း ဖယ်မသွားပါ။

“မောင် မေးထားတာ ဖြေပါဦး ကြွေ၊ ကြွေ မောင့်ကို ပြောစရာရှိနေလားဆိုတာ”

“ရှင်ကို ကြွေ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး ဒေါက်တာ”

“တီ...တီ”

ကြွေစကားအဆုံးမှာ ကြွေဖုန်းက အသံမြည်လာ၍

နားထောင်လိုက်တော့...

“ရှင် သမီးလေးသိပ်ဖျားနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲ ကြွေ ပြန်လာပါပြီ”

“ကြွေ သမီးဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါက်တာသူရိန်နီ အမေးကို ကြွေ မဖြေ။ သူ့နားက မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်သွားသည့် ကြွေနောက်ကို သူလိုက်ခဲ့သည်။

“သမီးဖျားနေတယ် ဟုတ်လား ကြွေ”

သူ ကြွေနောက်လိုက်ပြီး မေးပေမယ့် ကြွေက မဖြေ။

“ကြွေ”

“ရှင် ကြွေကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

“သမီးအခြေအနေ စိုးရိမ်ရလား ကြွေ၊ ခုကော သမီး ဘယ်လိုနေလဲ”

“သမီးက အဖျားမကျဘူး၊ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ကြွေ”

သမီးဖျားသည်ဆိုတာနှင့် ဒေါက်တာသူရိန်နီမှာ မျက်နှာ

ပျက်ပျက်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်ပဲ ဒေါက်တာ”

“ဗျာ...ဘယ်လို ကြွေ၊ မောင့်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ရှင် သမီးကို ဝေဒနာတွေပေးခဲ့လို့ သမီး ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ကြွေ ပြောတာက”

“သမီး သူ့အဖေကို တမ်းတနေတယ်”

“ဟင်...ကြွေရယ်”

ဒါပဲပြောပြီး ကြွေ ကားပေါ်တက်ကာ နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူရိန်စံလည်း သူ့ကားနှင့် ကြွေနှောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ကြွေမှာ ဒေါက်တာသူရိန်စံ သူမအိမ်ကို အတူလိုက်လာတာကို ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

“ရှင့်ကို ကြွေ သိပ်မုန်းတယ်ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ သမီးမျက်နှာနဲ့ရှိ ရှင့်ကို ကြွေ သည်းခံလိုက်မယ်၊ ရှင် သိထားဖို့က ကြွေတို့သားအိမ်ကို ရှင် ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခပေးပါနဲ့ဆိုတာပဲ”

“ကြွေရယ်”

ရစ်ခိုင်းလာရသော မျက်ရည်တွေနှင့် ဆိုလိုက်သည့် ကြွေကို ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ရင်မှာ ကြင်နာသနားကရုဏာတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ကြွေရင်မှ ဝေဒနာကို သူကောင်းစွာနားလည်နေရပြီပဲလေ။ ဒေါက်တာသူရိန်စံ သမီးလေးဆီသို့ ရောက်တော့ ချစ်စုလေးမှာ သူထင်ထားတာထက်ပင့် အဖျားတွေပိုနေသည်။

သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ဒေါက်တာသူရိန်စံ စိုးရိမ်သွားပြီး...

“သမီးဒီလောက်ဖျားနေတာ မောင့်ကို ဘာလို့မပြောရတာလဲ ကြွေ”

သူ့စကားကို ကြွေ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ကြွေမျက်နှာကို စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ...

“မောင်က သမီးရဲ့အဖေပါ ကြွေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေအနေနဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင့်ကို ပြောသင့်ပါတယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်စံ အဖျားကြီးနေသော သမီးလက်လေးကို
စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သမီးမျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

ချစ်စုလေး၏ မသိစိတ်ထဲ သူမအနား ဖခင်ဖြစ်သူ ရောက်
လာသည်ကို သိ၍ထင် မျက်ဝန်းလေး ဖွင့်လာ၏။

“ဖေဖေ”

သူ့ကိုမြင်တော့ ချစ်စုလေး ‘ဖေဖေ’ ဟု အားရဝမ်းသာ
ခေါ်သည်။ ဒေါက်တာသူရိန်စံ ချစ်စုလေးကိုယ်ကို တင်းတင်းလေး
ပွေ့ဖက်ရင်းက ချစ်စုလေးပါးပြင်ကို ရှိုက်နမ်းလိုက်ကာ...

“သမီး...ဖေဖေသမီးလေးရယ်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်၊ ဖေဖေ သမီးကို ထားမသွားပါနဲ့
နော်၊ သမီး ဖေဖေကိုလွမ်းတယ်”

“သမီးရယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်စံရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက် ကြေကွဲသွား
သည်။ ဖခင်မေတ္တာကို တမ်းတနေသည့် သမီးလေး၏ ရင်ထဲက
ဝေဒနာက နက်ရှိုင်းလွန်းနေသည်။

ဖခင်ရှိပါရက်နှင့် ဖခင်မေတ္တာမဲ့နေရှာသော သမီးလေးကို

ဒေါက်တာသူရိန်စံ သနားကြင်နာခြင်းတွေနှင့် ထွေးပိုက်ထားရင်း
မှ...

“စိတ်ချပါသမီးရယ် ဖေဖေ သမီးကို ခွဲမသွားတော့ပါ
ဘူးဗျာ၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီးလေးအနားက ဖေဖေ ဘယ်မှမသွား
တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“တကယ်လား ဖေဖေ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့”

“မေမေ ဖေဖေပြောတာ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်...အင်း၊ ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးဖေဖေပြောတာ
ဟုတ်တယ်”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်၊ သမီးပျော်လိုက်တာ၊ ဖေဖေရယ်
မေမေရယ် သမီးရယ် တူတူနေရတော့မယ်ပေါ့နော်၊ ဖေဖေကိုချစ်
တယ်၊ မေမေကိုလည်း ချစ်တယ်”

“သမီး...သမီးလေးရယ်”

အဖျားသွေးတွေနှင့် နှမ်းလျှာသည့်ကြားက အပျော်တွေနှင့်
ကြည်လင်သွားသော သမီးမျက်နှာလေးကို ဒေါက်တာသူရိန်စံနှင့်

ကြွမှာ အပြုံးတွေနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲမှာ ချစ်စုလေးကို အနီးကပ်သေချာ ပြုစုပေးတာအပြင် ချစ်စုလေး တမ်းတနေသည့် ဖခင်မေတ္တာကိုပါ အပြည့်အဝပေးကာ ဂရုစိုက်ကြင်နာယုယလွန်းတာကြောင့် ချစ်စု အဖျားမှာ သိသိသာသာ ကျသွား၏။ ဒီရက်တွေအတွင်း ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲ ချစ်စုလေးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိနှင့် သူကိုယ်တိုင် နေ့မအား ညမအား အနီးကပ် သေသေချာချာ ပြုစုလျက် ဖခင် မေတ္တာ တမ်းတနေရှာသော သမီးလေးကို ဖခင်မေတ္တာ အပြည့် အဝ ပေးခဲ့သည်မို့ သမီးက သိပ်ပျော်နေ၏။ အဖေကို သူ့အနားက အပျောက်မခံ။

နေ့နေ့ညည မအားအောင်ပင် အလုပ်နှင့် ချစ်စုလေးကြား ပင်ပန်းသွားသည့် ဒေါက်တာသူရိန်ဖဲမှာ ချစ်စုလေး အဖျားသက်သာ သွားပြီးနောက် သူက ဖျားသည်။

“ကြွရေ”

“ရှင်...ကြီးကြီးနဲ့”

ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေသော ကြွ

မှာ ကြီးကြီးနဲ့၏ ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းလေးထူသွားသည်။

“ဘာများလဲ ကြီးကြီးနဲ့”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ကြီးကြီးနဲ့ကိုကြည့်ပြီး ကြွ မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးကာ မေးလိုက်သည်။

“မောင်သူရိန်ဖဲ အဖျားတွေတက်နေလို့”

“ရှင်”

“သူဖျားနေတယ် ဟုတ်လား ကြီးကြီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကြွ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ရောက်သွားတော့ ချစ်စု လေးဘေးမှာ စောင့်ရင်း အဖျားတွေတက်နေတဲ့ မောင်သူရိန်ဖဲကို တွေ့ရတာ၊ သူကတော့ ကြွကို မသိပါစေနဲ့တဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးနဲ့ မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး၊ မောင်သူရိန်ဖဲ ကြည့်ရတာ အဖျားတော်တော်ကြီးနေသလိုပဲ၊ အဲဒါ ကြွ လိုက်ကြည့်လိုက်ပါ ဦး”

ကြွ မနေသာတော့။ သူ ခုတလော သမီးနှင့်အလုပ်တွေ ကြား ပင်ပန်းနေသလို မျက်နှာလည်း နှမ်းနေတာကို ကြွ သတိ ထားမိသည်။

ခုလို သူများပြီဆိုတော့ ကြွေ မနေသာတော့။ ချစ်စုလေး အခန်းထဲတွင် ချစ်စုလေးကို စောင့်ရှင် ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်တွင် လျော့ရဲရဲနှင့် မျက်လုံးမှိတ်ကာ မှိန်းနေသော ဒေါက်တာသူရိန်ဝံ့ကို ကြည့်ပြီး ကြွေရင်မှာ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

လက်ကောက်ဝတ်နှင့် သူနဖူးကို စမ်းလိုက်တော့ ကြွေ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

“ဘုရားရေ...အဖျားတွေ အရမ်းတက်နေပါလား၊ ဒုက္ခ ပါပဲနော်”

မထင်မှတ်ဘဲ အဖျားတွေ အရမ်းကြီးနေသည့် ဒေါက်တာ သူရိန်ဝံ့ကြောင့် ကြွေ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ပျာယာခတ်သွားသည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ ဒေါက်တာ”

မဝံ့မရဲ ကြွေအသံလေးကို ကြားပေမယ့် ဒေါက်တာ သူရိန်ဝံ့မှာ ပြန်၍မထူးနိုင်အောင်ရှိနေသလို မျက်ဝန်းများကိုလည်း မဖွင့်ချင်ဖြစ်နေသည်။

“အို...ဒုက္ခပါပဲ၊ ကြီးကြီးနဲ့...ကြီးကြီးနဲ့”

“ဘာများလဲ ကြွေ”

“လာပါဦး ကြီးကြီးနဲ့ရယ်၊ သူ အရမ်းဖျားနေတယ်၊ သမီးအခန်းထဲမှာလည်း ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ကြွေအခန်းထဲမှာပဲ ခဏထားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်ဝံ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသော ကြွေကို ကြည့်ကာ ကြီးကြီးနဲ့ရင်မှာ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဝံ့နှင့် ပတ်သက်ကာ ကြွေအခြေအနေက အများကြီး တိုးတက်လာရပြီ မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမသားနှစ်ယောက် တွဲမကာ ဒေါက်တာသူရိန်ဝံ့ကို ကြွေအခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ တခြားအခန်းတွေရှိပေမယ့် လောလောဆယ် လူတစ်ယောက်နေဖို့အတွက် ဘာမှမပြင်ဆင်ထားရ သေး။

ကြွေခုတင်ပေါ်မှာပင် ဒေါက်တာသူရိန်ဝံ့ ရောက်သည် နှင့်...

“ကြီးကြီးနဲ့...ကြွေကို ရေနွေးယူခဲ့ပေးပါနော်”

“အေး...အေး ကြွေ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ယူခဲ့ပေးမယ်”

မကြာပါ။ ကြီးကြီးနဲ့ ရေနွေးနှင့်အတူ ရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ ကြွ၊ ရေခဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ကြီးကြီးနဲ့၊ ဪ...ဒါနဲ့ သမီးနား”

“ကြီးကြီးနဲ့ အခုပဲသွားလိုက်မယ်၊ ချစ်စုလေးလည်း သက်သာပြီဆိုတော့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး၊ ကြွသာ မောင်သူရိန်နဲ့ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

လူမမာနှစ်ယောက်ကြားတွင် အလုပ်ရှုပ်သွားသည့် ကြီးကြီးနဲ့ကို ကြွ အားနာသွားသည်။

ကြွ ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့ကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်ပြီး နောက် သူ့အနားတွင်နေကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက် သည်။

“ကြွ...ကြွ”

“သမီး”

ယောင်ယမ်း၍ ဒေါက်တာသူရိန်နဲ့ ခေါ်နေသည်။ နှင်းသက်ကြွမှာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် စောင်ဖွဖွတင်ပေးကာ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်၏။

ဒီနောက် အဖျားသွေးတွေနှင့် သူ့မျက်နှာချောချောကိုလည်း

ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဒါ သူမသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့လား။ အတိတ်မှအဖြစ်တွေကို ကြီးကြီးနဲ့မှတစ်ဆင့် သူရှင်းပြခဲ့သည်မို့ ကြွမှာ အားလုံးကို သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မောင့်မေမေ ဒေါ်ထားကြူသည် သားဖြစ် တဲ့သူနဲ့ ကြွကို သဘောမတူ။ မကြည်ဖြူသည်မို့ တမင်ပင် မောင်နှင့်ကြွကြား သွေးကွဲအောင်၊ နားလည်မှုတွေလွဲမှားအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

မောင့်ဘေးတွင် မောင့်လက်ကိုတွဲ၍ ကြွ မြင်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးကလည်း တခြားသူမဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံခြားမှနေ မြန်မာ ပြည်သို့ အလည်ရောက်လာသော မောင့်ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် သာဖြစ်၏။

နိုင်ငံခြားမှ ခဏအလည်ရောက်လာသော မောင့်ညီမ ဝမ်းကွဲကို မောင့်မိခင်ကပင် ကာယကံရှင်တွေ မသိအောင် အသုံးချ ကာ ကြွအား အထင်လွဲအောင် လုပ်ခဲ့သည်။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးဆိုသလို မောင့်အပေါ် သိပ်ချစ်ခဲ့သော ကြွေမှာ ထိုအဖြစ်ကိုပင် အထင်လွဲကာ မောင့်အား အမုန်းကြီးမုန်းလျက် အနာကြည်းကြီး နာကြည်းသွားခဲ့ရသည်။

ကြွေသိပ်ချစ်သော မောင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာ ခဲ့သလို မောင်နှင့်ပြန်ဆုံရပြန်တော့လည်း မောင့်ထံမှ ရှင်းပြ တောင်းပန်မှုများကို ကြွေ လက်မခံခဲ့ပါ။

တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲမှားမှုတွေနှင့် နာကြည်းမုန်းတီး ခဲ့သော ကြွေအတွက် ထိုအဖြစ်တွေက ခုတော့ နောင်တရနေပြီ။

ကြီးကြီးနွဲ့ပြောပြသည်မှာ မောင့်မေမေသည် ဆုံးပါးသွား ပြီဖြစ်သလို မောင့်ဖေဖေမှာလည်း ရိပ်သာသို့ ဝင်သွားပြီ။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော မောင် တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲသွားသော သူမကို ၇၁တိရတမ်းတလွမ်းဆွတ်မှုတွေနှင့် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းခဲ့ရှာမလဲ။

ရှင်းပြခွင့်ကိုမှ မပေးဘဲ တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲမှားမှု တွေနှင့် သူ့ဘဝထဲက ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသော ကြွေ ကြောင့် မောင် ခံစားခဲ့ရမည်ကတော့ သေချာပါသည်။ ကြွေ

မောင့်အပေါ် ရက်စက်စိမ်းကား ပစ်ပယ်ထားခဲ့သည်။

“ကြွေရယ် မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ မောင် ကြွေအပေါ် မှာ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး။”

ပူနွေးနေသည့် မောင့်နှုတ်ခမ်းအစုံပေါ် ကြွေ သူမပါးပြင် လေးနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

အများရှိနေကြောင့် ဒေါက်တာသူရိန်နီကတော့ ဘာမှမသိ ပါ။ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ထားသည့် အရှိန်နှင့်ပင် ဒေါက်တာ သူရိန်နီ ခဏအကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဒေါက်တာသူရိန်နီ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ကြွေ သမီးအခန်း ဆီသို့ ကူးလာခဲ့လိုက်သည်။

ကြီးကြီးနွဲ့ ပြုစုထား၍ ချစ်စုလေး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာ၏။

ကြွေ သမီးအနားတွင် အချိန်အတန်ကြာနေပြီး သမီး အိပ်ပျော်သွားမှ ဒေါက်တာသူရိန်နီအနားသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၁ နာရီကျော်နေပြီ။ ဒေါက်တာသူရိန်နီကို ကြွေ ဆေးတစ်လုံးထပ်တိုက်ပြီး

အခန်းထဲရှိ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် အသာလှဲလိုက်မိသည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပစ်ထားခဲ့သည့် မောင်မျက်နှာကို ကြွ
ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ အမုန်း၊ အငြိုး၊
နာကြည်းမှုတွေလည်း မရှိတော့။ မောင့်အပေါ် နားလည်မှုတွေနှင့်
ကြွေရင်ထဲ ရှင်းသွားရပြီဖြစ်သည်။

ရင်မှာ အမုန်းတွေမရှိတော့သည့် ကြွေမှာ မျက်ဝန်းလေး
တွေ တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာကာ မကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွား
သည်။

အဖျားသွေးနှင့် တစ်ရေးနိုးလာသော ဒေါက်တာသူရိန်စံ
မှာ ရုတ်တရက် သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်ဆိုတာ မသိ။

နောက်မှ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြည်းဖြည်းဖြင့်ကာ စဉ်းစား
လိုက်တော့ သူ ဒီရက်တွေမှာ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်နှင့် ပင်ပန်း
ကာ အဖျားတွေဝင်သည့်အဖြစ်ကို သတိရသွားသည်။

သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဆိုသော အတွေးဖြင့်
ဒေါက်တာသူရိန်စံ အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်ဝန်းများဝင့်ကာ ကြည့်
လိုက်တော့ ပြာလဲ့လဲ့ ညအိပ်စီးရောင်အောက်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

လေး ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော နှင်းသက်ကြွေကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကြွေ အချစ်ရယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ကြင်သူသက်ထားကို ကြည့်ပြီး
သနားစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်တွေက ရင်မှာလှိုင်းထန်သွားသည်။

“မောင့်ရဲ့ကြွေရယ်”

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝင်းဝင်းစက်စက်နှင့် လှနိုင်
လွန်းသော ချစ်ဇနီးလေးအနားသို့ ခြေလှမ်းတွေ တရွေ့ရွေ့နှင့်
လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဝင်းမွတ်နုထွေး လှနိုင်သွန်းသော ချစ်ဇနီးကိုကြည့်ပြီး
ဒေါက်တာသူရိန်စံ ရင်အစုံသည် မချင့်မရဲဖြစ်လာ၏။ နူးနူးညံ့ညံ့နှင့်
အိထွေးဝင်းစက်သော အသားလေးတွေကို ထိလိုက်ချင်ပေမယ့်
ထိလိုက်ပြန်ရင်လည်း နိုးသွားမှာ စိုးပါ၏။

မချင့်မရဲ ရင်မှာမြတ်နိုးရသည့်စိတ်တွေနှင့် ဒေါက်တာ
သူရိန်စံ ချစ်ဇနီးမျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ချစ်ရည်ရွှန်း
သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်နေရင်းက သူ့ရင်ခုန်သံတွေသည် မြန်လာသည်။
ဒီမိန်းကလေးကို သူ ဘယ်မျှလွမ်းဆွတ် သတိရတမ်းတခဲ့ရသည်။

“ဟင်...အို”

ကြွေ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားသည်။ ကြွေမျက်နှာကို
အုပ်မိုးငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဒေါက်တာသူရိန်စံကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် အိပ်နေရာမှ လူကလည်း ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“မထနဲ့လေ ကြွေ၊ ပြန်အိပ်နေပါ၊ မောင့်ကြောင့် ကြွေ
ပင်ပန်းသွားရပြီနော်”

ပြောပြီး ဒေါက်တာသူရိန် ကြွေကိုယ်လေးကို လှမ်းဖက်
ထားလိုက်သည်။

ကြွေမှာ မျက်နှာလေး နှင်းဆီရောင်ဖြစ်သွားကာ သူ့ရင်ခွင်
ထဲ ရုန်းလိုက်၏။

“အို...ဖယ်ပါ၊ ကြွေ မပင်ပန်းပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ကြွေရယ်...မောင့်ကိုမစိမ်းကားပါနဲ့ဗျာ”

မျက်ဝန်းညိုတွေနှင့် သူ့စကားကို ကြွေ မျက်ဝန်းလေး
လွှဲဖယ်ကာ နေလိုက်၏။

ဒေါက်တာသူရိန်စံ ကြွေပခုံးအိအိလေးကို တင်းတင်းလေး
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကြွေ”

ကြွေ ခေါင်းကို အသာငုံထားသည်။ ဒေါက်တာသူရိန်စံ
ပြီးလိုက်ကာ...

“မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး ကြွေ၊ ကြွေမျက်နှာလေးကို မောင်
ကြည့်ပါရစေဦး”

မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ကာ ဒေါက်တာသူရိန်စံဆိုလိုက်
တော့ ကြွေမျက်နှာလေးက ရှက်ရောင်ဝဲဝဲလေးနှင့် မော့လာသည်။

ကြွေပခုံးလေးကို ပွေဖက်ထားလျက်က ဒေါက်တာသူရိန်
စံ ကြွေကိုယ်လေးကို ခုတင်ပေါ် သူနှင့်အတူ ထိုင်စေလိုက်ကာ

“မောင့်ကိုကြည့်ပါဦး ကြွေ”

သူဆိုတော့ ကြွေ အကြည့်ဝဲဝဲလေးက သူ့ထံရောက်ရှိလာ
သည်။

“ကြွေ”

“ရှင်”

“မောင့်ကို မုန်းနေတုန်းပဲလားဟင်”

နှင်းသက်ကြွ မဖြေပါ။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖိလက်ထဲက ကြွလက်လေးကိုသာ ရုန်းယူလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသူရိန်ဖိမှာ ကြွလက်လေးကို တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“မောင်မေးတာ ဖြေပါဦး ကြွ၊ ကြွ မောင့်ကို မုန်းနေ တုန်းပဲလားဆိုတာ”

“ဒေါက်တာက ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်”

“အဟွန်း...မောင်က ဘယ်လိုထင်တတ်မှာလဲဗျ၊ ကြွနှုတ်ကပြောမှ မောင်သိမှာပေါ့”

“အေးဗျ...မဖြေဘူးဆိုရင်တော့ မောင့်ကို ကြွ မုန်းနေ တုန်းပဲလို့ မောင် မှတ်လိုက်မယ်”

“မောင်ရယ်”

ကြွရင်ထဲ ဟန်ဆောင်မှုတွေ မရှိတော့။ နှစ်ကိုယ်တူ ညီမျှသည့် ချစ်ခြင်းတွေကို နားလည်မှု၊ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုတွေ နှင် နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသည့် အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ရပြီ။

ဘယ်လောက်ပဲမုန်းမုန်း နာကျင်ကြေကွဲ ခါးသီးလှပါသည် ဆိုဆို ဒေါက်တာသူရိန်ဖိကို ကြွရင်ထဲ အသည်းထောင့်တစ်နေရာ ကနေ မေ့မရနိုင်ခဲ့တာကို ကြွ လိမ်ညာ၍မရပါ။

သမီး၏ဖခင်ကို နာကျင်ခါးသီးစေသည့် စကားတွေဆိုခဲ့ ရလေတိုင်း ကြွနှလုံးသားတွေ အမြဲနာကျင်ခဲ့ရသည်ကလည်း သူ့ကို မေ့၍မရနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါမည်။

ခုတော့ နားလည်မှုတွေလည်း ရှင်းလင်းခဲ့ရလေပြီ။ အထင် လွဲမှားမှုဆိုတာက ကြွတို့နှစ်ယောက်ကြား မရှိတော့။

ပျော်ရွှင်ပြည့်စုံသည့် မိသားစုဘဝလေးကို အပျော်တွေ၊ အပြုံးတွေနှင့် တည်ဆောက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာသူရိန်ဖိမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက မိန်းမချောကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ရင်းက သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးတို့က ကြွပါးပြင်နုနုပေါ် ဖိကပ်ကျရောက်နေသည်။

“မောင်”

“ကြွ”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ရည်စိုလူးသော အကြည့်တွေနှင့်

ကြည့်နားစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒီအကြည့်တွေထဲတွင်တော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွမ်းဆွတ် တမ်းတမှုတွေနှင့်။

“ကြွေကို မောင် ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အဲဒီစကားက မောင်ကမေးရမှာ၊ ကြွေ မောင်ကို ချစ်သေးရဲ့လားဆိုတာ”

“မချစ်လို့ကော ရလို့လား”

“အဟွန်း...ဟုတ်တယ်နော်၊ မချစ်လို့လည်း ဒီကောင်က ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြွေက မချစ်ဘူးပြောလည်း မောင်က မောင့်မိန်းမ နဲ့ မောင့်သမီးနဲ့ ဇွတ်ကပ်နေမယ့်ကောင်ကွ”

“တော်ပါနော်”

“ဘယ် နယ် တော် ရမှာလဲဗျ၊ ကြွေကို မောင် ဘယ်လောက်လွမ်းနေတယ်ဆိုတာ ကြွေ သိရဲ့လား”

“သတိရတဲ့လူက ဘာလို့ ကြွေတို့သားအိမ်ကို လိုက်မရှာ တာလဲ”

“ကြည့်စမ်း...ကြွေက ဒီလိုထင်တယ်ပေါ့လေ၊ ကြွေ

မောင့်ဘဝထဲက ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကတည်းက မောင် ကြွေကို ဘယ်လောက်ထိ ခြေရာဖွင့်ရှာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြွေသိရဲ့လား၊ မောင်မှာ ကြွေကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်နဲ့၊ အို နောက်ဆုံးကွာ မောင် အလုပ်တောင်မသွားနိုင်ခဲ့တာတွေ ကြွေ သိရဲ့လား”

“မောင်ရယ်”

ဒေါက်တာသူရိန်စံမှာ ပြောရင်းက မျက်ဝန်းများ စိုစွတ် လာရသလို ကြွေကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ပျောက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား တိုး၍ တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။

“အို...မောင်ရယ်၊ လွတ်...ကြွေ အသက်ရှူလို့မရတော့ ဘူး ဒေါက်တာကြီးရဲ့”

“အဟွန်း...မောင်အချစ်တွေကို ကြွေ ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီ မောင်ရယ်၊ ယုံပါပြီ၊ ကံကြမ္မာကြောင့် ကြွေတို့ လွဲခဲ့ရသလို အခုလည်း ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ ကြွေတို့ ပြန်ဆုံရပြီနော်”

“ကြွေပြောတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့်ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ရဲ့အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားကြောင့်ဆိုလည်း ပိုမှန်လိမ့် မယ်”

“ကြွ သိလား၊ မောင့်ဘဝမှာ မောင်ချစ်တဲ့မိန်းမအပေါ် မှာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ မောင် သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုရင် ကြွ ယုံပါဗျာ”

“မောင်...မောင်ရယ်”

မောင့်စကားတွေ ကြွနှလုံးသားကို စွဲထင်သွားပြီဖြစ် သည်။

“ကြွ သိလား၊ မောင့်ဘဝမှာလေ ခုလိုမျိုး မောင့်ဇနီး၊ မောင့်သမီးနဲ့အတူ မိသားစုဘဝလေးကို မောင် ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကြွမရှိတော့တဲ့အချိန်တွေမှာ မောင့်အတွက် သိပ်ကို အထီးကျန်ဆန်ခဲ့တယ်လေ၊ အဟွန်း...ဟွန်း ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အဲဒီအထီးကျန်ဆန်မှုတွေကို မောင့်မိသားစုနဲ့အတူ အတိုးချ ပစ်တော့မယ်”

“ဪ...မောင်ရယ်၊ ကြွလည်း မောင့်လိုပါပဲရှင်”

“ကြွ မောင့်ကို သိပ်ကို နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့မှာပဲနော်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း မောင်ပြောသလို အစက တော့ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခုကောဗျာ”

“အင်း...ခုတော့ အဲဒီအမုန်းတွေက ကြွရင်ထဲမှာ မရှိ တော့ဘူး၊ အဲဒီအမုန်းတွေအစား ကြွရင်ထဲ ဟောဒီက မောင့်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်တွေပဲရှိပါတော့တယ် မောင်ရယ်”

“ကြွရယ်...ချစ်ရယ်”

ဒေါက်တာသူရ်နိဇံ ချစ်ဇနီးစကားကို အားမလိုအားမရ ဟန်နှင့် မချင့်မရဲဖြစ်စွာ ပိုက်ထွေးနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မောင် ဆေးဆောက်ရဦးမယ်နော်”

“အဟွန်း...ခုချိန်မှာ မောင့်အတွက် အဲဒီဆေးမလိုတော့ ဘူးဗျ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မောင့်အတွက် ခုချိန်မှာ အလိုအပ် ဆုံးက အချစ်ဆေးလေဗျ”

“အိုကွယ်”

“မောင်ရယ်...လွတ်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း...မလွတ်တော့ဘူး၊ ကြွ့ကို မောင်

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လောက်တမ်းတနေတယ်ဆိုတာ ခုပဲလက်တွေ့ပြတော့မလို့”

“အို...မောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကြွေရယ် သိပ်ချစ်တာဗျာ”

ပိုက်ထွေးလာသည့် မောင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကြွေ
မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် ပြန်လည်တင်းကြပ်စွာ
ဖက်ထားလိုက်သည်။ အခုတော့ ကြွေဘဝမှာ အားလုံးပြီးပြည့်စုံ
သွားသလို ဒေါက်တာသူရိန်စံနှင့် ကြွေမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်စီ
လိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ပြုံးလိုက်ကြ၏။

ရွှေအူလီ

စု : ဝိုး : ဝါ : ဝေ